

THẾ GIỚI BÙA NGÀI

Hùng Sơn

Bùa Ngải là một thế giới thuộc khoa học huyền bí, một lãnh vực đầy lạ lùng và bí ẩn mà khoa học hiện tại không thể giải thích cũng như khám phá nổi. Đặc biệt là tại Á Châu nói chung và Việt Nam nói riêng, Bùa Ngải vẫn là một đề tài đầy bí mật chưa bao giờ được tiết lộ. Trong tác phẩm này, nhà văn Hùng Sơn, một người đã từng nghiên cứu Bùa Ngải trên 30 năm, đã vén màn bí mật cho thấy những chi tiết lạ lùng của Bùa Ngải: Từ Bùa Yêu, Ngải Nói cho đến Ma Xó, Thiên Linh Cái, v.v... Tất cả được lồng trong một truyện dài tình cảm và khiêu gợi, chắc chắn sẽ đưa người đọc vào một thế giới siêu hình, hấp dẫn từ trang đầu tới trang cuối tác phẩm.

"Thế Giới Bùa Ngải" khi khởi đăng trên tạp chí "Khoa Học Huyền Bí" tại San Jose, đã gây chấn động giới đọc giả và tạo nhiều dư luận, ủng hộ có, chống đối có. Có người gọi tác phẩm này là một "tác phẩm khiêu dâm". Có người lại cho rằng đây là một tác phẩm giá trị được viết dựa trên sự hiểu biết thật sự của tác giả về vấn đề Bùa Ngải, là một đề tài bí mật ít ai dám khai thác từ nhiều năm qua. Huyền thoại hay sự thật? Chuyện hoang đường hay chuyện đáng tin? Chúng tôi xin dành sự phân xét cho đọc giả sau khi đọc hết cuốn truyện này.

Lời Calvin: Đây là truyện thứ 9 sau 8 truyện tình đầu tiên (Cổ Giáo Thảo, Cổ Giáo Thủy, v.v...) Calvin đọc được của tác giả Hùng Sơn, đọc qua rồi sẽ nhớ mãi và phải công nhận truyện có nội dung rất hay đáng đọc.

Vào thập niên 60, những người tò mò, hoặc tin tưởng vào bùa ngải, ít ai không biết tới thầy Mười ở cầu Bình Lợi, ông vào khoảng 70 nhưng thân thể rất tráng kiện, nước da ngăm đen, người hơi lùn. Những lời đồn đãi chung quanh cuộc sống của thầy Mười nhiều khi nghe tới rợn người. Những quyền phép mà người ta nói về ông vượt xa óc tưởng tượng của các nhà văn chuyên viết về chuyện ma quái.

Từ Sài Gòn đi tới cầu Bình Lợi, cách khoảng 500 thước gần tới chân cầu, một con đường đất nhỏ bên tay phải đất tới những thửa vườn dừa, cam và mận đầy ăm ắp. Vô trong chừng hơn cây số, quẹo tay trái, gặp ngay một căn nhà ba gian hai trái, có mái ngói đỏ bạc màu, đó chính là nhà thầy Mười.

Thầy Mười sống với vợ con, nhiều người ngạc nhiên về số tiền thầy kiếm được hàng tháng không phải là ít, vậy mà thầy Mười sống rất lả lủ, vợ con hàng ngày nấu xôi đi bán dạo khắp vùng. Khi bước chân vô nhà thầy Mười, trong căn phòng khách, chẳng ai có thể tin được ông già này lại là một ông thầy bùa nổi danh như vậy.

Trong phòng khách, một chiếc bàn gỗ mộc mạc, sáu cái ghế đơn sơ, trên bàn lót miếng kiếng, ở bên dưới tấm kiếng, mấy tấm hình vợ con xếp lung tung trông thật quê mùa. Một bình trà và mấy cái chén nhỏ để trong chiếc khay bằng nhôm cũ đã tróc nước sơn. Thầy Mười tiếp khách ở đây.

Ngồi trong phòng khách nhìn ra vườn; quả là một khung cảnh nên thơ, có lẽ thầy Mười đã tốn rất nhiều công phu cho vườn cây trái này. Những mùa trái cây nở rộ, khách Sài Gòn tới vườn cây của thầy Mười, ít ai muốn về, nhất là vào dịp hè, trời Sài Gòn nóng nực, trai gái kéo xuống vườn trái cây của thầy Mười tình tứ, nỏ đùa thật thích thú.

Nhưng ngay trong vườn cây, một cái am nhỏ nhỏ, chiều dài khoảng 6 thước, chiều ngang hơn 3 thước, nằm lạnh lùng, mặc dù chưa tới gần, mọi người đã ngửi thấy mùi nhang trầm thơm ngát mùi thơm không lấy gì làm lạ với những người mộ đạo Phật, vì đây cũng chỉ là những loại nhang thơm bán đầy dẫy ở ngoài chợ và chùa chiền nào cũng có. Nhưng không hiểu sao, mùi nhang này tỏa ra từ căn nhà nhỏ bé kia, có một sức quyến rũ lạ lùng. Tuy nhiên, khi bước chân tới gần căn nhà nhỏ đó, ai cũng có cảm giác lạnh lạnh rợn người, như phải băng qua một bãi tha ma vào những đêm trời tối. Mọi người đều biết đó là nơi thầy Mười thờ phượng và luyện phép, nuôi ngải. Chưa có một người nào có đủ can đảm bước vào nơi đây một mình, kể cả những thầy bùa của những môn phái khác, dù cho đã từng đi lại với thầy Mười nhiều lần. Người ta gọi đây là Am Thầy Mười nơi bất khả xâm phạm và là trung tâm của những chuyện kỳ bí ghê hồn.

Lần đầu tiên San được gặp thầy Mười vào một ngày hè, trời thực oi bức. Buổi sáng hôm đó đã có một trận mưa nhỏ nhỏ, nhưng không làm cho cái nóng của Sài Gòn giảm sút chút nào? Vừa bước vào vườn cây thầy Mười, San đã cảm thấy tâm hồn thực thành thơi. Có lẽ màu xanh của lá, hương thơm của hoa, cũng như dáng dấp của những chùm mận nặng trĩu trên cành làm chàng quên đi một Sài Gòn đầy cát bụi.

Hôm nay, San và sư phụ chàng tới gặp thầy Mười có hai mục đích: Thứ nhất là đem một thân chủ xuống cho thầy Mười giúp đỡ vấn đề công chuyện nan giải. Thứ hai là thầy Tư muốn giới thiệu San với thầy

Mười, vì cách đây mấy tháng, San đã chính thức được làm lễ "Xuất Sư"».

Thầy Mười chính là đệ tử duy nhất, xuống núi sau cùng và kề cận Sư Tổ khi mãn phần. Cũng vì lý do này, những sư huynh đệ của thầy Mười rất kiêng nể ông trong đó có sư phụ San.

Được gặp thầy Mười là một điều thích thú. San đã nôn nóng muốn gặp ông từ lâu, nhưng không được phép. Có lẽ với kinh nghiệm nhiều năm, hễ cứ học trò nào đem xuống giới thiệu cho thầy Mười là y như rằng; không sớm thì muộn, thầy Tư mất luôn đệ tử đó! Họ thường lén lén, lút lút xuống cầu xin thầy Mười chỉ dạy những điều thầy Tư chỉ dành cho những đệ tử đã được làm lễ xuất sư, có nghĩa là có thể lập am thuê đệ tử, quảng bá môn phái. Những người sau khi đã được làm lễ xuất sư rồi, không bao giờ được nhận người khác làm thầy mình nữa, mặc dù cho có học hỏi ở người đó trăm ngàn phép thuật, cũng chỉ coi là trao đổi và cùng tu luyện mà thôi. Đó là lý do duy nhất San biết tại sao, dù thầy Tư rất quý mến thầy Mười và mà hôm nay chàng mới được gặp thầy Mười. Điều này đã mặc nhiên cho thấy; trên phương diện tu luyện, quảng bá pháp thuật của môn phái đã có sự cạnh tranh thương mại rồi!

Vừa bước chân qua cổng vườn, mấy con chó nhào ra sủa vang, cô thân chủ theo sau vội thụt lại. Thầy Tư cười hì hì, nói lớn:

- Thầy Mười đâu rồi, không ra đuổi mấy con chó quí này đi, bộ trốn trong đó đợi tụi tôi nấu xong nồi thịt cây mới ra phải không?

Tiếng cười thực sảng khoái vang lên làm cho mọi người giật mình. Thầy Mười đang leo xuống từ một cây mận gần đó, vừa cười vừa nói:

- Cứ mỗi lần thầy Tư xuống thăm tôi là hăm thịt mấy thằng đệ tử này của tôi. Bữa nào tôi làm thịt một con xem thầy có dám ăn không?

Trong môn phái điều kỳ nhất là ăn thịt chó. Cũng vì vậy mà mấy ông thầy thường đem vấn đề ăn thịt chó nói chơi hoài.

Có một điều không hiểu tại sao, hồi San chưa nhập môn đã ăn thịt chó nhiều lần mà không thấy khoái khẩu chút nào, nếu không muốn nói là sau này thấy người ta ăn thịt chó là mình còn buồn nôn nữa. Vậy mà sau khi theo thầy Tư học bùa, luyện ngải, thịt chó là món ăn làm San thêm thưởng, tới nhiều khi muốn bỏ thầy, lia Tổ, để chén một bữa thịt cây cho thỏa mãn. Cũng vì thế mà chàng hiểu tâm trạng của cả thầy Tư lẫn thầy Mười, thường lòi vấn đề ăn thịt chó ra nói cho đỡ thèm.

Lơ ton đi ra cổng, thầy Mười vẫn giữ nụ cười thật tươi. Tới đuổi mấy con chó đi, thầy Mười chỉ ngay San nói:

- Có phải chú em này là thầy San đó không?

San giật mình vì không hiểu tại sao thầy Mười lại biết mình, thầy Tư quay qua nhìn San cười hì hì.

- Tôi dám chắc mấy thằng đệ tử tôi đem hình thầy cho thầy Mười coi rồi. Thầy đừng có để thầy Mười dẫn dắt đó.

San cười giả lả.

- Dạ thưa thầy con đâu dám. Với thầy Mười thì cần gì phải dẫn dắt. Lúc nào con lại không biết đang đứng trước núi Thái Sơn. Là học trò của thầy từ lâu, ai lại không biết thầy Mười là đệ tử cưng của Sư Tổ. Chính thầy là sư huynh của thầy Mười, thầy cũng biết điều đó hơn ai hết mà.

Thầy Tư mỉm cười, ông biết San vừa nhắc khéo thầy Mười thân phận bề trên của mình, điều mà nhiều khi vì tài giỏi hơn thầy Tư, thầy Mười thường né tránh cấp bậc đàn em đó.

Thầy Mười cười lớn.

- Khéo thật, khéo thật. Chỉ một câu nói diện kiến này của thầy San, tôi đã biết thầy Tư chọn không lầm người cho xuất sư. Chẳng bù với đám đệ tử của tôi, không đáng sách dếp cho thầy. Thôi, mời tất cả vô nhà đi.

San vừa định nói thêm vài lời tăng bốc, thầy Mười đã quay lưng đi vô trong. Mọi người lẻo đẻo theo sau.

Hình như thầy Mười không chạy, coi bộ ông ta đi rất thong thả mà vừa đó đã tới thềm nhà rồi, trong khi mọi người còn lếch thếch ở mãi ngoài sân.

Thầy Tư lẩm bẩm:

- Lại giờ trở rồi, đó là phép thâm đất. Đi một bước bằng ba. Tôi biết, hễ gặp đệ tử mới của tôi là thế nào ông ấy cũng dẫn dắt. Chúng nào vẫn tật đó.

San mỉm cười:

- Với ai thì thầy lo, còn con đã xuất sư rồi, những điều thầy Mười biết, mình cũng biết chứ có lạ lùng gì đâu.

Thầy Tư lắc đầu.

- Thầy lẩm rồi, trong môn phái, cả trăm người được xuất sư, nhưng chưa có ai qua mặt được thầy Mười đâu. Nhiều điều thầy Mười làm mà tôi chưa bao giờ được nghe Sư Tổ nói tới, chứ đừng nói là luyện được nữa.

- Như vậy có nghĩa là Sư Tổ mãn phần, thầy Mười đương nhiên là trưởng môn.

Thầy Tư lắc đầu.

- Không phải vậy, lúc đầu ai cũng tưởng như thế. Khi thầy Mười mang tin Sư Tổ chết về, hợp anh em lại, đỡ bức di chúc của Sư Tổ ra. Ai cũng tưởng là đi huấn luyện thầy Mười lên làm trưởng môn. Lúc đó, tụi

tôi đưa nào cũng lễ mễ đem quà tặng tới. Đến khi mở tờ di huấn ra, chỉ có vền vền mấy chữ:

Phật tại tâm.

Bạo phát bạo tàn.

Hồn ai nấy giữ.

Chân không.

Đúng là nét chữ của Sư Tổ, mọi người hoảng kinh vì biết là Sư Tổ không chỉ định chương môn mà để lại một lời cảnh cáo thôi. Tuy nhiên, hai chữ cuối cùng "Chân không" thì quả thực chưa ai hiểu thấu. Nhiều người lấy thiên triết ra giải nhưng cũng không ổn, vì có nhiều lẽ nghịch lý với môn phái. Cái không không của nhà Phật cũng chẳng hợp với những gì các đệ tử trong môn phái đã học được. Bởi vậy, cho tới giờ này, di huấn vẫn là một điều bí mật.

- Bây giờ tờ di huấn đó ở đâu hà thầy?

- Để ở trong am thầy Mười.

- Con muốn coi được không?

- Ai coi mà không được, duy chỉ có điều thầy Mười lộng vô khuôn lớn để sau lưng tượng Phật Tổ, gắn liền vào tường, che màn lên nên không gỡ ra được.

- Trong số các thầy, bộ không ai muốn giữ tờ di huấn của Sư Tổ à?

- Ai mà không muốn, nhưng mà thầy Mười đâu phải tay dỡ!!

Tự nhiên San linh cảm có điều gì không ổn. Di huấn của Sư Tổ chưa được hiểu rõ ràng và đó cũng là những lời duy nhất của vị Sư Tổ sau cùng để lại. Nay thầy Mười giữ để thờ phụng. Như vậy, có khác gì chính thầy Mười là chưởng đầu.

Những đệ tử được xuất sư có ai lại không muốn được tận mắt nhìn thấy di huấn này. Như vậy có nghĩa là phải tới bái kiến thầy Mười để được nhìn thấy di huấn. Hơn thế nữa, thầy Mười lại là người xuống núi sau cùng và chôn cất Sư Tổ, thử hỏi những báu bối của ngài hiện ai giữ, nếu không phải là thầy Mười. Nghĩ vậy nên San hỏi thầy Tư:

- Thưa thầy, ngoài di huấn đó ra, thầy Mười còn đem xuống núi những gì khác không?

Thầy Tư gật đầu:

- Không ai biết hết được những gì thầy Mười đem từ núi xuống.

- Nhưng ít nhất lúc Sư Tổ còn sống, cũng có người lên thăm nuôi và biết được Sư Tổ có những gì chứ?

- Mấy năm chiến tranh lan rộng, không còn ai dám lên núi gặp Sư Tổ nữa. Chỉ còn thầy Mười là người duy nhất ở trên đó thôi, đến lúc Sư Tổ chết, cũng phải là gần mười năm xa lìa đám đệ tử. Những gì sau này Sư Tổ luyện được đâu có ai biết, ngoài thầy Mười.

- Nếu vậy tại sao Sư Tổ không cho thầy Mười làm chưởng môn?

- Ai lại không biết tâm tánh thầy Mười. Ông nổi tiếng về chuyện tà ma thôi. Những điều tốt lành không làm ông có hứng thú.

Nói tới đây, mọi người đã đi tới thêm nhà.

Thầy Mười đang đứng ở đó chờ, ông nhìn San tìm tìm cười:

- Hôm nay thầy San tới đây, chắc hẳn phải ở lại đây tới sáng mai rồi.

Nghe nói thầy làm ở Cục An Ninh cũng được tự do lắm, không phải trực gác gì phải không?

- Dạ, con lo phận sự ở ngoài nên miễn trực gác.

- Đi lính như thầy khỏe ru, chẳng bù với mấy thằng đệ tử tôi; đi hành quân mùa mưa, lâu lâu mới được về, bởi vậy chẳng có đứa nào tu luyện được môn nào cho ra hồn cả!

Thầy Tư mỉm cười nói với:

- Tôi cũng may mắn có được thầy San, nếu không cũng chẳng biết phải làm sao. Tự mình già quá rồi mà đệ tử chẳng có đứa nào đủ sức cho xuất sư cả. Nghĩ cũng buồn.

Thầy Mười trầm ngâm:

- Cái kiểu này, chiến tranh kéo dài rồi lấy ai nối nghiệp mình đây. Dù cho có xuất sư được mười ông thì chỉ vài năm sau cũng có tới tám ông bỏ cuộc, còn hai ông đi vào đường bá đạo, làm tan nát hết, lúc ấy Tổ cũng bó, Phật cũng chê mà thôi.

Bỗng thầy Tư cười lớn, nói nửa đùa nửa thật:

- Hôm nay mới nghe được thầy Mười nói một câu nhơn đức.

Thầy Mười cười ha hả, nói với San:

- Thầy San đừng có nghe lời thầy Tư mà nghĩ xấu cho tôi nhé. Dù mình có luyện tà ma nhưng ăn hiền ở lành. Trời Phật cũng độ.

San nói bọc theo:

- Dạ, thầy bà cốt giữ được cái đức là Trời thương rồi. Còn chánh hay tà là người đời gán ghép đâu có quan hệ gì.

Nghe San nói, thầy Mười có vẻ khoái lắm. Ông nhìn thầy Tư cười hể hả:

- Thầy Tư nghe chưa. Tôi bắt đầu khoái thầy San rồi đó. Tôi bảo đảm với thầy, nếu Sư Tổ còn sống, chắc hẳn ngài cũng vui lắm. Không lý chức chưởng môn lại lọt vào tay đời sau chúng hay mình sao?

Thầy Tư chỉ mỉm cười, ông nhìn San nhắc lại một phần lời di huấn của Sư Tổ: « Phật tại tâm. Hồn ai nấy giữ nghe thầy San ».

San lật đặt nói:

- Dạ... dạ, thầy Mười thương thì nói như vậy thôi, con biết mình hơn ai hết mà.

Đến bây giờ thầy Tư mới chỉ người con gái đi theo, nói với thầy Mười:

- Đây là cô Lệ, chủ quán rượu bán cho Mỹ ở Sài Gòn. Cô Lệ theo tôi cũng lâu, nay tôi muốn đem cô ấy lên đây nhờ thầy giúp một tay.

Bỗng thầy Mười bật cười ha hả:

- Sao khéo quá vậy, không lý là cái duyên của thầy San.

San lật đặt nói ngay:

- Thưa thầy, con với cô Lệ không có gì đâu, cô Lệ cũng biết mà.

Từ lúc tới đây tới giờ, Lệ chỉ lèo đéo theo sau mọi người, bây giờ nàng mới lên tiếng:

- Dạ thưa thầy Mười, con lên đây để xin thầy ít món đồ về buôn bán thôi chứ con với thầy San là chỗ quen biết lâu rồi. Con không dám nghĩ tới chuyện khác đâu.

Thầy Mười mỉm cười:

- À, tôi có nói gì chuyện này nọ đâu. Tôi nói cái duyên là hôm nay ông Tổ trong cây chuối hột của tôi luyện đúng 100 ngày. Đang cần một nam một nữ để thỉnh ông Tổ ra. Tôi già rồi, luyện ba cái phép này tôi nghiệp quá, hơn nữa, kiếm mấy đệ tử nữ cho loại bửu bối này cũng khó. Cái này chỉ hợp cho các cô cần để mỗi chài đàn ông thôi. Hôm nay cũng có một bà sồn sồn muốn tới thỉnh để mỗi chài cái ông quan gì trên quận, xin mở cái quán. Tôi đang định cho bà ta hay, nhưng còn đang chần chờ, vì nghĩ cũng tiếc cho công trình 100

ngày của tôi, chỉ để cho bà ta xin giấy phép mở cái quán cốc thì uống quá. Bây giờ có cô và thầy San ở đây quá là cái duyên rồi. Thầy San học được bửu bối mà chính thầy Tư là sư phụ của thầy San cũng chỉ nghe nói mà chưa luyện được. Còn cô gặp đúng ngày đem được ông Tổ này về, lo gì làm ăn không khá. Đàn ông sẽ quí dưới chân cô hàng chục đứa cho coi. Nhưng đừng có làm ác, dụ dỗ chồng con người ta mà mang tội đó.

Lệ hớn hờ, nói:

- Con xin cảm ơn thầy Mười, con xin lỗi đã nghĩ tầm bậy. Xin thầy chỉ cho con phải mua sắm gì bây giờ, con xin đi mua ngay.

Thầy Mười cười hề hề, nói như giễu:

- Phật này không dụng trái cây. Có ai tưởng đến thì xin đi tiền.

Mọi người cùng cười xoà vì cái tếu của thầy Mười. Trong khi đó, thầy Mười luôn tay qua lưng quần, lôi ra một sợi dây cà tha, loại dây được bên bằng chỉ ngũ sắc, có 5 đốt bằng chì cán mỏng, chia sợi dây làm năm khúc, tượng trưng cho Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Công dụng của loại dây này để độ thân hoặc luyện gông tùy theo người thầy luyện phép nào vô dây cà tha. Thầy Mười đưa sợi dây cà tha cho San, nói:

- Tối nay đúng nửa đêm, thầy sẽ đưa cô Lệ ra vườn sau, chỗ cây chuối hột tôi luyện bửu bối. Hai người bưng cái tráp nhỏ bằng sứ con tề giác của tôi hứng ngay dưới bắp chuối. Hãy hứng lấy đúng 36 giọt.

Trong cái tráp nhỏ bằng sứ tề giác này, tôi có bôi một lớp mỡ voi nên giữ được những giọt nước phép đó trọn vẹn, không thể thấm vào đâu được. Khi nào thấy nước không rỉ ra nữa thì phải coi chừng, ngay ở tầu lá chuối non vừa nhú ra, có một ông Tổ nhanh heo của tôi được tào lá mới nhô ra đó mang từ dưới gốc cây lên, tôi đã gởi vào thân cây từ 100 ngày trước. Thầy San phải nắm lấy ông Tổ liền, đừng để cho tào lá chuối nở tung ra, hắt ông Tổ xuống đất là nước phép hết linh nghiệm ngay. Bởi vì không thể để ông Tổ nhập thổ được. Khi nắm được ông Tổ rồi, thầy bỏ liền vô miệng núc một cái rồi lại bỏ vào miệng cô Lệ để cô ta núc một cái nữa, xong đặt ông Tổ vô cái tráp có mấy hạt nước vừa hứng được, đây lại là xong.

Lúc này, thầy Tư nói thầy San: "Hồn ai nấy giữ là đúng, nhưng sức thầy trong lúc này chưa giữ nổi hồn của thầy đầu bối vậy tôi mới đưa sợi dây cà tha hộ mệnh của tôi cho thầy. Thầy phải đeo vào tôi mới an tâm được.

San cầm sợi dây cà tha tần ngần. Năm đốt chì cán mỏng để vẽ bùa cuốn vô dây không phải làm bằng chì mà là 5 đốt vàng ròng. Mỗi đốt cũng phải hơn nửa lạng vàng lá. San thất sợt dây cà tha vào bụng mà nghe hồi hộp lạ lùng.

Thầy Tư bảo chàng:

- Nếu tôi biết luyện phép chuối hột cũng không dám làm. Lấy dây cà tha vàng đầu mà dùng bây giờ.

San cũng đồng ý với thầy Tư ngay:

- Con cũng nghĩ vậy. Dù có học xong pháp môn này cũng đành để đó thôi, lương lính lấy tiền đầu mua vàng lá làm cà tha đây.

Thầy Mười mỉm cười chỉ Lệ:

- Cái đó cô Lệ sẽ lo cho các thầy. Tôi phá lệ lần này, không nhận tiền tổ của cô Lệ. Tôi cho cô đem phép ông Tổ về dùng để mỗi chài mấy thằng Mỹ kiếm tiền. Tôi nói trước cho cô Lệ hay, trong vòng mười ngày, cô sẽ kiếm được 10 lần hơn số tiền mua vàng để làm sợi cà tha này. Đúng ngày thứ 11, có một người đàn ông nào cho cô một đồng, cô cứ ỉa ra mang lên đây cho tôi ăn. Còn khi kiếm được nhiều tiền hơn tôi nói, cô phải mua đủ số vàng đem tặng thầy San cho tôi luyện dây cà tha cho thầy ấy, cô có chịu không?

Lệ mừng rỡ nói ngay:

- Dạ... dạ... con chịu, con chịu. Chẳng nói đâu gì thầy, mấy tháng nay ế ẩm, chẳng nói 10 ngày mà cả tháng con cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy đâu. Nếu có tiền là con mua vàng lên nạp cho thầy San liền.

Thầy Mười gật gù mím cười trong khi cả thầy Tư và San vừa mừng vừa phục thầy Mười hết sức. San không ngờ thầy Mười dám nói mạnh miệng như vậy. Từ hồi theo thầy Tư tới giờ, mỗi lần giúp thân chủ nào điều gì, thầy Tư chỉ dám xin tiền nhang đèn là 36 đồng là cùng, sau này tiền bạc mất giá, thầy Tư tăng lên 360 đồng. Chưa bao giờ chàng thấy thầy Tư đòi ai bạc ngàn cả. Hôm nay thầy Mười nói như vậy có nghĩa là cô Lệ phải trả ít nhất là hai lượng vàng lã. Chàng cũng không ngờ là cô Lệ lại vui vẻ nhận lời như thế.

San còn đang tần ngần, thầy Mười nói tiếp:

- Cô hãy đưa bàn tay phải tôi coi.

Lệ ngoan ngoãn đưa bàn tay ra cho thầy Mười coi ngay. Thầy Mười nắm bàn tay thon nhỏ và trắng muốt của Lệ cúi sát xuống coi thực kỹ. Hai tay thầy nâng niu bàn tay và vuốt nhẹ nhàng trong lòng bàn tay cô. Không khí nặng trĩu, mọi người đều im lặng theo dõi mọi cử chỉ của thầy Mười.

Coi bàn tay một lúc sau, thầy Mười vạch mí mắt Lệ coi, rồi lại coi sau lỗ tai, vuốt nhẹ nhàng sau gáy Lệ rồi nói:

- Cô theo thầy Tư được bao lâu rồi?

- Dạ cũng khoảng hơn ba tháng.

- Trong thời gian đó, cô có đi thầy bà nào khác không?

- Dạ có.

- Tại sao cô lại bỏ thầy Tư đi kiếm người khác?

Lệ hơi tần ngần, nhìn thầy Tư thực nhanh:

- Tại con nôn nóng, hàng họ ế ẩm quá nên theo mấy đứa bạn thôi, chứ con có bỏ thầy Tư đâu.

Thầy Mười cười khà khà:

- Thế rồi hôm nay cô trở lại thầy Tư, ông ta không chịu giúp cô nữa và đem cô lên đây phải không?

Lệ cuống quýt, nói:

- Dạ... dạ... lúc nào con cũng kính trọng thầy Tư mà, con đâu có gièm pha ai đâu, chỉ tại hàng họ ế ẩm quá nên theo mấy đứa bạn thôi.

- Tôi có nói gì cô đâu, nhưng mà bạn bè cô hại cô rồi.

Lệ ngơ ngác:

- Thầy thầy nói sao ạ?

- Cô chưa biết thủ đoạn của mấy thằng thầy bùa thầy ngãi bá đạo.

Chúng nó chỉ giỏi hại người ta thôi, chứ không giúp ích gì được ai.

Thầy cô tôi, chúng ếm cô rồi. Cô đang bị ếm bằng Ngải Đen đó.

Nếu không gặp tôi hôm nay, cô sẽ lệ thuộc vào thằng thầy ma giáo nào đó suốt đời, cô phải đi làm nuôi nó, nếu không Ngải Đen sẽ phát ra làm máu cô đen lại, đau nhức khắp mình mà chết. Lúc đó có Trời mới cứu được cô.

Trong khi San bán tin bán nghi, Lệ nói:

- Xin thầy giúp con...

San nghe được âm thanh nghi ngờ của Lệ trong câu nói, cô ta có vẻ dằn dặt trong vấn đề thầy bà. Thầy Mười mím cười, nói tình bơ:

- Trước hết cô nhìn bàn tay cô mà tôi vừa coi xem có gì trong đó không?

Lệ đưa bàn tay lên coi rồi lắc đầu, nói:

- Dạ không.

- Được, ly nước trà cô vừa uống còn không?

Lệ cầm ly nước trà lên, nhìn sơ rồi nói:

- Dạ, còn nửa ly thôi.

Cô bưng ly nước lên bằng hai tay ngang tầm mắt, nhìn cốc kỹ vào ly nước.

Lệ làm theo lời thầy Mười ngay, nàng rất tinh táo bưng ly nước lên ngang mặt.

- Bây giờ cô khấn theo tôi.

Lệ "dạ" một tiếng nho nhỏ, trong khi thầy Mười khấn: - Xin 36 vì Phật Tổ chứng minh.

Lệ lập lại ngay: - Xin 36 vì Phật Tổ chứng minh.

- Con tên là...

- Con tên là Nguyễn thị Diễm Lệ.

- Cho con thấy dấu tích Ngải Đen trên mình con.

- Cho con thấy dấu tích Ngải Đen trên mình con.

Thầy Mười lùi ra sau mấy bước, bắt ấn chỉ vô ly nước đọc lâm râm nhưng câu thần chú thực khó hiểu rồi quát lớn:

- Cấp cấp như luật lệnh, mau.

Nói xong, thầy ra ghế ngồi rút một miếng thuốc lá, bật hộp quẹt châm lửa đốt như không có chuyện gì xảy ra. Hít một hơi thực dài, thở khói ra rồi nói:

- Cô đem ly nước này ra ngoài sân, cầm ly nước bằng tay trái, đổ vô bàn tay mặt sẽ thấy Ngải Đen xuất hiện.

Lệ dạ một tiếng, bước ra sân ngay. San tò mò đi theo, ra tới sân, Lệ nhìn San mím cười như đùa cợt. Cô ta để ngửa bàn tay phải rồi đổ từ từ chén trà vô bàn tay.

Nước trà vừa đổ vô bàn tay, Lệ bỗng rú lên, thân thể run rẩy. Nàng sợ hãi tới cùng cực, mặt mày xanh mét. San thấy bàn tay Lệ tự nhiên gặp nước trà trở nên đen như mực, chẳng khác gì ly nước trà là bình mực tàu tươi vô bàn tay nàng, San vội đổ ly nước trên tay Lệ, trong khi Lệ meo mắt:

- Thầy San ơi, Trời ơi, cái gì thế này...

San hơi một thoáng nghi ngờ, vội lấy ly nước trà còn lại đổ vào tay mình, nhưng chẳng có gì xảy ra, nước trà vẫn là nước trà. Cần thận hơn, chàng đưa ly nước lên miệng nhấp thử cũng chẳng thấy gì lạ, trong khi Lệ theo dõi từng cử chỉ của San, chàng bảo nàng:

- Cô thử nếm một chút xem, trong ly nước này chẳng có gì lạ cả.

Lệ lắc đầu nguầy nguậy, nhìn ly nước trà như một quái vật:

- Không... không... em sợ lắm.

Thầy Mười cũng vờ ra tới, trên tay ông cầm ly nước, vừa uống vừa nhìn Lệ mím cười:

- Cô đưa bàn tay trái đây coi.

Lệ đưa bàn tay trái ra ngay, thầy Mười cầm tay Lệ lên coi một chút, vuốt nhẹ nhàng cho những chỉ tay hiện rõ như thầy bói coi chỉ tay rồi lắc đầu nói:

- Thằng này ác thực, thường thì người ta chỉ ếm đàn ông vào tay trái.

Đàn bà con gái vào tay mặt, nó bắt chấp thiên lệnh, ếm cô vào cả hai tay.

Vừa nói ông đổ luôn ly nước trà đang uống, vào bàn tay trái Lệ. Bàn tay này cũng trở nên đen thui ngay.

Lệ như một cái xác chết từ từ đổ xuống. San vội vã đỡ lấy nàng. Thầy Mười mím cười:

- Thầy San bồng cô ấy theo tôi.

Nói rồi ông đi ra vườn ngay, San ẵm Lệ khệ nệ theo sau thầy Mười, chàng để ý thầy Tư vẫn ngồi ở phòng khách uống trà, đứng đưng như không có chuyện gì xảy ra.

Thầy Mười đi thẳng tới căn nhà nhỏ trong vườn, mở cửa bảo San:

- Thầy đưa cô Lệ vô đây, đặt nằm trước bàn thờ Tổ đi.

San làm theo lời thầy Mười, đặt Lệ nằm ngay ngắn trên mảnh chiếu nhỏ trải trước bàn thờ.

Có lẽ Lệ đã tỉnh lại rồi, cô ta rên rĩ khe khẽ, cặp mắt trắng dã nhìn San thất thần.

Thầy Mười đưa San một xấp giấy súc vàng bạc, bảo chàng lau tay cho Lệ. San lau ngay và chỉ một lúc sau tay nàng lại trắng trẻo, mịn màng chàng bỏ giấy vừa lau tay cho Lệ vô một cái bình nước mắm đã được rửa sạch, thầy Mười lấy nắp đặt lên, vẽ một lá bùa dán chặn lên trên nắp. Xong, thầy ghi rõ tên Nguyễn Thị Diễm Lệ lên mảnh bùa.

- Đỡ cô ấy ngồi dậy.

San đỡ Lệ ngồi lên, nàng yếu đuối níu lấy chàng run lẩy bẩy. Trong khi thầy Mười quì gối tụng niệm, San chợt thấy thân thể Lệ ép sát vô mình chàng mất lạnh, có lẽ ngoài bộ đồ cô đang mặc, bên trong không có quần áo lót gì hết. Bộ ngực thực lớn dề lên một bên cánh tay chàng. Lệ yếu ớt vòng một tay qua vai San níu cứng như ôm người tình. Có lẽ nàng vô tình không biết làm cho San nóng người lên một cách dễ sợ. Tai hại hơn, cô ta còn gối đầu lên vai chàng nhắm mắt lại như để tìm một sự che chở. Mặc dù bộ đồ của Lệ may bằng một loại vải dày, nhưng may hơi bó, lại ép sát vô thân thể San, làm cho sự tưởng tượng của chàng đi thực xa...

Tụng niệm một hồi lâu, thầy Mười quay lại nhìn hai người mím cười, nói:

- Bây giờ cô Lệ cứ yên trí, tôi đã trục hết thần ngãi ra khỏi người cô và nhốt vô cái hũ này rồi.

Vừa nói thầy Mười vừa chỉ bình nước mắm mà San vừa bỏ những giấy vàng bạc lau tay cho Lệ vô đó. Mặt Lệ đã bớt tái, hơi thở nàng điều hòa trở lại, nàng nói cảm ơn lí nhí trong miệng và vịn tay San đứng dậy. Nhưng Lệ vẫn đứng dựa vào chàng thực tự nhiên như một người tình bé nhỏ. Thầy Mười bảo chàng:

- Thầy San đưa cô Lệ ra ngoài vườn ngồi cho mát rồi vô đây cho tôi chỉ cách luyện bùa yêu trong cây chuối hột, tối nay thầy biết đường mà làm.

Nói xong thầy Mười lui khui lòi một chiếc hộp nhỏ, lấy ra ít đồ nghề vẽ bùa, trong khi San dìu Lệ ra ngoài. Không khí ngoài vườn thật dễ chịu, trời đã nhả nhem tối, những tàng cây rũ xuống thật thấp như muốn che khuất lối đi làm cho khung cảnh nơi đây thực ấm u. Cả hai đi tới một gốc cây lớn, San dìu Lệ ngồi xuống. Nàng nói:

- Thầy San à, thầy ngồi xuống đây với em một chút rồi hãy đi. Vô trong đó nóng nực lắm, vội gì.

San mím cười, ngồi xuống bên Lệ.

Chưa kịp yên chỗ, bỗng Lệ níu đầu chàng xuống hôn thực say đắm.

San bàng hoàng vì hành động bất ngờ của Lệ, nhưng vẫn để yên cho Lệ hôn. Một lúc sau, Lệ ngước mắt lên nói nho nhỏ:

- Thôi, thầy San vô trong am đi, không có thầy Mười đợi đó.

San gật đầu nhẹ nhàng yếu ớt, đứng dậy trở vô am. Thầy Mười thấy chàng trở lại mím cười, hỏi:

- Cô Lệ đã hoàn hồn chưa. Coi bộ con nhỏ này cũng khá lắm. Nhiều người thấy tay bị nhuộm đen mất hồn hai ba ngày.

Chàng nghi ngờ, hỏi:

- Thầy thầy vụ Ngải Đen là thế nào?

Thầy Mười cười hi hi:

- Làm gì có ngãi nghê gì. Tôi bôi một thứ thuốc bắc lên tay cô ta trong lúc làm bộ coi tay, loại bột này mắt thường khó thấy, nó có đặc tính gặp chất như nước trà thì đổ sang màu đen như mực tàu. Minh phải làm như vậy cho nó không coi thường mình. Còn phép thuật Trời

Phật làm gì có thứ nào người phàm như chúng mình làm được như thế. Mà trong môn phái ta, bạo phát thì bạo tàn, luyện làm gì những thứ ấy. Việc làm của thầy tối nay mới là quan trọng, không thể nào lơ là được. Thứ bữa yếu này mạnh nhất trong các loại bữa yếu. Nếu thầy yếu tay ấn, người nữ sẽ làm thầy mất hồn mất vía đó, phải thận trọng hết sức. Tôi coi cô Lệ không phải tay vừa đâu.

San bằng hoàng lãnh hội được bài học đầu tiên của thầy Mười! Nụ hôn môi bất ngờ vừa rồi và thân thể căng đầy, tròn trịa của Lệ làm chàng lo sợ. Tối nay chuyện gì sẽ tới với chàng. Thầy Tư và thầy Mười vẫn ngồi trong phòng khách đàm đạo Sau bữa cơm tối, San và Lệ phải tắm rửa sạch sẽ để chờ tới nửa đêm đi luyện bữa yếu.

Qua vụ "Ngài Đen", Lệ đã nhìn thầy Mười như thần thánh. Không ai sai bảo mà nàng lui khui phụ với đám con thầy Mười nấu nướng đủ thứ cho bữa cơm tối thực siêng năng. Cái chuyện "Ngài Đen" của thầy Mười, thầy Tư cũng biết từ lâu mà không nói với San.

Thào nào, khi sẩy ra tự sự ông bình thản ngồi yên uống nước như không có gì xảy ra.

Mọi người ăn cơm tối xong, trời cũng đã thực khuya, sau khi dọn dẹp, Lệ định xuống nhà rửa chén, thầy Mười can lại:

- Cô Lệ lên đây ngồi uống nước đi. Để đó tội nhỏ nó làm. Cô còn phải đi luyện bữa yếu vì sắp tới giờ rồi.

Quay qua San, thầy Mười hỏi:

- Thầy San nhớ kỹ những gì tôi dặn chưa?

San lật đặt gập đầu:

- Dạ, con nhớ rõ rồi.

Thầy thuộc lòng câu chú chứ?

- Dạ, có năm chữ thôi mà, quên sao được.

Thầy Mười đứng dậy, kéo chàng ra ngoài vườn. Đi loanh quanh một lúc ra mãi tận sau am, thầy Mười đưa San vào một khu đất trồng toàn chuối, khu này khuất hẳn với nhà trên. Tối một cây chuối lớn, có bắp chuối thật to thông xuống khoảng đầu người.

Thầy Mười bảo chàng:

- Đây là cây chuối chót nữa thầy phải lấy nước phép và thỉnh ông Tổ nạnh heo ra.

Thầy Mười chỉ vào một vết nứt trên thân chuối bảo San:

- Thầy rọi đèn pin vô đây coi, vết này do tôi lấy dao bằng ngà voi đâm vô đó để nhét ông Tổ bằng nạnh heo vô từ 100 ngày trước. Tối hôm nay, ông Tổ đã theo những lá non đi lên tới ngọn và nhất định sẽ nhẩy ra, khi ông Tổ nạnh heo nhẩy ra, thân chuối sẽ vặn mình kêu cọt kẹt rất lớn. Tàu lá non lú ra từ từ đấy ông Tổ ra, thầy phải núng ngay lấy ông Tổ nạnh heo này, đừng để rớt xuống đất là hỏng. Nằm được ông Tổ rồi, dứt ngay vô miệng, nút một cái rồi đưa cho cô Lệ nút một cái. Chặt nước thầy và cô Lệ ..nút được từ ông Tổ nạnh heo phải nuốt ngay, không được nhổ đi. Nhớ dặn cô Lệ nữa. Lúc này cái tráp bằng sừng tê giác đã phải có ba mươi sáu giọt nước hứng từ bắp chuối chảy ra rồi. Tôi nhắc lại, mỗi một giọt nước chảy xuống thầy phải đọc một câu chú thổi vào tráp, tất cả là ba mươi sáu lần, phải lấy cho đủ nước. Điều tôi chắc chắn không thể nào thầy cảm lòng được trước thân thể cô Lệ, đó là sự thúc dục của bữa chú bắt thầy phải hành động, không có hại gì cả. Tuy nhiên, dù cho có làm gì cũng không thể để nước đổ ra ngoài và ông Tổ không được rơi xuống đất. Khi đã bỏ ông Tổ vô tráp đầy kín rồi, bỏ vào bao vải, cột chắc lại treo lên cành cây nào cứng được. Lúc ấy là nhiệm vụ của thầy đã hoàn thành.

Mai một, thầy có muốn luyện phép này, cứ làm như tôi nói, nhưng mỗi đêm trước khi đi ngủ, phải tắm rửa sạch sẽ ra ngay chỗ dứt ông Tổ vô thân chuối, đọc đủ ba mươi sáu lần câu chú, vô vô thân chuối rồi đi ngủ ngay. Thầy phải hiểu công trình chín mươi chín ngày của tôi luyện phép, đứng làm hồng chuyện. Có lẽ đây là lần sau cùng tôi luyện phép này, ông Tổ khi luyện xong có thể xài được hoài, cứ ngâm vào đầu thơm của thân chủ đọc đủ ba mươi sáu lần câu thần chú là dùng được. Càng lâu ngày ông Tổ càng linh. Thầy giúp tôi luyện ông Tổ này xong, tôi cũng đã trả ơn thầy bằng cách dạy thầy cách luyện phép này rồi.

Hơn nữa, còn tặng thầy sợi dây cà tha vàng mà cô Lệ hứa cho. Như vậy là không ai nợ ai điều gì. Ngày thứ một trăm này, tôi già rồi, bắt tôi đi thỉnh ông Tổ ra thì tội nghiệp tôi quá. Để chúc nữa thầy biết tại sao ngày. à, còn một điều thầy phải nhớ, mai một này, nếu có luyện phép, người nào được thầy chỉ định thay thế cũng chỉ được làm vào ngày chót thôi, còn chín mươi chín ngày đầu, không được mượn người khác và không được gián đoạn một ngày nào cả. Nếu thầy có sức luyện đủ trăm ngày là tốt nhất, sức quyền rũ của nước phép sẽ mạnh vô song. Nhưng biết điều này rồi, xin thầy đừng dụ dỗ đàn bà có chồng mà phá hạnh phúc gia đình người ta, Trời không tha đâu. Đã có nhiều thầy học máu, chết bất đắc kỳ tử vì điều này rồi, thầy muốn sống lâu thì nhớ lấy điều đó.

San ghi nhớ từng lời thầy Mười nói, hai người trở về phòng khách.

Đêm nay trăng thực tròn, có lẽ là đêm mười sáu thì phải ánh trăng soi rõ đường đi nên không cần đèn.

Về tới phòng khách, thầy Tư và Lệ đang ngồi uống nước trà. Thầy Mười bảo Lệ:

- Bây giờ cô theo thầy San đi thỉnh ông Tổ đi, có lẽ chúng tôi ngồi đây uống nước trà một lúc rồi phải đi ngủ thôi, tội tôi không thức khuya chờ đâu, cô biết chỗ ngủ rồi phải không?

Lệ gập đầu, nói:

- Dạ, phòng con đã sửa soạn xong rồi, con ngủ ở cái trái bên kia với chị Ba.

Thầy Mười gập đầu, nhìn San nói:

- Còn thầy San ngủ ngoài tấm phản sau tủ quần áo này, cái giường đó chỉ vừa một người nằm thôi, tôi thường để cho mấy con bệnh nghỉ đêm ở đó, thầy ngủ tạm nhé.

San lật đặt nói:

- Dạ, dạ con ngủ đâu cũng được mà.

- Thôi, bây giờ thầy dẫn cô Lệ đi thỉnh ông Tổ cho tôi đi Cũng sắp tới giờ bắp chuối chảy nước ra rồi đó. San cầm cây đèn pin và túi vải đi ra vườn. Lệ lật đặt theo chàng ngay.

Sợ Lệ không nhìn rõ đường, San rọi đèn cho nàng đi. Khi tới cây chuối chuyện phép, chàng bảo Lệ:

- Tối rồi, cây chuối này đây.

Lệ nhìn quanh vườn chuối nói:

- Chỗ này để sợ quá thầy San ơi.

San nghe những tàu lá chuối cọ vào nhau kêu sào sạt cũng ơn ớn, chàng nói:

- Nếu bảo tôi giữ này ra đây một mình coi bộ không ham rồi đó. Nhất là ở đây gần am thờ phượng của thầy Mười quá!

Lệ đứng gần lại San hơn, hỏi:

- Tại sao vậy?

- Tại cô không biết, thầy Mười nổi tiếng về nuôi Thiên Linh Cái.

Lệ tò mò hỏi:

- Thiên Linh Cái là cái gì vậy thầy San?

Chàng thực thà nói:

- Thiên Linh Cái là cái bào thai sắp sanh người ta trực ra đem ngâm rượu luyện phép. Nghe nói thầy Mười có ba con, hai trai, một gái, tội nó thành quỉ rồi, thầy Mười có thể sai khiến hồn chúng thoát ra khỏi hủ rượu, chui ra ngoài đường được...

Chưa nói dứt câu, San giật mình vì Lệ đã nhẩy sổ lại ôm cứng lấy chàng. Chân tay nàng run lấy bầy, San cố gỡ nàng ra nhưng không được. Lệ rên ri:

- Thầy San ơi, về đi... em... em không dám ở đây đâu.

San nghe nàng nói chơi với, bảo nàng:

- Về sao được, hôm nay là ngày quyết định sự hoàn tất một trăm ngày của thầy Mười, tội mình muốn ra đây luyện phép chứ thầy Mười có ép ai đâu, nếu để thầy Mười thất bại vụ này, bộ cô yên được với ông đó hay sao? Lúc đó tôi chỉ sợ cả ba con Thiên Linh Cái cùng bò vô nhà cô một lượt thì đừng hỏi tại sao vui.

Lệ ré lên:

- Trời ơi... Thầy còn hù em nữa hả!

- Tôi không có hù cô đâu. Thầy Mười thành danh nhờ vụ đó cô không biết sao? Nếu vậy thì... chúng mình làm gì làm ỉ ỉ lên rồi về có được không thầy San?

- Tôi đâu có ham ở đây, nhưng mà mình phải chờ cho bắp chuối chảy nước ra đã.

- Tối bao giờ nó mới chảy-nước ra hả thầy?

- Chắc cũng sắp rồi. Chúng mình lấy tráp sừng tê giác hứng là vừa.

San lui khui lấy cái tráp mở nắp ra bảo Lệ:

- Thôi, bây giờ cô nằm cái tráp này đi, chúng mình hứng nước dưới bắp chuối kia, hình như nó bắt đầu ướt ướt rồi kia.

Lệ nhất định không chịu buông chàng ra, San phải nắn nỉ mãi, nàng mới buông một tay cầm lấy cái tráp nhỏ, San cũng nắm lấy tay nàng nâng lên. Thân thể Lệ vẫn ghì chặt vào mình chàng, một tay nàng cầm tráp, một tay nàng níu cứng lấy lưng San.

Chỉ một lúc sau người chàng đã nóng lên bừng bừng vì hơi thở và sự cọ sát giữa hai người.

Cũng may lúc ấy nước trong bắp chuối bắt đầu rỉ ra, một giọt, hai giọt, rồi ba giọt. San đọc chú thổi vào tráp như ời thầy Mười dạy. Được vào khoảng hơn mười giọt, San bỗng phát giác sự run rẩy của Lệ, bây giờ là những cử động cọ sát thực đậm đặc. Thân thể nàng uốn éo như đang chìm trong cơn khoái lạc mê tột cùng. San cố cầm lòng niệm chú tới lúc hứng được gần ba mươi giọt thì hình như chàng không tự chủ được nữa! Quần áo Lệ đã bị nàng tự lột bỏ rơi rớt xuống đất từ hồi nào. San run rẩy nhìn thân thể căng cứng của cô gái làng chơi đang bám sát vào mình. Đã nhiều lần chàng muốn ném cái tráp xuống đất để ôm ghì lấy nàng. Cuối cùng giọt nước thứ ba mươi sáu cũng nhỏ xuống. San vội vàng nấp tráp lại, bỏ vô túi vải, cột túi vải vào một tàu lá chuối gần đó.

Không biết có phải đây là duyên của Lệ hay không mà khi San ôm ghì lấy nàng, thân thể nàng đứng ngay dưới bắp chuối, nước tiếp tục nhỏ trên thân thể Lệ. Sau này, thầy Mười biết chuyện mới bảo chàng, sự quyền rũ của bữa phép đã đi vào thân thể Lệ vĩnh viễn vì sự vô tình hứng được những giọt nước quý báu của bắp chuối. Đêm hôm đó, sau khi hứng đủ ba mươi sáu giọt nước, cả hai cuộn vào nhau một hồi, bỗng San giật mình vì tiếng kêu của thân chuối như vặn mình để cho

tàu lá chuối non lú ra. Chàng nhìn ngay thấy ông Tổ bằng nanh heo chồi loa như cục than hồng. Không còn suy nghĩ gì nữa, San vội vàng nhồm dấy, nắm lấy ông Tổ dút vào miệng, nút một cái rồi lại dút ông Tổ vào miệng cho Lệ nút một cái nữa. Xong! Bỏ ông Tổ đó vào tráp, dấy lại, bỏ vỏ túi vải treo vào chỗ cũ. Chàng lại ôm ghì lấy nàng ...

- Em thấy bùa yêu của thầy Mười linh nghiệm tới mức nào?

Lệ cười khúc khích, bộ ngực no tròn ép sát sau lưng chàng:

- Thầy San ơi, quả thực em bắt đầu sợ rồi đó. Mấy thằng bồ em xưa kia đứng đưng bao nhiêu, bây giờ chúng miết em bấy nhiêu, đứa nào không được gần em một ngày, có thể nổi điên lên.

San cười bảo nàng:

- Em đẹp, lại ăn nói ngọt ngào, có thằng đàn ông nào không mê. Nhất là mấy thằng Mỹ xa nhà, chúng điên lên vì em là phải rồi.

Lệ nói liền:

- Không phải đâu thầy San ơi. Em nói cái này thầy đừng méc với thầy Tư nhé. Hồi dùng khăn và nước hoa của thầy Tư. Sau này, em có cả ông Phật nanh heo nữa, vậy mà chẳng ăn nhằm gì. Muốn xin tụi nó một đồng đô la cũng khó một ly Saigon tea phải ngủ cả đêm cũng không xong. Vậy mà trong tuần vừa qua, sau ngày thầy với em luyện phép đó. Mấy thằng bồ em đuổi không đi, xô không chuyển. Ngày hôm qua chúng nó lãnh lương, em bắt phải nạp hết, không chứa một đồng xu cho đứa nào cả. Bây giờ em phát tài rồi Em mới mua hơn 20 lượng vàng chiều hôm qua. Bởi vậy, hôm nay mới rủ thầy tới thầy Mười tạ ơn đó.

San mừng thầm trong bụng, mới có một tuần lễ mà Lệ mua nổi 10 lượng vàng, quả thực không thể nào tin nổi. Như thế lo gì hôm nay San không được sợi dây cà tha vàng.

Bỗng chàng nghĩ tới câu chú luyện phép hôm đó. Thầy Mười chỉ cho Lệ có 3 chữ, ông đã giấu đi mất 2 chữ. Ông nói với chàng: " đứng bao giờ cho ai đủ 5 chữ, vì 3 chữ cũng đủ mạnh lắm rồi. Hãy giữ lại hai chữ cho "nhà thầy!".

Tiếng Lệ vẫn thao bất tuyệt phía sau:

- Thầy San biết không, có tối em phải ngủ với năm thằng Mỹ. Chạy phòng này, luôn qua phòng khác. Để đứa này, gạt đứa kia. Chúng nó gặp em như cạp đối gặp thịt tươi. Dễ sợ lắm. Nhưng có điều để tụi nó thỏa mãn rồi, nói gì làm nấy ngay cả bảo nằm yên đó để em đi tiếp thằng khác nó cũng nghe, nhưng phải trở lại mới được. Nếu không có bùa phép của thầy Mười, trên đời này có đứa con gái nào làm được như vậy.

San cười nói đùa:

- Nếu vậy chắc bây giờ tôi cũng mê cô Lệ luôn rồi.

Lệ đập mạnh lên vai San cười như nắc nẻ.

- Khiếp, cái thầy này. Có em mê thầy thì có. Tối hôm luyện phép thầy còn dữ hơn tụi Mỹ nữa.

Vừa nói nàng vừa luồn tay qua áo San, rà lên ngực chàng xoa nhẹ nhẹ, giọng Lệ nhỏ lại:

- Không hiểu sao, sau đêm đó, tự nhiên em nhớ thầy kinh khủng. Ngay cả những lúc ăn nằm với tụi Mỹ, em vẫn tưởng là thầy. Hồi xưa có như vậy bao giờ đâu, em coi đàn ông, con trai như cỏ rác, bất cứ là hạng người nào.

San cười hi hi.

- Cô đừng làm tôi cảm động quá, lái xe xuống ruộng bây giờ đó.

Lệ nói thực trở tráo.

- Ừ phải rồi, kiểm chỗ nào vắng người, anh lái xe xuống ruộng đi, em nhớ anh muốn điên người lên rồi đó.

Hình như nàng cắn vào lưng chàng, thân thể San cũng đã nóng hừng hực vì sự cọ sát của Lệ. Có lẽ cả đời nàng chẳng bao giờ mặc áo lót hay sao. San cố cầm lòng bảo Lệ:

- Tụi mình tới thầy Mười rồi về, lúc đó em muốn lôi anh đi đâu thì đi.

Lệ cười thực đậm đắng:

- Anh nhớ nhé. Thầy bà không có được nói láo đó. Lúc đó anh chết với em.

San cắn chặt răng, tăng vận tốc xe chạy thực mau, gió đồng nội lùa vào thân thể mát rượi. Hình như Lệ đang kể một chuyện tiếu lâm nhưng chàng không nghe rõ vì gió thổi ù ù qua lỗ tai. Tay mặt nàng vẫn luồn qua áo, ôm ngang bụng San thực chặt. Tay trái Lệ rà trên lưng chàng, nàng gãi nhẹ nhẹ. Tới giờ này có lẽ Lệ đương nhiên coi chàng như người tình đầu gối tay ấp của nàng, không cần biết San có chịu hay không!

Mặt trời đã lên thực cao, ánh nắng gay gắt nóng bỏng thịt da. May mà xe chạy mau, gió thổi mạnh nên cũng thấy dễ chịu. Nhưng cuối cùng rồi cũng tới nhà thầy Mười. Mấy con chó lại ủa ra sân sủa vang. Đứa con gái của thầy Mười ra mở cửa. Hôm nay thầy Mười đi thăm thân chủ từ sáng sớm, có lẽ phải chiều tối mới về, nên San và Lệ đành phải chờ. Ngồi uống nước một lúc, hai đứa rủ nhau ra vườn. Bóng cây rợp mát, gió thổi hiu hiu, nhìn những chùm mận nặng trĩu, vài con chim sâu bay qua lại. San cảm thấy thoải mái lạ thường. Hai đứa đi sâu vào trong vườn, qua cái am, đi vô vườn chuối hột bứa trước luyện phép. Không hiểu tại sao, chẳng ai bảo ai, hai đứa cứ đi lần lữa tới chỗ này rồi cùng ngồi xuống bên cạnh gốc chuối.

- Anh San à...

- Em nói gì?

- Anh đã thử bùa yêu của thầy Mười lần nào chưa?

San mỉm cười.

- Anh biết nhiều loại bùa yêu, luyện cũng nhiều và thử cũng nhiều. Còn bùa phép của thầy Mười thì chưa có dịp dùng qua.

- Thế anh đã bị cô nào bỏ bùa chưa?

San cười lớn:

- Anh cũng đang mong có cô nào bỏ bùa yêu cho anh theo. Nhưng đợi mãi chẳng có ma nào thêm.

Lệ cười khúc khích.

- Thực không đó?

San lặp lại lời Lệ nói lúc này.

- Thầy bà đâu có ai nói láo bao giờ.

San chưa nói dứt câu, Lệ đã chồm sát vào mình chàng đọc chú rồi thổi mạnh vào mặt chàng. Vừa thổi vừa cười khúc khích. Tự nhiên San choáng váng một giây như mất thần.

Rõ ràng Lệ vừa đọc câu chú với đủ cả năm chữ. San hỏi nàng:

- Tại sao em biết hết năm chữ trong câu chú?

Lệ vẫn cười khúc khích, giọng nói nàng ngọt và êm ái lạ thường.

- Anh tưởng em ngu sao? Thầy Mười cho em câu chú có ba chữ. Nhưng anh không nhớ là lúc luyện phép, anh niệm ba mươi sáu lần bên tai em đủ cả năm chữ, không làm em thuộc lòng được sao?

San tần ngần nhìn Lệ cười, rồi không hiểu sao lại cúi xuống hôn nàng say mê. Nàng ôm lấy chàng. Thân hình bốc lửa của nàng làm San mê đi trong hoan lạc. Chàng lăm lăm lặp lại câu chú mà Lệ vừa đọc trong cơn mê sảng đam mê... Dù mệt mỏi, San vẫn ôm cứng thân thể Lệ. Hình như hôm nay nàng lột xác, từ giọng nói, nụ cười, cho tới ánh mắt cũng làm chàng điên lên được.

- Anh ơi... em yêu anh quá.

- Có phải anh đang nằm mơ không?

- Không phải đâu, em yêu anh thực mà.

San luồn một tay về phía trước, nâng mặt nàng lên, bờ môi Lệ ngọt lịm như trái chín đầu mùa.

Thời gian trôi đi thực mau; trời đã về chiều. Sợ về Saigon trễ, quá giờ giới nghiêm nên San nói với con thầy Mười xin phép về và hẹn chủ nhật tuần sau sẽ tới. Lệ trao năm lượng vàng cho con thầy Mười nói là để làm dây cà tha cho San và còn bao nhiêu xin để tạ ơn thầy Mười. Khi về tới Saigon, trời đã tối hẳn, định đưa Lệ về nhà nhưng nàng nhất định không chịu. San đành nghe theo lời nàng vào Chợ Lớn kiếm đồ ăn. Khu La Cai đông nghẹt, tối hè nóng nực, bà con Saigon đổ xô ra đường ăn uống. Lệ kêu sò nướng chanh, có lẽ nàng đến đây rất thường nên rành hết mọi chuyện.

Chàng để ý từ lúc tới nhà thầy Mười tới giờ, Lệ luôn tìm cách dựa sát vào chàng, ngồi trên xe, nàng ép hẳn ngực vào lưng San; lúc đi đường nàng nắm lấy tay chàng, thân thể dựa sát vào mình chàng, ngay cả lúc ăn uống, nàng cũng cố tình ngồi cạnh ghế với chàng, để đùi nàng dựa bên đùi chàng. Tình yêu tới với Lệ như thác lũ, nàng bất chấp ở chợ đông người; nơi công cộng, những cử chỉ ái ân cuồng nhiệt được biểu lộ bất cứ nơi đâu.

Phần San, trước khi nàng đọc chú thổi vô mặt chàng để đùa rờn, San còn giữ gìn một chút. Sau đó, không hiểu tại sao chàng buông thả cho Lệ muốn làm gì thì làm. Con người San mềm yếu đến độ lệ thuộc hẳn vào những hành động của nàng. Chàng ngoan ngoãn nghe lời Lệ như một con chiên ngoan đạo nghe theo lời kinh thánh.

Cho tới khi ăn uống xong, đưa nhau vô phòng ngủ, cả hai như điên cuồng cuốn quít lấy nhau, thân thể rã rượi mà sự ham muốn vẫn ngàn ngạt. Tới lúc này Lệ mới hỏi chàng:

- Anh ơi... hình như chúng mình yêu nhau vì một quyền lực vô hình nào sai khiến phải không? Em lấy làm lạ không hiểu sao, không thể nào dừng lại được. Em yêu anh một cách lạ lùng.

San cũng nhận ra điều này và bảo nàng:

- Anh cũng có cùng một ý nghĩ như em. Không lý bùa yêu do chúng mình luyện với nhau đã tác dụng luôn vào hai đứa mình.

Lệ gạt đầu vì sự nhận xét của chàng. Nàng ngồi lết hẳn vào lòng San, trả lời yếu đuối.

- Em tin là như vậy, phép thuật của thầy Mười đã làm cho anh em mình yêu nhau điên đảo.

San hỏi nàng:

- Anh biết phép giải, em có muốn thử không?

Lệ nói ngay:

- Anh còn chờ gì nữa, nếu cứ để tình trạng này, cả hai đứa mình có thể kiệt lực mà chết.

Tuy nói vậy nhưng Lệ vẫn ôm ghì lấy San hôn hít.

Phép giải thực dễ, chàng nhắm mắt lại định thần; niệm câu chú của thầy Mười cho, thổi mạnh vào mặt Lệ, nàng rung mình liên tiếp.

Trong khi đó San cũng niệm lại câu chú, ngậm miệng, nín thở nuốt hết vào bụng. Một luồng gió lạnh buốt thấu xương bắt chợt thổi ập vào thân thể chàng. Cả San và Lệ như chợt tỉnh, nhìn nhau ngơ ngác.

Lệ tuột ra khỏi lòng chàng, ngượng ngùng.

- Đúng là chúng mình bị bùa hành rồi. Nếu thầy không biết phép giải, không biết sẽ ra sao.

San bằng hoàng, nói:

- Không ngờ tu luyện bao nhiêu năm, cô Lệ chỉ rờn chơi, thổi chú vào mặt tôi có một lần cũng làm tôi ngất ngư.
Cả hai mặc quần áo vào. Lệ đề nghị để nàng kêu xe Taxi về một mình. San đồng ý và mừng là mình còn đủ sáng suốt dùng phép giải đưa cả hai đứa ra khỏi mãnh lực của bùa phép.

Một tuần lễ sau, đúng ngày hẹn, San tới thầy Mười một mình vì Lệ phải đi Nha Trang mua quán rượu ngoài đó gấp nên không đi với chàng được.

Vì đã có hẹn trước nên thầy Mười ở nhà chờ. Thấy San tới một mình, thầy Mười hơi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, cô Lệ đâu?

San cho thầy Mười biết lý do Lệ không tới được rồi vô nhà. Nói qua lại vài câu chuyện thăm hỏi, thầy Mười bảo chàng:

- Thầy San đi với tôi ra bàn thờ Tổ, tôi có chuyện bàn với thầy.

Thầy Mười vẫn gọi cái am của thầy là "Bàn Thờ Tổ.", San vàng da rồi theo gót thầy Mười ngav. Khi bước vô am, thầy Mười bưng một chiếc đĩa lớn trên bàn thờ xuống, đặt trước mặt chàng.

Cả hai cùng ngồi trên chiếc chiếu trải trước bàn thờ. Thầy Mười nói:

- Đây là sợi dây Cà Tha tôi luyện cho thầy. Cô Lệ đưa tôi năm lượng vàng nên tôi không thể nào làm một sợi dây Cà Tha năm mất theo ngũ hành được, vì còn dư nhiều vàng quá Tôi đã hứa không nhận tiền của cô Lệ trong vụ vừa rồi thì phải giữ lời. Bởi vậy, tôi đành phải luyện sợi dây Cà Tha này mạnh và linh ứng một ngàn lần hơn sợi dây Cà Tha năm mất luyện theo ngũ hành. Tuy nhiên, sợi dây này chỉ dành cho các "bậc thầy" mà thôi, những người chưa xuất sư không mang nổi sợi dây này vì phản ứng dội ngược sức mạnh của nó. Vậy thầy phải nhớ rõ, đừng bao giờ đưa cho các đệ tử mượn mà mang hại cho người ta. Trong môn phái ta, tôi tin chắc thầy là người có sợi dây Cà Tha ba mươi sáu mắt bằng vàng duy nhất, vì tất cả các thầy bà trong môn phái mình đều nghèo lắm, cả đời chưa sắm nổi một lượng vàng, nói gì có tới năm lượng mà luyện dây Cà Tha vàng. Ngay cả Sư Tổ khi mất đi, cũng chỉ để lại cho tôi sợi dây Cà Tha ba mươi sáu mắt bằng bạc. Tôi luôn mang trong mình. Đây cũng là cái duyên của thầy nên thầy được hưởng mà thôi.

San sững sờ nghe thầy Mười nói, chàng đã không tin được tai mình vừa nghe gì, mắt mình đang thấy gì.

Tại sao thầy Mười lại đãi ngộ chàng đặc ân này? Năm lượng vàng là một gia tài lớn đối với lương lính tráng của San trong thời buổi khó khăn này. Vậy mà thầy Mười dám dùng hết số vàng đó luyện phép cho chàng. Chính thầy Tư - vị thầy đã làm lễ xuất sư cho chàng - luôn luôn mơ có một ngày nào, có đủ tiền mua mấy lượng bạc làm sợi giây Cà tha ba mươi sáu mắt bạc như của Sư Tổ cho thầy Mười mà chẳng bao giờ góp đủ tiền. Còn một điều nữa, muốn luyện dây Cà Tha ba mươi sáu mắt, vị thầy nào đó phải ít nhất là một cao đồ trong môn phái, chứ không phải ai có vàng, có bạc cũng luyện được. Đếm trên đầu ngón tay khi Sư Tổ qua đời, trong môn phái chỉ có ba người đủ tư cách luyện loại dây này; đó là thầy Mười, thầy Tư và một ông thầy nữa ở Bình Dương cũng tên Mười nhưng mọi người gọi là "Thầy Mười Lớn" bởi vì năm nay ông đã hơn chín mươi tuổi rồi. Tuy nhiên, thầy Mười Lớn không nổi tiếng bằng thầy Mười ở cầu Bình Lợi vì ông chỉ chuyên tâm luyện phép thuật

qua kinh sách nhà Phật thôi. Trong nhà ông không hề thấy bóng dáng một vị tà thần, tà ngai nào và ông ăn chay trường từ mấy chục năm nay. Thầy Mười Lớn thường nói:

- Sư Tổ đã ban lời cảnh cáo mà thằng Mười nó không nghe. Bạo phát thì bạo tàn, hồn nó làm sao giữ được! Chuyên luyện ba cái yêu ma, quỷ quái để làm gì đây? Tôi nói các thầy không nên giúp nó làm bậy mà không ai nghe. Di huấn của Sư Tổ còn đó. Tôi cố tình cho nó giữ để chiêm nghiệm hàng ngày mà nó không chịu cảnh tỉnh. Rồi đây các thầy sẽ thấy sự ác lại, ác báo cho mà coi. Đã nói "Phật tại tâm" mà, "Chân không" thôi!

Sự thực thì chẳng ai hiểu hết lời thầy Mười Lớn nói gì, ông cứ dùng lời di huấn của Sư Tổ lặp đi lặp lại hoài. Nhưng có điều ai hỏi thêm về hai chữ "chân không" ông chỉ cười nói: "Các thầy không chịu suy nghĩ, Phật tại tâm thì hai chữ chân không có gì đâu mà phải hỏi tôi." Câu trả lời luôn luôn là như vậy, và cuối cùng cũng chẳng ai hiểu ông muốn nói cái gì! Còn nhiều người chạy tới ông xin sợi dây cà tha ba mươi sáu mắt, ông lại nói:

- Tôi vẫn dùng sợi dây Cà Tha ngũ hành năm mắt của Sư Tổ cho đây. Làm bằng chỉ thôi, có sao đâu. Các thầy muốn thứ đó làm gì? Để tiền mà giúp bá tánh. Đạo hạnh mình đâu có nằm trong sợi dây đó! "Chân không" thôi! Mà hơn nữa, sợi dây đó đâu có luyện bậy luyện bạ được, tôi như tôi còn không dám luyện mà mang, các thầy thấy đủ tư cách chưa?

Thế là không còn ai dám nói vụ dây Cà Tha 36 mắt với thầy Mười Lớn nữa. Khi thầy Mười ở cầu Bình, Lợi xuống núi, mọi người bu chung quanh ông không phải là một điều lạ.

Nhất là thầy Mười nổi tiếng về rộng rãi, sự rộng rãi này đi tới độ các thầy bà khác không dám mang đệ tử mình tới nhà thầy Mười nữa, vì không trước thì sau, các đệ tử đã tới nhà thầy Mười rồi đều bỏ thầy cũ

để theo thầy Mười. Cũng vì thế mà cho tới bây giờ San mới được gặp thầy Mười.

Có lẽ thầy Mười cũng nhìn thấu tim gan San, ông mỉm cười cầm sợi dây Cà Tha vàng lên, choàng ngang vai chàng nói:

- Thầy quí xuống nhận bửu bối.

San muốn bật khóc khi quí gối trước bàn thờ, lần này tự nhiên chàng có linh cảm mình thực sự đón nhận một quyền lực siêu phàm chưa hề dám một lần mơ ước, nhưng cùng lúc đó, tự nhiên lại có mặc cảm đang phạm tội, chàng cũng không biết tại sao!

Thầy Mười đọc chậm một câu chú và bảo chàng đọc theo, mỗi lần đọc thêm tên một vị tổ trong ba mươi sáu vị. Vì San đã thuộc lâu tên các vị Phật Tổ đó nên sự "nhận chú" không có một trở ngại nào cả.

Khi đọc chú và danh vị ba mươi sáu Phật Tổ xong, thầy Mười đặt tay lên vai chàng nơi đặt sợi dây Cà Tha, bỗng cả San và thầy Mười cùng giật mình vì một luồng điện nóng rất da chuyển cả vào vai San lẫn tay thầy Mười.

Chàng hoang mang cùng cực, trong khi thầy Mười sung sướng tột cùng, thầy nhìn San hớn hờ nói:

- Khá, khá lắm. Thật không uống công tôi kỳ vọng ở thầy. Bây giờ mọi sự tôi đã bồi đắp cho thầy, nay tôi muốn nhờ thầy một việc. Thầy biết rằng, từ trước tới nay, tôi chưa hề ban phát một điều gì cho ai mà không đòi hỏi người đó phải trả lại cho tôi một điều tương xứng. Tôi cũng chưa bao giờ ăn không của ai cái gì, nhưng cũng chưa bao giờ cho không ai cái gì cả. Vậy tôi muốn thầy giúp tôi chuyện này thầy có thấy hồi hận không?

San hằng hân nói:

- Thưa thầy, đó cũng là điều con ưu tư từ nãy tới giờ, vì con không thể nào nhận của thầy nhiều quá như thế này được Nếu thầy muốn con làm một điều gì sức con có thể đáng được, thì có ban thầy nát thịt cũng không từ.

Thầy Mười cười ha hả.

- Hay, hay, khá lắm. Sự thực, chẳng nói giấu gì thầy, khi luyện cho thầy sợi dây này, không phải tôi tốt với thầy tới độ đó đâu. Bởi vì tôi đang cần một người có thể mang sợi dây đó giúp tôi luyện thêm một con "Thiên Linh Cái."

San giật mình, chân tay run lấy bầy. Hèn gì khi thầy Mười đặt sợi dây Cà Tha lên vai chàng, San đã có linh cảm sắp phải làm một chuyện gì tội lỗi?

Có lẽ đọc được ý tưởng chàng, thầy Mười mỉm cười, nói:

- Tôi biết thầy đang lo lắng, nhưng lần này không có gì quá đáng đâu.

San miễn cưỡng nói cứng:

- Thưa thầy, dù có thế nào đi nữa, con cũng nhất định làm theo lời thầy dạy.

Thầy Mười gật gù.

- Tốt, tốt, để tôi nói thầy nghe cho khỏi áy náy. Số là cách đây hơn một tháng, có con nhỏ đúng mười tám tuổi, còn trinh trắng. Tôi biết vậy vì nó là con nhà rất tử tế, làng hoàng. Nó treo cổ chết vì thi Tú Tài rớt. Gia đình đem chôn ngay trong vườn sau nhà. Tôi định tới nay tới đào mộ nó lên, lấy cái ván hòm phía dưới về luyện một con Thiên Linh Cái để giữ căn nhà này. Nếu để quá trăm ngày là hỏng, nên phải làm ngay, càng sớm càng tốt.

San ngập ngừng hỏi:

- Thưa thầy, con biết gái còn trinh treo cổ tự tử thì linh lắm, nhưng phải là con một mới luyện Thiên Linh Cái được Không biết cô đó có anh em gì không?

Thầy Mười mỉm cười.

- Nó là con một mới đáng nói chứ.

Tự nhiên San thấy háng hái lạ lùng.

- Như vậy chắc thầy cũng biết là khi đem được hồn cô gái này về đây rồi, dù cho thầy có làm cách nào, khi để cô ta giữ cái am này, con vẫn là người ra vô thông thả.

Thầy Mười cười thành tiếng.

- Với ai tôi còn ngại, với thầy tôi đâu sợ gì. Không lý thầy lại phản tôi được sao?

San lật đặt.nói ngay:

- Con đâu dám, nhưng nói thế để thầy biết trong vụ này, con cũng có lợi nữa. Thầy có nghĩ ra không?

- Làm gì tôi không biết, chẳng những thầy ra vô đây tự do mà thầy cũng còn sai khiến được con Thiên Linh Cái của tôi nữa. Nhưng thầy biết rằng, nếu thầy xử dụng nó mà không có phép của tôi, thầy có ở yên được không? Hơn nữa, tôi phải cần thầy vì nếu không có thầy, con Thiên Linh cái đó không theo tôi về đây. Phải cần một thanh niên trẻ mới giữ được hồn phách nó trong này. Tôi già rồi, lo sao nổi. Bữa hôm tôi để thầy luyện phép với cô Lệ cũng là để thử sức lực của thầy nữa đó. Thầy không bị cô ta vật ngã cũng là tay khá rồi. Con ma đầu này về đây có hầu hạ thầy vài lần cũng chẳng nhảm nhò gì. Hơn nữa, thầy đã có dây Cà Tha 36 mắt bằng vàng còn sợ gì ai.

Quả thực điều này San chưa biết, nghe thầy Mười nói chàng rung mình, mồ hôi vã ra ngay, lo sợ...

Chiều hôm đó, San và thầy Mười lục đục sửa soạn đồ nghề để tối đến đào mà coi Hai Thu.

Nhà cô Hai Thu cách đây mấy cái vườn. Có thể đi đường tắt lượn qua những vườn cây để tới đó mà không phải dùng con đường cái của làng xóm. Cô Hai Thu có khuôn mặt thật đẹp Thầy Mười cho San coi hình của nàng - Cái hình đó một người đệ tử của thầy cho mấy bữa trước - Trong hình, San thấy cô ta ốm yếu, gầy người ẻo lả, nhưng đặc biệt cô có cặp mắt thực đa tình và chiếc miệng hơi rộng, cặp môi lại mỏng. Sau khi sửa soạn xong đồ nghề đào sỏi và bùa chú cũng như các thứ vật dụng cần thiết khác, thầy Mười bảo San đi ngủ để tới khuya có đủ sức làm việc. San chui ngay vào căn phòng nhỏ bữa trước, leo lên giường đánh một giấc. Trong giấc ngủ chập chờn, chàng mơ thấy cô Hai Thu, hình bóng của nàng hiện ra thực rõ, mở tóc dài óng ả ướt chảy xuống tới lưng quần. Khuôn mặt buồn vui, hình như lúc nào nàng cũng đang khóc thút thít. Hình ảnh của một người con gái yếu đuối ngời khóc là điều tối kỵ của San, trong đời đã không biết bao nhiêu lần, chàng làm những chuyện điên rồ vì lời yêu cầu của những cô gái đẹp mau nước mắt. Hình như nước mắt của họ có mãnh lực thiên thần điều khiển con người chàng theo ý muốn. Biết được yếu điểm đó mà không thể nào chàng tránh được. Không biết một ngày nào đó, có vì những giọt nước mắt của các cô gái này làm cho San thân bại danh liệt không? Tối hôm nay, chưa tới giờ khởi sự mà San đã thấy cô Hai Thu ngời khóc, tự nhiên lòng San đau quặn, chàng muốn được ôm nàng vào lòng để nói những lời an ủi ngọt ngào nhất cho nàng với đi những tức tưởi đang dâng trào...

- Dậy... dậy thầy San, tới giờ rồi.

San tụt ngay xuống giường theo thầy Mười ra vườn. Có bốn đệ tử của thầy Mười cùng đi theo. Trú tối thui, thầy Mười bảo San:

- Thầy đi sát vô tôi, trời tối bước loạng quạng té xuống vũng đó.

San vâng, đi bước theo thầy Mười. Mọi người đi len lỏi giữa những cây ăn trái trong vườn, hết khu này tới khu khác.

Thầy Mười thông thạo lối đi nên San thấy thầy đi ào ào, đặc biệt nhất là không thấy một tiếng chó sủa nào. Có lẽ thầy Mười đã nghiên cứu kỹ đường đi nước bước, tránh xa những căn nhà có chó để không bị lộ hình tích. Chẳng bao lâu, mọi người tới một gò đất nhỏ bên cạnh mấy nấm mộ xây đã lâu đời. Có lẽ đây là nghĩa trang gia đình của cô Hai Thu. Thầy Mười chỉ năm mộ mới bảo San:

- Cái này đây thầy San.

San bô đồ nghề xuống, lấy ra bốn cây đèn cây đỏ, cắm bốn góc chung quanh năm mộ như ời thầy Mười dẫn hồi chiều rồi thấp một củ nhang thực lớn, chia ra làm hai, một nửa đưa cho thầy Mười. Cả hai bắt đầu niệm chú, bắt ấn gọi hồn cô Hai Thu về. Không đầy một phút sau đã có gió lạnh thổi từ phía sau tới, lá cây cọ vào nhau nghe sào sạt đến rợn người. San biết lúc này yếu tay ấn có thể nguy hiểm tới tính mạng nên cố tập trung tinh thần vào khẩu quyết. Hình như có tiếng khóc òi òi đầu đây. Bốn ngọn đèn cây đỏ cháy leo lắt, chập chùng rồi bất chợt tắt vụt. Thầy Mười nói thực nhanh:

- Chúng ta khởi sự đào được rồi.

San không nói một tiếng nào, cầm bó nhang xuống đất và cõ ra sức đào thực mau. Thầy Mười cũng đã lấy cước sừng ra phụ với chàng. Nói là phụ chứ kỳ thực thầy Mười còn đào nhanh hơn San nhiều. Bốn đệ tử của thầy Mười còn lạng lẹ hơn nữa. Bỗng trời như sập hẳn xuống vì mây đen ở đâu kéo tới thực mau. Mặt trăng đã ẹo lại bị đám mây đen che khuất làm trời tối mòm mòm. Có lẽ trời muốn mưa lớn. Gió đã bắt đầu thổi mạnh. Sáu người hý hục đào bới, đến lúc mồ hôi San vã ra, muốn kiệt sức thì cũng vừa đụng tới quan tài. Bấy giờ thầy Mười mới lên tiếng.

- Thôi, thầy San nghỉ đi, để cho tụi nó làm. Mình còn phải làm việc khác.

San biết mình phải làm gì, và cứ như thế tiến hành, không nói một lời nào. Mùi nhang và trầm hương quện trong gió thơm ngào ngạt. Khi chàng và thầy Mười làm xong công việc của nùng rồi, phụ với bốn người đệ tử của thầy Mười trực quan tài lên. Họ lật úp quan tài xuống rồi tháo lấy tấm ván dưới đáy quan tài. Thầy Mười dấn đủ ba mươi sáu đạo bùa lên lưng xác chết, mùi hôi thối xông lên thực ghê người. San đã đốt thực nhiều trầm hương mà cũng không ăn thua gì. Trước khi hạ quan tài xuống, chàng xé một vạt áo cô Hai Thu, lấy miếng vải áo cột vào tay rồi ra gốc cây gần đó bắt ấn niệm chú. Trong khi thầy Mười và bốn đệ tử của ông hạ quan tài xuống huyệt, lấp đất lại. Quan tài đã bị lật úp ngay từ đầu nên khi hạ huyệt, xác cô Hai Thu nằm úp xuống phía dưới. Họ lấp đất đắp lên. San phải nhắm mắt lại niệm chú định thần. Một lúc sau, trời đổ mưa thực lớn. Những giọt mưa đập vào mặt San nghe ran rạt. Gai ốc nổi cứng mình vì lạnh, từ phút này trở đi, chàng không được phép mở mắt nữa cho tới khi đám đệ tử thầy Mười công chàng về nhà. Họ lột hết quần áo chàng và được lau thật khô nhưng San vẫn lạnh cóng. Tấm ván hòm đã được rửa thật sạch và để ngay trước bàn thờ. Đám đệ tử thầy Mười kiêng chàng đặt nằm dài trên tấm ván.

Bây giờ trên thân thể San chỉ còn sợi dây Cà Tha ba mươi sáu mắt bằng vàng cột ngang bụng và miếng vải áo cô Hai Thu cột ở cổ tay. Thầy Mười bắt đầu đọc một bài kinh nghe rợn người, âm thanh thể thâm của thầy kéo dài ra, ẻ a trong mưa gió. Sau khoảng một cây nhang, đám đệ tử thầy Mười lấy bút vẽ thân hình San lên tấm ván

hòm, chàng không mở mắt ra nhưng cảm thấy chiếc bút chì chạy dài dọc theo cơ thể, cọ vào miếng ván kêu kèn kẹt. Sầu đó, họ kiêng chàng lên kéo miếng ván ra. San nghe thấy tiếng cửa cột kẹt, mọi người không ai nói với ai một lời nào. Giọng ngâm nga những câu kinh lạ tai của thầy Mười vẫn đều đều. Ngoài trời mưa thực lớn. Sấm chớp ầm ỹ và chói lòa, nhưng bấy giờ San đã cảm thấy dễ chịu; không còn lạnh như trước nữa. Tuy nhiên, chân tay rã rời vì mệt mỏi. Có lẽ chàng đã dùng quá sức khi đào mộ cô Hai Thu. Hình như vì mệt mỏi chàng thiếp đi lúc nào không biết.

Chẳng hiểu San ngủ được bao lâu, khi giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra, chẳng thấy ai chung quanh nữa. Cái hình nhơn bằng tấm ván hòm được cửa theo kích thước của chàng dựng ngay vách tường bên trái. Giữa mùi hương trầm của nhang đèn và ánh sáng chập chờn của những ngọn nến, hình nhơn trông như lay động rồi từ từ tiến lại phía chàng. Khi tới gần, San nhìn rõ đó không phải là cái hình nhơn bằng gỗ nữa, rõ ràng là cô Hai Thu bằng xương bằng thịt, đang rụt rè tiến lại. Dáng đi của nàng như sợ sệt và trông hết sức khổ sở. Có lẽ nàng đang khóc. Lòng chàng tự nhiên thấy buồn ngùi cho một cô gái xấu số, đoản mệnh. Thấy nàng đứng lại, không dám tiến lại gần San, chàng bảo nàng:

- Em lại đây. Nín đi, đừng khóc nữa.

San đã cố nói thực nhẹ nhàng và thân mật với nàng, vậy mà lời nói của chàng làm cô Hai Thu sợ sệt, nàng nhỏ nhẹ thưa ngay.

- Dạ... dạ, em không dám khóc nữa.

Vừa nói, nàng vừa tiến lại gần San và ngồi xuống. San kéo nàng vào lòng, thân thể nàng nhẹ như một làn khí bông bồng.

- Tại sao trông em buồn quá vậy. Cười lên được không?

- Dạ... dạ... em xin cười để anh được vui.

Nàng bắt đầu ngước mặt lên mím cười, hai mắt hơi neho lại thực tình tứ, chiếc miệng chúm chím, hơi thở từ từ nóng lên. San vòng tay ôm lấy nàng ghì sát vào lòng. Bờ môi ngọt lịm của Thu làm chàng ngây ngất. Quần áo nàng rơi rớt xuống sàn nhà nhẹ như hơi sương. Thân thể nhỏ nhắn, ẻo lả và mát rượi. Da thịt nàng trắng muốt, mịn như tơ. Nàng thì thào bên tai chàng.

- Em cảm ơn anh, em cảm ơn anh đã cho em về đây. Xin anh đừng bao giờ hắt hủi em. Em tự nguyện làm một tên nữ tỳ cho anh sai khiến. Em có thể đạp chân lên vạn vật trong vũ trụ này, nhưng xin cho em được tôn thờ anh. Thế xác em là của anh, vì hiện giờ nó mang hình tượng anh, hơi thở anh, và tinh khí anh nữa. Hồn vía em cũng nằm trong tay anh. Anh để em sống, em được sống. Anh bắt em phải chết; thân thể em sẽ phải tan thành cát bụi. Xin anh thương em. Em sẽ làm tất cả những gì anh sai khiến để anh được vui. Từ nhỏ tới lớn, San chưa bao giờ được nghe bất cứ một người nào nói với chàng bằng những lời êm ái quí lụy như vậy. Tâm thần chàng đề mê về những âm thanh ngọt ngào tình tứ ấy. Mặc dù biết rằng, người con gái đang kề môi, áp má là do pháp thuật của thầy Mười mang nàng từ lòng đất về, nhưng không hiểu sao, chàng vẫn say mê mà không một chút sợ sệt. San hôn lên ngực nàng, bộ ngực con gái trắng ngần và hồng đỏ vút cao. Nàng cười khúc khích, âm thanh thực đậm dật, mời mọc lạ thường. San thấy những làn khói nhang đèn trên bàn thờ tỏa ra bao phủ cả căn phòng nhỏ, hình như chúng kết lại với nhau thành một đám mây, nâng hai người lên cao. San cảm thấy thân thể bông bồng ngây ngất. Có tiếng suối chảy, chim hót đầu đây và thân thể Thu nhập với chàng làm một.

San nghe nàng thì thào:

- Anh... anh ơi... em yêu anh. Em sẽ theo anh tới bất cứ nơi nào trong vũ trụ này để hầu hạ anh.

San ngớ vức hỏi nàng:

- Làm sao em theo anh được khi hình nhơn em đặt ở đây

Thu mím cười:

- Đây là một điều thầy Mười không biết. Khi em bước ra khỏi hình nhơn đó rồi, em không tùy thuộc vào nó nữa.

Tấm mảnh hòm đó chỉ có giá trị đưa thể xác và hồn vía em từ thế giới khác về đây, chứ em không lệ thuộc vào nó. Bây giờ là vào mệnh lệnh của anh thôi. Tuy nhiên, phải sống ở đây đủ bảy ngày mới đủ cứng cáp để theo anh vĩnh viễn được San chỉ miếng vải chàng xé ở vạt áo Thu đang cầm tay, hỏi:

- Còn miếng vải này có công dụng gì không?

Thu lắc đầu:

- Không, nó chỉ có giá trị đưa em về đây cho khỏi lạc đường là hết rồi.

- Trong vòng bảy ngày em ở đây, nếu anh không tới thăm em có sao không?

Thu lắc đầu:

- Không sao đâu anh, nhưng em nhớ anh thôi.

Có lẽ nàng làm chàng cảm động thực sự, San ôm lấy nàng với muôn ngàn cảm giác sung sướng tột cùng và lịm đi trong giấc ngủ đam mê...

Khi thầy Mười đánh thức San dậy, Mặt trời đã lên thực cao. Chàng lười biếng mở mắt nhìn thầy Mười và cảm thấy thân thể rã rượi.

Thầy Mười mím cười, nói:

- Tôi tới đây từ sáng sớm luyện phép, thấy thầy ngủ ngon lành quá nên bây giờ mới đánh thức thầy dậy. Thầy đi súc miệng đi, chúng mình đi ăn hủ tíu chơi. Quần áo của thầy được xấp nhỏ giặt sạch sẽ rồi.

San ngạc nhiên nhìn bộ đồ mình để bên cạnh, tất cả giấy tờ và những thứ linh kinh cũng được xếp ngay ngắn để đó. Lúc đó chàng mới để ý, mình còn nằm đây trần truồng. Vừa định với bộ đồ mặc vỏ, thầy Mười đã nói.

- Thầy mang quần áo ra sau hè tắm rửa đi, đêm qua đất cát làm thầy lắm lem rồi.

San mím cười chữa thẹn, nói lảng đi:

- Dạ, tối qua mưa lớn quá.

Thầy Mười có vẻ thích thú:

- Ủ, còn giông tôi qua giúp tụi mình xóa sạch dấu vết ở gò mà cô Hai Thu, nếu không, chẳng làm thế nào che mắt được gia đình cô ấy biết có người đào mộ.

San cũng chợt nhớ ra điều đó và thấy vui vui. Chàng ôm mở quần áo đi vòng ra mé sau am.

Qua một đêm mưa to gió lớn, cây cối trong vườn trông thực xác xơ, lá rụng bừa bãi. Vài cành cây gãy gục ngang đường.

Chàng tới phía sau am thấy ngay chỗ thầy Mười lấy mấy tấm phen che lại làm nơi cho thân chủ tắm rửa và thay quần áo. Một lu nước đầy ắp nước mưa được hứng từ thân cây cau xuống. San thấy có đủ cả sà bông và khăn tắm để ở đó, chắc hẳn thầy Mười đã sửa soạn sẵn cho chàng từ trước.

Mặt trời chói chan của một tháng hè tỏa ra hơi nóng ngay từ ban mai làm những gáo nước mưa dội vào thân thể San mát rười rượi. Chàng tắm rửa xong, súc miệng sạch sẽ, múc gáo nước mưa uống một hơi. Ngậm nước chảy qua cổ họng đi vào thân thể như một luồng gió mát thổi tới tận lục phủ ngũ tạng, chưa có một ly nước nào làm chàng cảm thấy khoan khoái và ngọt lịm như ngậm nước mưa sáng nay.

San chưa kịp nói năng gì, Hoa đã nói:

- Thầy San, con xin thầy giúp con.

San nhìn qua thầy Mười.

- Thưa thầy, đây là một vinh dự cho con, nhưng tại sao có biết bao nhiêu người tài cao đức trọng, như thầy Mười lớn, thầy con, thầy Tám cụt, thầy Ba Cự, thầy Sáu thợ mộc mà thầy lại chọn con?

Thầy Mười mím cười.

- Đại dương sóng sau lùa sóng trước. Tre già thì măng mọc. Tôi muốn tạo dựng một thế hệ trẻ cho môn phái. Nhìn hết thấy các thầy trẻ tuổi trong môn phái, ai qua mặt được thầy ngày hôm nay? Đó là tôi chưa muốn nói tụi nó thua thầy một trời một vực, từ trước tới giờ, tôi biết chắc, ngay cả con Hoa, dù chưa được xuất sư, mà các đệ tử trong toàn môn phái, cũng chẳng ai đáng tài ngang mặt nó. Duy chỉ có thầy, quả thực hồi nào tới giờ tôi cũng không ngờ được tài nghệ của thầy tới mức này. Tôi có được nghe vài đệ tử của thầy Tư tán tụng thầy, nhưng tôi không tin. Thú thực, lúc nào tôi cũng muốn gặp mặt thầy cho rõ trắng đen, nhưng khổ nỗi, thầy Tư giầu kỹ quá nên đành chịu, bây giờ đã biết rồi. Tôi phá lệ, xin thầy phụ với tôi xuất sư cho con Hoa. Tôi chắc thầy Tư cũng vui lòng, vì tôi làm như vậy chẳng khác gì đưa thầy Tư lên bậc trưởng thượng của tôi. Nhưng quả thực thầy Tư đáng được ngôi vị đó. Vậy tôi hy vọng thầy không nỡ phụ lòng tôi tin cậy.

Nghe thầy Mười nói một hơi, San sung sướng tột cùng, nhưng lại thấy lo lắng vì chính thầy Tư còn kiêng dè thầy Mười, đừng nói chỉ là mình, nghĩ vậy, chàng trả lời thầy Mười.

- Thưa thầy, con rất hạnh diện và biết ơn thầy đã nghĩ tới con. Tuy nhiên, xin thầy cho phép con được về thưa với thầy Tư trước khi chính thức nhận lời, vì nếu con tự tiện nhận lời ngay hôm nay, con sợ thầy Tư buồn, cho là con lộng quyền.

Thầy Mười gật gù.

- Tốt, tốt lắm, thầy làm như vậy khiến tôi càng nể thầy hơn nhiều.

Nói xong thầy Mười đứng dậy nói lớn:

- Tất cả các đệ tử nghe tôi nói đây.

Tiếng nói chuyện ồn ào, tiếng nhai nhồm nhộp bỗng im bật. Nhiều người vừa bỏ thức ăn vào miệng cũng ngậm cứng không dám nhai nữa. Bây giờ San mới thấy uy quyền tuyệt đối của thầy Mười với các đệ tử.

Thầy Mười thung thắng nói:

- Hôm nay nhân ngày vui, tôi xin báo một tin vui nữa.

Chủ Nhật tuần tới là một ngày rất tốt. Tôi chọn ngày đó để làm lễ xuất sư cho thầy Hoa.

Thầy Mười vừa dứt lời, tiếng ồn ào bùng lên để sự, những âm thanh huyền ảo lạ thường, mọi người ủa tới Hoa chúc mừng. Hoa sung sướng tột cùng, nâng hốc mũi ngay trên vai những bạn đồng môn.

Chờ một lúc lâu, Thầy Mười lại nói tiếp:

- Thầy Hoa có vinh dự ngày hôm nay, vì thầy San vừa đem tới cho tôi một tin mừng. Như mọi người đều biết, bửu bối tôi thượng của môn phái là luyện Thiên Linh Cái. Nếu một người được chọn xuất sư mà không đủ khả năng luyện Thiên Linh Cái, sẽ không thành bậc thầy được, cũng vì lý do này, thầy Hoa từ trước tới nay chịu thiệt thòi vì là phận nữ, không thể nào luyện Thiên Linh Cái với người nữ được. Tôi

không ngờ Sư Ông đã truyền phép luyện Thiên Linh Cái bằng súc vật cho thầy Tư và chính thầy San đã luyện thành rồi. Như vậy mai sau này, thầy Hoa có cơ hội tiến thân trên con đường tu đạo. Một kỷ nguyên mới cho môn phái. Tôi đã chính thức xin thầy San đỡ đầu cho thầy Hoa. Thầy San đã nhận lời. Tuy nhiên, còn phải về xin thỉnh ý thầy Tư trước khi chính thức xuất sư cho thầy Hoa.

Như vậy có nghĩa là di huấn của Tổ Sư sẽ được thịnh về nhà thầy Tư, vì quả thực bây giờ tôi thấy không đủ sức giữ gìn nữa. Như mọi người đã biết, luyện Thiên Linh Cái bằng súc vật tay ấn phải thật cao cường, tôi đã thất bại nhiều lần, vậy mà giờ này, thầy Tư và thầy San, có cả một đàn rắn Trun Thiên Linh Cái, điều này làm cho tôi báỉ phục và quyết định rời di huấn của Tổ Sư về nhà thầy Tư. Sáng mai, tôi sẽ đích thân đi Sài Gòn, thỉnh cầu thầy Tư cho phép thầy San đỡ đầu cho thầy Hoa.

Những lời nói của thầy Mười làm cho San băng khuông la lùng, phải nói chàng sợ hơn là mừng. Như thế, kể từ nay, San đương nhiên nằm trong cả chi phái của thầy Mười, vì đã đứng ngang hàng với thầy Mười, xuất sư cho Hoa - Vị hạ sư đầu tiên của chi phái thầy Mười có nghĩa là dù sau này, bất cứ một đệ tử nào của thầy Mười được xuất sư cũng phải mặc nhiên coi chàng vào bậc trưởng thượng của chi phái này.

San nhìn thấy nhiều ánh mắt khác lạ trong đám đệ tử của thầy Mười.

Ngay lúc ấy, Hoa quay qua xá thầy Mười một lạy, nói:

- Xin phép thầy cho con làm lễ ra mắt thầy San.

Thầy Mười cười ha hả, gật đầu:

- Tốt, tốt, phải có lễ phép như vậy mới được.

Hoa vừa quay sang San định xá, chàng vội vàng giữ nằng lại, nói lớn:

- Thưa thầy cho con xin một đặc ân.

Thầy Mười nhíu mày hỏi:

- Cái gì nữa đây?

San lật đặt nói:

- Dù thầy Tư có cho phép con phụ với thầy làm lễ xuất sư cho thầy Hoa chăng nữa. Nhưng nếu thầy Hoa cho phép con được nhận làm sư huynh của thầy ấy con mới nhận lời, còn như nhất định coi con như bậc thầy, con xin phép được từ chối vụ xuất sư cho thầy Hoa. Dù thầy có trừng phạt con cũng xin tâm lãnh.

Thầy Mười cười ha hả, đắc trí, ông gật gù tỏ ý cao hứng tột cùng. San đã nhìn thấy những ánh mắt biết ơn trong đám đệ tử của thầy Mười.

Hoa vòng tay xá chàng một xá thực mau, cúi đầu nói:

- Em cảm ơn thầy San.

Đang xưng hô "thầy", "con" Hoa đổi sang "thầy", "em". Có nghĩa là chàng đã chấp nhận San làm sư huynh chứ không phải là sư phụ nữa. Trong môn phái có một điều luật rất nghiêm khắc; nếu ai đã nhận làm thầy của một người nào rồi, vấn đề tình cảm phải được coi như cha với con, không còn được phép tư tình với nhau như trai gái. Có nghĩa là không được lấy nhau hay yêu nhau như vợ chồng. Còn trong đám huynh đệ trai cũng như gái, lại khác hẳn. Các đệ tử được khuyến khích lấy nhau để dễ dàng hành đạo, phát vụ môn phái...

***

Trời đã về khuya, tất cả các đệ tử của thầy Mười đã về hết, chỉ còn lại một mình Hoa. Nàng cố tình ở lại để được gần gũi San. Thầy Mười đã vô âm luyện phép. Giờ này chưa cần tới San, vì phải tới nửa đêm hôn cô Hai Thu mới xuất hiện được. Lúc ấy thầy Mười mới cần tới chàng.

San đi lang thang ngoài vườn với Hoa. Tự nhiên chàng muốn nói chuyện nhiều với cô bé này. San để ý, Hoa có một dáng dấp khác hẳn với những người con gái chàng quen, thân thể nàng nhỏ nhắn, mớ tóc thề dài xuống quá vai, thắt thành hai cái bím vắt về phía trước lòng thông, nước da con gái trắng ngần và chắc nịch.

Đi bên cạnh San, Hoa nói luôn miệng, nằng kể đủ thứ chuyện. San lặng thinh nghe nàng nói, cả hai kẻ sát bên nhau hồi nào không hay, đi một lúc lâu, San dịu dàng ngồi xuống một gốc cây, bỗng chàng chợt thấy chỗ ngồi lại ngay gốc chuối lỵ luyện bùa yêu bữa trước. Một thoáng ngỡ ngàng, chàng vừa định nói với Hoa về sự ngẫu nhiên này, nàng đã ngả sát người vô mình chàng, mùi thơm da thịt trinh nguyên làm San không cầm lòng được, chàng cúi xuống thực nhanh hôn lên miệng nàng, Hoa vòng tay ôm lấy cổ chàng ngay, nằng nướn mình lên trong cơn đam mê ào tới như vũ bão. Hoa cũng không biết tại sao mình lại có thể dạn dĩ như vậy với một người con trai mới biết chưa đầy một buổi. Mặc dù chuyện trai gái đối với nàng không lạ lẫm gì, nhưng sự dễ dãi ngày hôm nay quả thực chưa bao giờ xảy ra. Nàng lại càng ngạc nhiên hơn khi thấy hình như chính nàng chủ động những cử chỉ ái ân ấy chứ không phải San. Thân thể của người thanh niên Sài Gòn ngọt như mật tình yêu làm Hoa muốn điên lên và chồm tới San cũng cuốn lấy nàng, thân thể chàng như dán chặt vào da thịt Hoa.

Những ái ân nồng cháy ngùn ngụt tràn trề, Hoa nghe thấy cả tiếng nằng rít lên trong tiền thức, thân thể nằng vận vẹo, co quắp theo từng nhịp thở muốn đứt đoạn, nổ tung ra từ lớp da căng cứng tê chồn... Gió thổi lành lạnh, Hoa vẫn nằm trong vòng tay San, thân thể nằng rã rời, cả hai cùng im lặng, nghe nhịp tim nhau đập. Nằm như vậy thực lâu bỗng Hoa ngước mặt lên nói nhỏ nho:

- Anh San ơi, anh có khinh em không?

San xoa nhè nhẹ trên lưng Hoa, chàng ghì nàng thật sát lại, thì thào:
- Trong đời anh, chưa có một người con gái nào làm anh yêu say đắm như em ngày hôm nay, anh cũng không hiểu tại sao tình yêu tới như vũ bão, anh tiếp nhận thật tham lam với niềm vui vô bờ bến. Anh phải cảm ơn em đã mang lại cho anh những giây phút ngàn vàng này, có lý do gì lại khinh em được. Em có cho anh được giữ mãi tình yêu này hay không?

Hoa nói trong hơi thở:

- Em yêu anh... em yêu anh... em sẽ mãi mãi là của anh. Chúng mình đừng bao giờ xa nhau anh nhé.

San nâng mặt nàng lên, cánh môi mọng đỏ chờ đợi, chàng trườn tới thực tham lam, mặt ngọt dâng trào đầu lưỡi tê chồn kéo dài vô tận...

Trắng đã lên thực cao, nhưng trời tối mờ mờ, con trăng lưỡi liềm nhỏ siu không chiếu được một tia sáng nào trong căn vườn đầy lá.

San đỡ Hoa ngồi dậy, nàng vẫn tham lam bám lấy chàng, cánh tay trần mát rười rượi siết chặt thân thể chàng vô mình nàng, trong bóng tối âm u, sự dạn dĩ hầu như không có giới hạn, thế giới của đam mê cuồng nhiệt vun đầy chàng kéo nàng đứng dậy.

Hoa vẫn bám cứng ấy chàng, hình như nàng không muốn xa chàng một khoảng cách nhỏ nào. Bỗng San giật mình vì có tiếng thầy Mười gọi ngoài cửa am.

- Thầy San ơi, Tối giờ luyện phép rồi.

San lật đặt mặc vội quần áo, nói nhỏ nhỏ:

- Ngày mai chúng mình gặp lại, bây giờ anh phải đi luyện phép.

Hoa nín đầu chàng xuống hôn thực mạnh vô môi San, thì thào:

- Em yêu anh.

Nói xong, nàng cũng vội vàng mặc quần áo vào rồi lên về phía sau vườn khuất dạng.

San vội vã bước mau về phía am, chàng vừa nghe thầy Mười gọi một lần nữa. San lên tiếng:

- Thưa thầy con tới rồi.

Thầy Mười cười hì hì.

- Tôi tưởng thầy đi ngủ rồi chứ.

- Dạ, con ngủ thế nào được, nghỉ phép một tuần lễ, lo có bấy nhiêu thời mà lờ là sao được.

Thầy Mười có vẻ hài lòng lắm.

- Tôi nói thế thôi chứ biết thầy ngủ sao được. Vô đây tôi cho thầy coi cái này, không thể tưởng tượng được, một sức mạnh vô biên, chưa bao giờ tôi thấy.

Vừa nói, thầy Mười vừa trở vô am, San đóng cửa am lại, theo thầy Mười vô trong.

Thấm thoát một tuần lễ nghỉ phép đã trôi qua, ai cũng tưởng San sẽ mệt mỏi sau thời gian giúp thầy Mười luyện xong con Thiên Linh Ma Nữ. Nhưng thật ra, tới bây giờ San mới biết; nếu luyện Thiên Linh Cái thì quả thật chàng khó lòng đứng vững sau một tuần lễ như thế này, nhưng có ai hay, đây lại là Thiên Linh Ma Nữ, một trong những phép thuật của người Thượng Du Bắc Việt. Đại loại nó chẳng khác gì Ma Xó của họ, nhưng có một điều; Thiên Linh Ma Nữ dữ dằn hơn nhiều, nó là loài Ma Chúa của các loại ma trên rừng thiêng miền Thượng Du từ trước tới nay. San không hiểu tại sao thầy Mười lại học được phép luyện loại Ma Nữ kinh thiên động địa này. Từ đó, chàng lại phải suy nghĩ thật nhiều về những mâu thuẫn của môn phái; những rắc rối và bí ẩn của các bậc trưởng thượng trong môn phái. Là người sinh trưởng ở miền Thượng Du Bắc Việt, mặc dù lớn lên tại miền Nam sau 1954 nhưng San đã được bố kể lại cho nghe thực nhiều về những năm kháng chiến chống Pháp thời Việt Minh trong những vùng rừng thiêng nước độc Thượng Du. Bố chàng cũng là một người thích nghiên cứu về thể giới vô hình, ông khá giỏi về thiêng văn, địa lý. Đặc biệt, ông rất say mê về thể giới ma quỷ thần linh. Có lẽ cũng nhờ bố mà bây giờ San có một kiến thức khá dồi dào về lãnh vực này, và chàng lại may mắn được thầy Tư Lành ở Thị Nghè thương yêu nhất trong đám đệ tử của ông.

Tối nay là lễ xuất sư cho Hoa, nhưng mọi người đã được thông báo là đúng Ngọ vào ngày mai buổi lễ mới khởi hành. Sự thực thì ngày mai chỉ là một buổi tiệc khoảng đãi bạn bè và các đệ tử trong môn phái còn tối nay mới thực sự là buổi lễ xuất sư của Hoa. Những người có mặt trong buổi lễ này phải ít nhất ở đẳng cấp "Hạ Sư trở lên, còn những đệ tử chưa được xuất sư không được phép có mặt trong buổi lễ này. Điều này tất cả các đệ tử không một ai hay biết, vì mọi người đều đinh ninh bữa tiệc ngày hôm sau mới là ngày trọng đại của Hoa.

Trong khi mọi người nôn nóng chờ đợi thì ở một góc vườn, buổi lễ đang được cử hành. Ánh trăng tỏa đều trên vườn cây vắng vặc. Gió Hè hiu hiu không làm giảm được hơi nóng miền nhiệt đới này. Những tào lá trong vườn chỉ lao xao lấp lánh ánh trăng mỗi khi một cơn gió lùa qua. Ba người im am ngồi thiền nhập định Chung quanh tám trận bát quái đồ được dàn ra, mỗi trận được kết bằng tám cây đèn cây đỏ. Chính giữa được cắm một bó nhang, khói trầm tỏa ra thơm ngào ngạt. Khoảng nửa tiếng sau, Hoa trải một tấm vải vàng rộng khổ, dài ba thước sáu trước mặt San, nàng cẩn thận đặt cây viết mực tàu bên cạnh chàng. Kính cẩn xá chàng một lạy rồi lùi ra đứng trước mặt thầy Mười. Nàng cởi bỏ hết quần áo, hai tay chắp lên ngang đầu, mắt nhắm

lại, đối diện với thầy Mười. Tóc nàng buông xõa, chảy dài xuống bờ vai tròn trịa. Mấy bữa trước, cứ mỗi lần San gần nàng, dù trong đêm tối, người San cũng run lên vì bị kích thích tình dục, vậy mà tối nay, trước thân hình lồ lộ của Hoa, chàng nhìn nàng như một bức tượng không hơn kém. Bây giờ thầy Mười mới từ từ đứng dậy, ông ra lấy mỗi trận bát quái một cây nhang, chụm lại, tối trước mặt Hoa bắt đầu niệm chú. Mỗi lần niệm chú xong, ông cầm bó nhang vẽ một đạo bùa trên mình Hoa, trong khi đó San lấy bút lông vẽ đạo bùa ấy trên tấm vải vàng trải trước mặt. Cả hai người làm việc mê mẩn trong đêm tối.

Tiếng côn trùng kêu réo như những oan hồn gọi nhau từ cõi chết âm vang. ánh sáng của những cây đèn cây trong bát quái trận đồ leo lắt như ma quỷ hiện hình. Sương xuống, đêm lạnh, vậy mà mồ hôi San đổ ra ướt áo ngoài. Tay trái bắt ấn, tay phải cố vẽ bùa thực nhanh theo những chữ bùa thầy Mười diễn trên thân thể Hoa. Chàng phải nín thở, tập trung thần khí vào từng nét bùa, mặc dù đã thuộc lòng những chữ bùa này từ lâu, vậy mà chàng vẫn hồi hộp, vì San biết rằng! tấm vải này chính là tín vật xuất sư của Hoa, Nàng sẽ phải mang theo suốt cuộc đời và những lúc luyện bùa, chữa bệnh khó khăn nhất, phải có nó trong mình, cho tới khi nào Hoa mang được những chữ bùa này nhập thân, lúc bấy giờ mới có thể đốt tấm khăn này đi được.

Điểm xong 36 chữ bùa Phật Tổ trên mình Hoa, thầy Mười bảo nàng mặc quần áo vào. Cả ba lại ngồi thiền nhập định. Cho tới khi gà gáy sáng, nhang đèn đã tắt hết tự bao giờ cũng chẳng ai hay. San thấy hồn mình bay bổng trên không, chàng nhìn rõ cả ba nhục thể ngồi bất động bên dưới. Chung quanh chàng, gió thổi, mây trôi, tiếng nhạc thiên thần vang lừng trong không gian. Nơi đây êm ả và thần tiên làm sao, chàng há miệng nuốt những ánh sáng ban mai đầu tiên của mặt trời tỏa ra, hơi nóng hừng hực đi vào cơ thể, lan ra khắp tứ chi. Chàng ôm cả bầu trời trong tay, đập lên vạn vật, muôn ngàn tinh tú chạy dài mịt mù khắp lối...

Mặt trời đã lên cao khỏi ngọn cây, ba người mới đứng dậy trở vô nhà.

Sau khi Hoa xá thầy Mười tạ ơn, ông thủng thủng nói.

- Cái ơn xuất sư cho thầy là nhờ thầy San, chứ thực ra một mình tôi không thể nào làm được đâu. Cái ước vọng của tôi tìm được một đệ tử giỏi hơn thầy để ban sư, hôm nay mới thực hiện được, chính bản thân tôi cũng phải mang ơn thầy San nữa. Vậy mà để rửa mặt cho tôi, thầy San đã không nhận làm sư phụ thầy, vẫn giữ phân bề tôi và coi tôi như bậc trưởng thượng. Có lẽ điều này làm tôi áy náy nhất, bởi vì không có gì trả ơn cho thầy San

xứng đáng với cái công này được. Tôi đã suy nghĩ thật nhiều, nếu các thầy yêu nhau, tôi nguyện sẽ đứng ra lo tròn mọi bề.

Thầy Mười vừa nói xong, mặt Hoa đã đỏ lên, nét ề thẹn làm nàng đẹp tuyệt vời, Hoa liếc San thực nhanh trong khi chàng quỳnh lên, hình như thầy Mười đã biết tất cả những buổi gặp gỡ của cả hai đứa. Chàng vẫn biết; trai chưa vợ, gái chưa chồng, thương yêu nhau là điều đương nhiên của trời đất, nhưng không hiểu sao, nghe thầy Mười nói công khai làm chàng quỳnh quá, San lắp bắp trả lời:

- Con xin cảm ơn thầy tác hợp. Phần con như vậy không còn gì lo ngại nữa, nhưng thầy Hoa có chịu không, chắc phải để một thời gian nữa mới biết được tình duyên không thể nào ép buộc. Dù là thầy đi chăng nữa con nghĩ cũng không thể quyết định đem cho thầy Hoa được. Xin thầy giữ kín dùn chúng con kéo thiên hạ dị nghị. Còn về ơn nghĩa con không dám bài lãnh. Ngay cả sư phụ con còn phải nể thầy đủ mười phân, tôi chỉ là con, xin thầy đừng thắc mắc vấn đề này nữa làm con tổn thọ thôi.

Nghe San nói, thầy Mười cười ha hả, ông gật gù.

- Tốt, như vậy kể như xong. Trai tài gái sắc, tác hợp được kể như ông Tổ bà Nguyệt cũng nể tôi vài phần. Tôi mừng cho hai người đó.

Thầy Hoa ở đây tiếp chuyện với thầy San dùm tôi, thầy đưa chiếc Y Sư cho tôi đem vô bàn Tổ dâng hương, tới chiều trong bữa tiệc tôi sẽ trả lại thầy.

Hoa trao chiếc khăn mà San đã vẽ bùa trên đó lúc thầy Mười điểm đạo ban sư cho nàng tối qua. Ông cầm chiếc khăn nâng niu thật cao hứng.

- Y Sư này thầy San vẽ những chữ bùa tuyệt đẹp. Xem ra không thua gì Sư Tổ hồi đó. Chắc hẳn thầy Tư cũng không thể nào vẽ đẹp như thế này được. Tôi biết ông ấy nhiều mà. Nói xong, ông thủng thủng bằng qua con đường đi vào nhà. Chờ cho thầy Mười đi khuất, Hoa vòng tay ngang đầu, cúi rạp mình xá San.

- Em cảm ơn thầy San đã thương tình điểm đạo, ban sư cho em. Mặc dù thầy không trực tiếp điểm bùa lên mình em, nhưng trong thâm tâm em, dù mai sau có được hầu hạ thầy trọn đời như duyên chồng vợ hay không, em vẫn nhớ mãi cái ơn này. Việc hôn nhân...

Không để Hoa nói dứt lời, San kéo tay nàng đứng dậy. Không hiểu vô tình hay cố ý, Hoa theo đà tay San sa ngay vào lòng chàng. Phản ứng tự nhiên, San đỡ lấy thân thể nàng, bờ môi Hoa đã kề sát mặt chàng. San cúi xuống vội vã hôn lên cánh môi ngọt lịm ân tình của người con gái đương xuân. Thân thể Hoa run lên sung sướng, nàng cảm thấy ngày hôm nay tất cả ước mơ đã nằm trọn trong tầm tay, tình duyên lẫn sự nghiệp. Hoa không ngờ chỉ trong vòng một tuần lễ từ khi San xuống đời mà cuộc đời nàng thay đổi cùng cực. Bao nhiêu ngày đêm tu luyện, mong chờ có phải bây giờ là lúc thành đạt hay không, nàng

ghì chặt lấy San, anh yêu này không thể nào để bay đi. Cuộc đời nàng kể như đã được định đoạt đúng như ước mơ của Hoa từ trước tới nay. Một khung trời đầy hoa gấm tung bùng trước mắt. Vừa buông San ra, nàng đã nghe chàng thì thầm bên tai:

- Có phải anh lợi dụng quá không?

Hoa lắc đầu nhẹ nhẹ, nâng cằm yêu lên cổ chàng, nói qua hơi thở:

- Những gì anh cho em mấy ngày nay là niềm vui nhất đời em, em còn mong muốn ngàn lần hơn thế nữa, và ước gì mãi mãi được sống bên anh.

San tát nhẹ lên chiếc má mẫm mĩm của nàng, trong lòng rộn lên muôn ngàn ân ái thương yêu.

- Hôm nay là ngày cuối cùng anh ở lại đây, sáng sớm mai phải trở lại Saigon trình diện đơn vị. Nhưng chắc chắn cuối tuần thế nào anh cũng xuống đây, nếu em thích lên Saigon chơi, tuần sau anh đón em đi. Mới nghe San nói, mặt Hoa thoáng buồn, đến khi chàng bảo trở lại thầy nương nấu, hàng ngày em với ngoại nấu xôi cho vợ thầy đem ra chợ bán. Tối tối em phụ với thầy Mười dạy học trò, hoặc chữa bệnh. Có nhiều bà cô còn trẻ, đi với chồng con, thầy Mười phải để em đầm bóp giùm.

- Anh nhớ đây nhé, thế nào tuần sau cũng phải xuống đây đón em đi, nếu không em buồn lắm đó.

- Nhưng còn gia đình em có cho em đi không?

Hoa mỉm cười:

- Em đâu còn ai ngoài bà ngoại, bà cháu em sống nhờ thầy Mười, lúc nãy thầy Mười đã nói gả em cho anh rồi, còn ai nói năng gì nữa.

San ngạc nhiên, hỏi:

- Ủa, vậy ra em ở luôn với gia đình thầy Mười à?

- Dạ, ngoại em và má thầy Mười là chỗ người cùng làng. Gia đình em chết hết trong một trận pháo kích ở nhà quê, thầy Mười thấy tình cảnh bà cháu em đáng thương nên đem về, cho hai bà cháu túp lều sau nhà thầy nương nấu, hàng ngày em với ngoại nấu xôi cho vợ thầy đem ra chợ bán. Tối tối em phụ với thầy Mười dạy học trò, hoặc chữa bệnh. Có nhiều bà cô còn trẻ, đi với chồng con, thầy Mười phải để em đầm bóp giùm.

San mỉm cười tinh nghịch, hỏi:

- Còn những bà cô nào không đi với chồng con thì thầy Mười khỏi phải nhờ em phải không?

Hoa vô tình trả lời:

- Dạ, những trường hợp đó thầy Mười đâu cần em.

Vừa nói xong, Hoa chợt hiểu San định nói gì, nàng cười khúc khích, đầm nhẹ lên vai San, la nhỏ nhỏ:

- Cái anh này kỳ cục.

San cười ha hả, được nước chàng nói luôn:

- Còn thầy anh thì cứ có đàn bà con gái là ông ấy làm lấy một mình, còn tụi anh bị đuổi ra ngoài, thấy có tức không.

Hoa liếc San một cái thật dài, nói:

- Nếu anh thích trị con bệnh cho phụ nữ, chút nữa em dẫn anh ra nhà sau coi con điên bị tà hành, anh thả cửa rửa con mắt.

San nhướng mắt hỏi:

- Có thực không đó?

Hoa gật đầu.

- Nhất định mà.

- Em không ghen sao?

Hoa cười hì hì.

- Không lẽ thầy bà lại đi ghen với con điên à.

San cao hứng, ôm ghì lấy Hoa.

- Anh lấy được người vợ như em, chắc kiếp trước phải tu kỹ lắm.

Hoa ép sát thân thể vào mình chàng hơn nữa. Nàng thì thầm:

- Anh làm gì cũng được, miễn là đừng bỏ bê em thì thôi.

San dịu dàng ngồi xuống một góc mạn lớn, cả hai cùng im lặng thật lâu, những nụ hôn phủ đầy say đắm không nguôi.

Chàng hỏi nhỏ:

- Thầy Mười có dạy em luyện Thiên Linh Cái chưa?

Em biết qua loa phần lý thuyết thôi, còn chưa thử bao giờ, vì thầy Mười nói đàn bà luyện mấy thứ này không được.

San trầm ngâm:

- Anh cũng lấy làm lạ, mọi người đều nói như vậy. Nhưng không hiểu tại sao những nhân vật phù thủy đều là phụ nữ, những người này cũng sai khiến được âm binh, Thiên Linh Cái cũng chỉ là một loại âm binh chứ có khác gì đâu.

- Em cũng đã nghĩ tới chuyện đó, tuy nhiên, như con Thiên Linh Ma Nữ anh vừa luyện với thầy em, làm sao em có thể ăn nằm với nó được. Anh biết rồi, phải có âm dương hòa hợp mới luyện được. Còn như Thiên Linh Cái cũng vậy Chỉ có đàn ông mới dụ đàn bà có bầu được để phá thai, đem thai nhi đi luyện Thiên Linh Cái, chứ em làm sao bây giờ. Hôm nay sở dĩ em được xuất sư cũng nhờ anh biết được phép luyện Thiên Linh Cái bằng loài vật. Nếu không, mãi đời em cũng không ngóc đầu lên được.

- Anh đang suy nghĩ tới một điều, trong trường hợp có một cặp vợ chồng nào đó, họ cùng đồng lòng hy sinh thai nhi của họ mà đem luyện Thiên Linh Cái thì người vợ có điều khiển được ma nhi đó không? Hoa nghe San nói giật mình, giọng hỏi:

- Anh định thử hay sao?

San phì cười: .

- Không, anh chỉ đặt giả thuyết thế thôi, chứ ai đang tâm lấy con mình luyện Thiên Linh Cái bao giờ.

Không hiểu sao Hoa buột miệng:

- Luyện Thiên Linh Cái là do người đàn ông ăn nằm với người đàn bà có bầu, chờ cho đủ ngày tháng, người đàn ông dụ người đàn bà cho mình thai nhi đó, lẽ dĩ nhiên là người đàn bà đâu có biết gì; tưởng là nói cho thai nhi có nghĩa là đẻ ra rồi con là của chung thôi, chứ có ai ngờ đâu vô tình đồng ý ký bản án tử hình đứa con trong bụng sắp trào đời cho người đàn ông trực thai nhi ra luyện Thiên Linh Cái. Như vậy, người đàn ông luyện Thiên Linh Cái vẫn là cha đứa bé mà có ai tội nghiệp đâu. Chỉ tội nghiệp người đàn bà không biết mình bị lừa, đến khi biết rồi thì đã quá muộn. Đành chịu thôi. Tuy nhiên, chưa có người đàn ông nào dám dụ vợ mình hy sinh con để luyện Thiên Linh Cái cả. Từ trước tới nay, họ chỉ đi dụ những người đàn bà ngoại tình, hoặc những cô gái nhẹ dạ mà thôi.

- Bởi vậy anh mới đặt giả thuyết; nếu có một đệ tử phụ nữ nào trong môn phái chúng ta đi ngủ đại với trai, rồi chính cô ta trực thai nhi luyện Thiên Linh Cái không biết sẽ ra sao?

Hoa lắc đầu, nói:

- Không được, chính em và thầy Mười đã bàn tới chuyện đó từ lâu. Hồi ấy, mới ở nhà quê lên, em cũng có hỏi thầy Mười như vậy. Nhưng khi thầy Mười giải thích cách luyện Thiên Linh Cái thì người phụ nữ mới sanh không đủ sức luyện đâu, nếu ai cố thử sẽ bị chính con ma nhi giết mình chết liền khi nó thành hình. Cũng vì vậy mà không có phụ nữ nào làm chủ Thiên Linh Cái được.

Ngưng một lúc, Hoa hỏi San:

- Em tưởng anh biết điều đó chứ, anh đã luyện được cả Thiên Linh Cái bằng sức vật mà. Tay ấn anh phải cao gấp mười lần người có thể luyện Thiên Linh Cái bằng thai nhi.

San ôm Hoa thật sát vào lòng, hỏi nhỏ nhỏ:

- Anh cho em biết một bí mật, em có dám thề giữ kín không?

Hoa không do dự, thề ngay:

- Nếu em tiết lộ điều anh sắp nói với bất cứ ai, xin cho tổ nghiệp, thần linh, ma quỷ hại em chết không toàn thân.

San rung mình vì lời thề độc địa của Hoa, chàng mỉm cười:

- Anh không ngờ em dám thề độc địa như vậy.

Hoa mỉm cười.

- Mình đã quyết không hé môi nói ra điều đó, sợ gì mà không dám thề.

San gật đầu, nói:

- Nếu vậy anh rất an tâm cho em biết sự bí mật này. Câu chuyện luyện Thiên Linh Cái bằng sức vật là do Sư Ông dựng lên, sự thực đó chỉ là phép điều khiển được sức vật tuân theo ý mình muốn. Đặc biệt là thuật huấn luyện rắn tấn công địch thủ. Phép này rất phổ thông ở Ấn Độ. Tất cả những người bắt rắn và thổi kèn cho rắn chui ra từ hang ổ hoặc túi đựng chúng rất dễ dàng. Hồi ấy Sư Ông tung hỏa mù về vụ này, cốt để thầy Mười quên đi vụ luyện Thiên Linh Cái bằng thai nhi, cho khỏi mang tội với trời đất Sư Ông biết rằng thầy Mười đã được Sư Tổ truyền cho phép luyện Thiên Linh Cái rồi, hồi đó Sư Ông đã căn Sư Tổ nhưng người không nghe, và sau này người chết rồi, thầy Mười đi với Sư Tổ một mình lại càng lộ hành hơn nữa. Hoa ngỡ ngàng nghe San nói, nhưng không ngờ lại có sự lạ lùng như vậy.

Hoa nói nhỏ nhỏ:

- Em tin lời anh nói, nhưng không hiểu sao trong môn phái mình lại có nhiều rắc rối như vậy. Anh có biết tại sao không Cũng vì vậy mà làm anh thất vọng, nhưng thú thực không dám nói ra. Tuy nhiên, anh vẫn âm thầm tìm hiểu, và chắc chắn một ngày nào đó phải khám phá ra sự thực. Bây giờ hai đứa mình đã yêu nhau, anh tin rằng, với sự hợp tác của em, thế nào chúng mình cũng khám phá ra những điều bí ẩn của môn phái. Em có chịu giúp anh không?

- Anh không nói em cũng phải tự tìm hiểu lấy, bây giờ đã biết được có vấn đề đó, làm sao em không quan tâm cho được. Hơn nữa, lại có anh sát cánh bên em, mà chuyện gì của anh bây giờ cũng là của em, anh còn phải hỏi nữa sao.

- Như vậy anh tin rằng không trước thì sau, chúng mình cũng biết tất cả sự thực. Anh sẽ đem những điều hiểu biết của anh về thầy Tư Lành so sánh với những gì em hiểu về thầy Mười đây, rồi sau đó chúng mình lên thầy Mười Lớn dò lại. Lo gì không xong.

Hoa nép sát hơn vào mình San, nâng cằm thấy ở con người chàng có một mãnh lực thu hút lạ thường, trái tim nàng rung động thực sự. San thấy hơi thở Hoa nóng hổi hừng hực truyền sang thân thể mình, chàng luôn một tay qua áo nàng ghì sát lại, hai thân thể chạm làm một, bờ môi Hoa run lên, nàng nhắm mắt lại, thả trôi thân xác bồng bềnh trên sóng nhạc yêu thương. ở đây hình như có tiếng nước chảy, thông reo, muốn chìm ca hát những bản nhạc tình tứ tuyệt vời, nàng rên lên.

- Anh San ơi... anh... San...

Trời đã về chiều, có nhiều tiếng người cười nói vang vang từ căn nhà khách thầy Mười vọng lại, San nói nhỏ nhỏ.

- Hình như mọi người tới đông lắm rồi thì phải.

Hoa dúi đầu vô ngực chàng.

- Em không muốn rời anh một tấc nào nữa.

San mỉm cười.

- Chúng mình cứ ngồi đây cho tới khi hóa đá hay sao?

- Dạ, em muốn hóa đá bên cạnh anh suốt đời.

Và hôn em sẽ trở thành Thiên Linh Ma Nữ phải không?

- Nhất định là như thế rồi, nhưng anh phải nhớ là quyền phép của em lúc đó gấp ngàn lần cô Thiên Linh Ma Nữ của thầy Mười đó nhe.

San cười thật lớn, chàng biết Hoa biết nhiều về việc luyện Thiên Linh Ma Nữ, nhưng có điều chàng chắc chắn rằng, nàng không biết được bây giờ Thiên Linh Ma Nữ đang theo kê cận bên chàng chứ không phải thầy Mười. Nếu thầy Mười có sai khiến con Thiên Linh Ma Nữ này, chàng sẽ biết ngay, còn như chàng khiến nó làm điều gì, thầy Mười lại không hay biết gì. San cũng có thể giữ con Thiên Linh Ma Nữ này không tuân lệnh thầy Mười cũng được nữa, thậm chí chàng có thể sai khiến nó tấn công thầy Mười, nó cũng nghe lệnh chàng. Sau mấy đêm luyện xong con Thiên Linh Ma Nữ, dưới nách bên phải chàng nổi lên một cái hạch nhỏ nhỏ, nếu lấy tay nắn sẽ cảm thấy như một bức tượng thực nhỏ đủ cả chân tay. Đó chính là con Thiên Linh Ma Nữ nằm trong mình chàng. Nhưng đối với thầy Mười, thầy lại tưởng con Thiên Linh Ma Nữ ẩn trong tấm ván hòm đựng sau bàn thờ Tổ. Sự thực con Thiên Linh Ma Nữ này cũng có ở đó, nhưng đó chẳng qua như một căn nhà cho nó mà thôi, chứ

không phải như nhục thể thực sự nằm trong mình San. Cũng vì vậy, San biết rõ là dù cho Sư Tổ có truyền rất nhiều bửu bối cho thầy Mười, nhưng ngài cũng không chỉ hết nghề, hoặc là chính Sư Tổ cũng chưa học tới nơi, tới chốn cũng nên. Chàng cao hứng nói với Hoa:

- Nếu em biến thành Thiên Linh Ma Nữ, lại tài giỏi hơn Thiên Linh Ma Nữ của thầy Mười, lúc đó anh lo gì không trở thành chưởng môn nhân môn phái này.

Hoa cười khúc khích.

- Anh phải coi chừng, ba con Thiên Linh Cái của thầy Mười không phải thứ hiền đâu.

- Không lý em không địch lại chúng nó hay sao?

Hoa cười.

- Không biết lúc đó em trở thành ma rồi ra sao, chứ bây giờ coi bộ không ổn rồi đó. Anh có biết thầy Mười Luyện chúng nó tới tầng nào rồi không?

San tò mò hỏi:

- Tối đầu rồi. Nghe nói Thầy Mười có ba con quỷ này lâu lắm rồi mà.

Hoa gật đầu.

- Để bữa nào có thời giờ em kể anh nghe, mỗi con Thiên Linh Cái là cả một câu chuyện rùng rợn. Tuy nhiên, bây giờ có 'một' con, Thầy Mười đã có thể khiến nó leo lên miệng hũ rượu được rồi, theo em nghĩ, chỉ một thời gian ngắn nữa, thầy Mười sẽ khiến nó đi ngơ ngẩn ngoài đường.

San giật mình, chàng không ngờ tay ấn thầy Mười cao cường tới mức đó. tuyện được Thiên Linh Cái đã là cả một vấn đề, kêu nó nổi lên trên mặt bình rượu đang ngâm nó cũng là tuyệt luân rồi. Tối giai đoạn này có thể sai hồn nó đi giết người như lấy đồ trong túi. Bây giờ thầy Mười lại còn tiến tới việc cho nó nhẩy ra khỏi bình rượu, đi ngơ ngẩn ngoài đường, thử hỏi thầy bà nào dám chọc vô ông ta nữa đây. Cứ nghĩ tới một đêm tối trời, một thằng nhỏ bằng xương bằng thịt, như con búp bê, trần truồng, nhầy nhụa, máu me bết bết, bỏ vào nhà nhe răng, trợn mắt, nhẩy tung tưng, leo lên bàn thờ tổ đập đồ hết nhang đèn, bình bát xuống đất. Rồi lúc đó mới làm sao. Chàng rung mình, nghĩ tới vụ qua mặt thầy Mười về con Thiên Linh Ma Nữ. Ông ấy mà biết được thì bỏ ản.

Mặt trời đã xuống khỏi ngọn cây, những tiếng kêu réo ầm ỹ gọi nhau vọng ra ngoài vườn, San kéo Hoa đứng dậy.

- Thôi chúng mình đi vô trong kéo mọi người nghị đi.

- Anh vô trước đi, em đi vòng ra nhà sau dòm chừng con diên một lát rồi tới ngay.

San gật đầu nhìn theo bóng người yêu thoăn thoắt len lỏi qua hàng cây đi về phía sau. Chàng tin rằng, trong tương lai, Hoa sẽ là một kho báu vật cho chàng khai thác. Những bửu bối của thầy Mười chắc chắn Hoa đã học hết từ lâu rồi, chỉ có điều nàng không đủ sức tập luyện mà thôi.

Tin San phụ với thầy Mười làm lễ xuất sư cho Hoa và cặp bồ với nàng lan đi thực nhanh. Không những tất cả đệ tử thầy Tư Lành đều biết mà ngay cả đám đệ tử của thầy Mười Lớn trên Hóc Môn cũng biết nữa. Trong khi ở nhà thầy Mười đang đãi tiệc khao Hoa thì ở nhà thầy Tư Lành tối nay không hiểu sao đệ tử kéo về đông nghệt. Lớp trong, lớp ngoài, cười nói ồn ào như một ngày hội lớn. Thầy Tư Lành chạy ra, chạy vô, coi ông có vẻ cũng vui lắm. Từ trước tới nay, ít khi thấy ông đùa rôn với hàng đệ tử chưa được điểm đạo, cúng tổ. Vậy mà hôm nay, ông ra sân thọc hết đĩa này, đĩa dĩa kia, làm cho mọi người cười vui thật thở mở. Mặc dù cùng một môn phái với thầy Mười Lớn và Thầy Mười tại cầu Bình Lợi, nhưng thầy Tư Lành chỉ nhận đệ tử học bùa ngải sau khi người đó đã có một căn bản võ thuật tương đối vững, có thể lên đài giao đấu được Còn hai vị thầy kia tuyển đệ tử bằng cách

xem tướng, hoặc có ai tín cẩn giới thiệu mới được thu nhận, các ông chỉ dạy đệ tử bùa ngải mà không hề dạy động gì tới võ nghệ cả. Trong khi đó, đệ tử của thầy Tư Lành đều là võ sĩ có thể của Tổng Hội Quyền Thuật Việt Nam chứng nhận. Thầy Tư Lành đã ra nhập Tổng Hội Quyền Thuật Việt Nam. ngay từ những ngày đầu tổ chức này còn phôi thai. Tuy nhiên, trong Tổng Hội này chỉ biết thầy Tư là Võ Sư Trưởng của võ đường Nguyễn Lành, và trong môn phái Lâm Kinh, võ thuật Việt Nam cổ truyền, chứ ít ai biết rằng, võ đường Nguyễn Lành chỉ là cái bình phong của môn phái Lâm Kinh Thần Võ. Những võ sĩ sau khi đã được học hết phần võ thuật căn bản, có một số được phép cúng tổ nhập môn. Những đệ tử này bắt đầu bước qua phần Võ Thần, rồi sau đó mới được học bùa ngải, thư ếm. Có lẽ đây là một đặc điểm của môn phái Lâm Kinh Thần Võ, bởi vì những ai muốn học Võ Thần ngay cũng không được chấp nhận, phần nhập môn căn bản với võ thuật cổ truyền Việt Nam đã loại hết những kẻ háo thắng, háo sát. Cũng vì thế mà đệ tử của thầy Tư Lành ít dùng bùa ngải phá phách người hiền lương. Thầy Tư Lành thường nói: "Các thầy y y có quyền phép sai khiến quỷ thần trong tay mà làm bậy, tôi là người lãnh đủ trước, vì thâu lách đệ tử." và vì thế, những đệ tử thực thụ của thầy Tư Lành cũng chẳng được bao nhiêu. Tuy nhiên, hầu như tất cả những ai đã được phép luyện bùa ngải rồi, không trước thì sau cũng được xuất sư một cách dễ dàng. Đó cũng là nhờ sự tuyển chọn ngay từ lúc ban đầu một cách rất kỹ càng và sự luyện tập của các môn sinh thật công phu. San là người được xuất sư sau cùng, nhưng lại là người được thầy Tư Lành thương yêu nhất. Chàng đã được thầy Tư Lành truyền dạy nhiều pháp môn siêu đẳng mà nhiều bạn đồng môn chưa hề nghe qua. Cũng có nhiều bửu bối mọi người cùng học mà San luyện thành, còn các bạn đồng môn ỉ ạch theo sau một cách thật khó khăn. Chàng là đệ tử duy nhất luyện được cách sai khiến loại bô sát tuân theo mệnh lệnh mình. Các đệ tử khác, dù đã được xuất sư trước chẳng thực lâu vẫn chưa làm nên trò trống gì. Ngoài ra, hình như trong đám đệ tử đã được xuất sư, nhân diện của San lại trội hơn cả, và khả năng biến hóa của chàng cũng cao nhất đám. Đó cũng là những ưu điểm của San, và vì vậy, chàng được thầy Tư Lành thương yêu nhất cũng chẳng lấy gì làm lạ. Tối nay, có lẽ mừng cho sự may mắn của San được thầy Mười mời phụ giúp xuất sư cho Hoa nên mọi người tới chung vui với thầy Tư Lành. Phải nói đây là một hãnh diện chưa từng có trong vô đường này từ trước tới nay. Hơn ai hết, chính thầy Tư Lành cũng biết; thầy Mười ở cầu Bình Lợi không phải tay vừa. ở miền Nam này đã có mấy tay luyện được Thiên Linh Cái ngang cơ với thầy Mười. Bây giờ San lại được thầy Mười nhờ phụ với ông xuất sư cho Hoa là cả một điều gì ai tưởng tượng nổi. Và người ngạc nhiên nhất phải nói là thầy Tư Lành, chính ông cũng không hiểu nổi thầy Mười đang toan tính gì đây. Mặc dù ông rất hãnh diện về việc này, nhưng cũng rất phân vân, vì từ trước tới nay thầy Mười đã nhiều phen làm ông thất thiên bát đảo, không thể nào lường trước được thầy Mười làm gì.

Tối nay, thầy trò tập dượt y ạch một hồi, không ai bảo ai, tự động ngồi xung quanh thầy Tư Lành dưới gốc cây Bồ Đề Vừa xếp chân vòng tròn theo tư thế ngồi thiền của nhà Phật, thầy Tư Lành nói:

- Tất cả hãy dưỡng thần một lúc đã, rồi mới được nghỉ. Đêm khuya thanh vắng, thầy trò ngồi im lìm như vậy thôi lâu. Những tiếng côn trùng ở nghĩa địa bên cạnh rên rì nghe thực rõ. Nhà thầy Tư Lành - mà cũng là võ đường Nguyễn Lành - nằm ngay bên cạnh bãi đất trống tạm cùng của khu xóm Lao Động vùng sở Hàng Hà, nơi đây không ai thèm héo lánh, lại rất kín đáo, nên dân trong vùng có con cái hoặc người thân chết mà không khai báo là đem tới đây chôn đại. Lúc đầu chỉ có vài người lên lút chôn cất thân nhân, sau mọi người thấy làm được, chính quyền chòm xóm không ai biết gì, nên mọi người cứ thế mà theo nhau đem thân nhân tới đây chôn cất tự nhiên, riết rồi bãi đất trống hoang vu này trở thành một nghĩa địa của dân trong vùng hồi nào cũng không ai hay. Những năm tháng đầu tiên thầy Tư Lành tới đây, còn nghèo khổ, thầy cất đại một cái chòi làm nứ cư ngụ ở bãi đất trống này. Ban ngày thầy đi bắt cá, mò cua đối lấy gạo ăn, ban đêm dậy vài đệ tử mấy miếng nghề kiếm thêm tiền đóng gạo. Nhiều khi thầy Tư Lành cũng giúp bà con chòm xóm nắn xương, sửa trật hoặc bán chút ít thuốc rượu xoa bóp. Cho tới bây giờ, đệ tử đã quá đông, thầy Tư Lành chỉ ở nhà dạy học trò cũng đủ sống, tuy nhiên khu này vẫn còn rất thưa thớt, mọi người hình như sợ bãi đất trống nghĩa địa, không ai dám cất nhà ở đây. Bởi vậy nhà thầy Tư Lành vẫn trở về một mình thật hẻo lánh. Những lúc đêm khuya như thế này, thầy trò ngồi ngoài sân tham thiền, nhập định, nếu có ai đi qua, chắc chắn phải tá hỏa sợ hãi vì những thân hình ngồi bất động như những bóng ma hiện hình. Bởi vậy, cứ chạng vạng tối là hầu như không còn ai bên mảng tới khu nhà thầy Tư Lành nữa. Cũng nhờ vậy mà sự luyện tập của mọi người không bị ai dòm ngó và làm phiền. Điều này rất cần cho các môn sinh yên tâm luyện tập.

Ngột ngặc cũng gần tàn một cây nhang, thầy Tư Lành thở mạnh ra một hơi, chặn chặn nói:

- Thôi, tối nay như vậy là đủ rồi. Các con về đi.

Mọi người đứng dậy thật ồn ào, những đệ tử mới chưa ngồi thiền quen, khi đứng dậy, đi cà nhấc thực tức cười. Đứa nọ chọc đứa kia.

Oanh vươn vai, nhún nhún chân, cười cái chân tớ bây giờ như khúc cây, lấy kim chính cũng không thấy đau nữa.

Hà nhìn Oanh cười:

- Như vậy là mày đắc đạo rồi đó.

Oanh liếm Hà một cái thực dài.

- Đồ cô hồn, mày coi chừng chưa chắc gì được điểm đạo trước tao đâu.

- Thì tao có nói gì đâu, bộ mày không nhớ môn phái mình có một pháp môn, trong khi luyện, da thịt không có cảm giác nữa hay sao.

- Ài không biết phép luyện công đó, đồ cô hồn. Mày cũng chỉ mới có nghe nói chứ đã tận mắt nhìn thấy chưa.

Hà vênh vác chỉ vào chân Oanh.

- Thì cái chân mày đó. .

Oanh nhảy lại đập mạnh vào lưng Hà thực nhanh. Nhưng Hà đã cúi gập mình xuống, thay vì nhảy ra ngoài né tránh, nằng lườn sát vào mình Oanh theo thế "Ngọa Long Phục Địa", lườn từ dưới lên trên, hất tung Oanh lên không. Oanh chới với, nằng không ngờ Hà dùng võ đối phó với mình, hơn nữa, nằng cũng chỉ mới học được hơn một năm, làm sao đỡ được đòn đó của Hà. Nằng té bò cang làm mọi người cười như nắc nẻ.

Ài cũng tưởng Oanh bị té đau sẽ nổi cộc, ai ngờ nằng cũng cười như mọi người, Oanh nằm dưới đất đưa tay với Hà, rủa:

- Đồ mắc dịch, mày đánh tao té rồi mà không kéo tao dậy hay sao?

Hà lòn tơn đi lại, nắm tay Oanh kéo nằng đứng lên. Nhưng Hà lại cố ý chuyển hết nội lực vô bàn tay bóp thật mạnh làm cho Oanh phải nhăn nhó. Ài cũng biết tính Oanh gan lì, không bao giờ chịu thua ai nên nhất định là nằng chịu đau chứ không kêu la rồi.

Bỗng có tiếng ai nói từ ngoài vào:

- "Chuyển Tắt Long, Tắt Lực Lôi Quanh" rồi "Vuốt Xà Hành".

Hà giết mình, định rút tay về, nhưng không còn kịp nữa, Oanh vừa co tay trái lại, lườn qua cánh tay phải rồi vừa rút tay phải về, vừa tuốt tay trái lên. Đánh bật tung tay Hà ra, đồng thời tay mặt Oanh lại nắm chặt lấy cổ tay Hà kéo Hà chúi xuống đất. Bấy giờ Hà chỉ còn cách nường theo chôn đang té, lộn mèo qua bên kia, nếu không muốn đập mặt xuống đất.

Mọi người chưng hửng, vì Hà là nữ đệ tử lâu đời của thầy Tư Lành, không ngờ bị Oanh đang nằm dưới đất mà chuyển bại thành thắng một cách dễ dàng. Không ai bảo ai, mọi người đều nhìn về hướng người vừa đọc câu thiệu, chỉ cho Oanh đánh bại Hà. Có tiếng la lên:

- Thầy San.

Thầy Tư Lành ngạc nhiên quay lại phía San, hỏi:

- Ủa, thầy San về hồi nào vậy.

Mọi người chạy lại bu chung quanh San, hình như quên hẳn vụ Oanh và Hà giao đấu vừa qua. San cười hi hi, nói:

- Con vừa về tới, lúc nhỏ Hà dùng thế "Ngọa Long Phục Địa" hất nhỏ Oanh té.

Thầy Tư chưa kịp nói gì đã nghe giọng Hà oang oang:

- Oan cho em thầy San ới, tại con Oanh nó đánh em trước đó. Em chỉ tự vệ thôi mà. Không tin thầy hỏi anh em xem.

Thầy Tư mỉm cười, ông rất vừa lòng về phản ứng của Oanh, chỉ nghe thiệu mà chuyển bại thành thắng. Mấy tháng nay, ông đã giao con nhỏ này cho San huấn luyện, hôm nay ông không ngờ con bé này đã tiến bộ tới mức đó. Nó chỉ học có mấy tháng mà trong lúc thất thế chuyển bại thành thắng một cách dễ dàng. Đành rằng con San điểm chỉ, nhưng Hà là đệ tử rất ưng ý của ông, nằng đã theo học ở đây hơn ba năm rồi, đâu phải vừa gì mà để Oanh hạ dễ dàng như vậy. Thầy Tư mỉm cười, nói:

- Thôi, tất cả vô nhà đi rồi nói gì thì nói.

Mọi người ồn ào kéo nhau vô trong. Thầy Tư kéo chiếc ghế đầu bàn ngồi xuống, trong khi các học trò mạnh ai nấy ngồi khắp mọi nơi. Căn phòng khách không lấy gì làm rộng rãi, nên mọi người ngồi chật ních. Đợi cho ai nấy yên chỗ, thầy Tư hỏi San:

- Sao, vụ xuất sư cho thầy Hoa tới đâu rồi mà thầy về sớm quá vậy.

Tôi tưởng phải tới ngày mai thầy mới về được San hằng giọng, nói:

- Dạ, thưa thầy mọi việc đều xong rồi. Vì sáng mai con hết phép nên phải về sớm một chút để trình diện đơn vị cho đúng giờ.

- Thầy thấy thầy Hoa thế nào?

- Dạ, thầy Hoa giỏi lắm, con nghĩ cô ấy biết được nhiều phép thuật lạ lùng mà hình như chưa bao giờ con được nghe qua.

Thầy Tư trầm ngâm.

- Có chuyện đó nữa sao? Tôi biết thầy Mười rất giỏi, nhưng có điều không lý thầy ấy lại tin tưởng thầy Hoa tới độ đó à Dù sao thì chính thầy phải biết nhiều hơn thầy Hoa mới phải chứ?

- Dạ, thưa không phải con định nói thế. Sự thực thì thầy Hoa cũng chẳng học được bao nhiêu phép thuật của thầy Mười, nhưng mấy năm nay, chính thầy Hoa được thầy Mười tin tưởng nhờ sao chép kinh sách, nên thầy Hoa mới biết nhiều như vậy.

Thầy Tư gật gù:

- À thì ra thế, nhưng biết là một chuyện, còn luyện được hay không lại là một chuyện khác.

- Nhưng con lại nghĩ khác, thầy Hoa rất thông minh, lại được thầy Mười rất tin tưởng. Bởi vậy thầy Hoa đã biết được nhiều điều con không ngờ tới. Thí dụ như phép ếm bằng hình nhơn, thầy Hoa đã dùng hình nhơn trị bệnh trước mặt con mà không thêm dụng tới con bệnh nằm trong Thầy Tư giết mình, ông không ngờ phép này mà cả Hoa cũng biết được.

Điều này làm ông sững sốt. Ông cố tình hỏi tới để biết xem khả năng nằng tới đâu.

- Thầy ấy trị bệnh bằng hình nhơn như thế nào?

- Dạ, thầy ấy cầm một con hình nhơn không biết bằng chất gì, viết tên tuổi con bệnh vô đó, niệm chú, vẽ bùa. Con bệnh ở phòng bên, cứ mỗi lần thầy ấy thổi vô hình nhơn là nó dấy dựa chịu không nổi, than khóc ầm trời. Xin tha.

Thầy Tư nghe San nói tần ngăm, ông nói nhỏ nhỏ nhưng mọi người đều nghe rõ.

- Ài ngờ học trò thầy Mười mà cũng biết được cả những phép thuật siêu đẳng như vậy. Nếu đúng như thầy nói; thầy Hoa không những trị bệnh được, mà còn có thể dùng phép đó giết người xa hàng vạn dặm nữa. Ghê gớm thực.

San bàng hoàng hỏi:

- Thưa thầy, phép trị bệnh đó có liên quan gì, tới giết được người ở xa đâu.

Im lặng một lúc lâu, thầy Tư mới nói:

- Hồi đó chính Sư Ông cũng biết phép thuật này, nhưng không truyền cho tôi, vì ngài nói phép này ác lắm, người thầy có thể dùng nó trị bệnh, nhưng cũng có thể dùng nó để đối phó với những địch thủ ở xa. Con hình nhơn đó được luyện rất công phu, chỉ cần viết tên tuổi hoặc cầm một ít tóc, hoặc cuốn nó lại bằng miếng vải áo quần gì đó của địch thủ là kể như người đó tới số rồi. Những thầy bả khác không có cách gì cứu được nạn nhân, trừ khi tiêu huỷ được con hình nhơn đó mới giữ được mạng sống nạn nhân thôi. Tuy nhiên, dụng tới con hình nhơn đó cũng không phải dễ đâu, lạng quạng mang họa sát thân đó. Tôi không ngờ Sư Tổ lại truyền phép thuật này cho thầy Mười, để bây giờ ông ấy truyền lại cho cả đệ tử chưa hề lên núi Bái Tổ lần nào như thầy Hoa thì cũng liều thực.

San gật gù, nói:

- Hèn gì con thấy thầy Hoa bóp con hình nhơn ở đâu thì bệnh nhơn la đau ới đó. Nếu như vậy, thầy ấy lấy cây kim chọc ngay tim con hình nhơn thì kể như bệnh nhơn chết chắc.

Thầy Tư gật đầu, đồng ý:

- Đúng rồi. Đó chính là phép thư người độc địa nhất của môn phái. Tôi tưởng tới đời Sư Ông là thất truyền rồi, ai ngờ bây giờ nó lại xuất hiện ở đây, do một học trò nhỏ tuổi như thầy Hoa xử dụng.

- Thầy có nghĩ là còn nhiều người khác biết nữa không?

- Tôi hy vọng thầy Mười không truyền phép ấu tả tới mức đó. Chỉ một mình thầy Hoa biết được cũng đủ chết nhiều người rồi, nói chi ai cũng biết thì thiên hạ tới thời đại loạn rồi.

San tần ngần hỏi:

- Thưa thầy, không lý phép này lại còn nguy hiểm hơn Thiên Linh Cái nữa hay sao?

Thầy Tư lắc đầu:

- Không hẳn như vậy, nhưng Thiên Linh Cái rất khó luyện, không phải ai biết cách luyện cũng có cơ hội luyện được Hơn nữa với Thiên Linh Cái, mình còn có phép trừ. Những người cao tay ấn không coi Thiên Linh Cái vào đâu. Họ có thể giết chết con Thiên Linh Cái đó cũng không khó khăn lắm. Nhưng với loại hình nhơn này thì chịu thua. Bởi vì nó vô tri vô giác. Tuy nhiên, Thiên Linh Cái mà luyện cho nó thành tinh rồi thì cũng ít ai trừ được nó lắm.

San buột miệng:

- Thầy Mười đã điều khiển được Thiên Linh Cái bỏ ra ngoài rồi.

Thầy Tư nháy nhonh như người ngồi phải lửa, ơng hốt hải nói:

- Thầy nói cái gì?

- Con nghe thầy Hoa nói; Thầy Mười đã kêu được con Thiên Linh Cái bò lên khỏi bình rượu

ngâm nó rồi, như vậy có phải nó đã thành tinh không?

Thầy Tư thở thẩn trông thầy, mặt ông tự nhiên co lại thật khổ não.

Ông nói như rên rĩ:

- Tai họa, tai họa. Đúng là nó đã thành tinh rồi còn gì nữa. Hồi nó còn nằm yên trong bình rượu, thầy Mười chỉ có thể sai khiến linh hồn nó đi giết người. Tuy nhiên, gặp những ai nặng công vĩa, đàn bà có tháng, hay vật gì linh thiêng trong bàn thờ, chùa chiền, con thiên Linh Cái không dám bén mảng tới. Bấy giờ nó thành tinh rồi, những thứ đó không còn nghĩa lý gì nữa. Nó không còn ở thế giới vô hình nữa mà trở thành vật thể hần hoi. Nó đã đi từ thế giới siêu linh vô hình tới vật thể hữu hình bằng xương bằng thịt. Nếu đúng như vậy, thầy Mười có thể sai nó tới đây bóp chết hết đàn răn Trun của mình nội trong một khắc. Từ này tới giờ dám đệ tử thầy Tư ngồi yên nghe San và thầy Tư nói chuyện, không ai dám nói câu nào. Bỗng Oanh xen vô hỏi thầy Tư.

- Thưa thầy, như vậy thầy Mười có thể kêu con Thiên Linh Cái trong hũ rượu đó đi ngồi tới nhà mình à?

Thầy Tư gật đầu:

- Đúng như vậy. Nó đi như một thằng bé còn sống, nhưng chỉ có điều chân không chạm đất và đi nhanh như tên bắn. Khi tới gần, mình có thể sờ vào nó được như người còn sống. San mỉm cười nhìn Oanh.

- Như vậy có nghĩa là nó cũng có thể nắm được chân mình kéo đi như chơi.

Nhiều tiếng rú nhỏ của các đệ tử nhát gan nổi lên ngay sau khi nghe San nói, nhiều người đã co chân lên ghế. Oanh nhảy lại ngồi bên cạnh San. Một ngọn gió thực lạnh từ ngoài thổi vào làm mọi người run mình, ngoài trời tối đen như mực. Ngọn đèn măng xông chao đi chao lại, ánh sáng trong nhà rung rinh chập chờn ma quái. Con chó Mực bỗng sủa vang, rồi kêu ư ử. Một bóng đen vừa lướt qua cửa sổ Mọi người nháo nhác, nhiều đệ tử xanh mặt. San và thầy Tư không ai báo ai xông ra ngoài. Có tiếng phành phạch nghe như gà đập cánh. Hà ngồi sát vô Tam run lấy bầy, Tam cũng đã được xuất sư từ lâu nhưng chàng lười luyện tập nên chẳng đi tới đâu. Thầy Tư có vẻ thất vọng về chàng ra mặt, Tam được miễn quân dịch vì tay có tật; hễ chàng cứ làm việc gì treo ra đằng sau là khớp xương bả vai ỉa ra ngay. Cánh tay lúc đó lung lay như treo vào mình bằng những sợi gân và da, không còn cử động được nữa. Chàng bị tật này ngay từ hồi còn nhỏ và được thầy Tư chữa trị tới nay. Tuy nhiên, chỉ khỏi đau mỗi lần xương bị trật ra sau thôi, chứ không hết hẳn tật Và từ đó chàng theo thầy Tư luyện tập luôn. Trong môn phái, Tam là người theo thầy Tư học đạo lâu nhất. Mặc dù thất vọng vì sự lười biếng của Tam, nhưng vì chàng tu luyện đã lâu mà hiền lành và lại sống kề cận bên nhà nên thầy Tư cũng rất quý chàng. Mỗi khi có chuyện gì nhờ vả là thầy Tư lại kêu Tam qua sai bảo. Riết rồi tình thầy trò trở nên như người trong nhà và Tam kêu thầy Tư bằng Chú Tư như người cháu ruột vậy. Hơn một tuần lễ nay, từ ngày thầy Mười ở cầu Bình Lợi nhờ San xuất sư cho Hoa làm Tam muốn nổi điên lên. Đối với San, dù sao cũng là đàn em chàng, ngày mà San luyện thành phép sai khiến bầy rắn Trun cũng không làm Tam mất mặt như ngày hôm nay. Ai lại không biết chàng như vị trưởng tràng của môn phái. Bây giờ bị San qua mặt một cách đau đớn. Bởi vậy, mấy hôm nay chàng cố nấn ná ở lại vô đường hàng ngày luyện tập ráo riết, tuy nhiên thân hình cực mịch và khả năng văn hóa thật yếu kém làm Tam rất khó xoay trở. Những chữ bùa chàng có thể vẽ mãi cũng quen, nhưng những bài kinh, câu chú dài cả trang giấy, Tam phải học thuộc lòng thật khổ sở. Hồi đó chàng chưa học hết lớp tư đã bỏ học đi hoang rồi. Bây giờ đánh vần từng chữ thật khó khăn. Sáng nay, nghe tin chẳng những San được thầy Mười nhờ xuất sư cho Hoa, mà còn cặp bồ với nàng, đồng thời thầy Mười lại còn cho San cả dây cà tha 36 mắt bằng vàng ròng nữa. Tam tức lắm, đáng nhẽ cái duyên này phải là của chàng chứ không phải San. Cứ anh trạng này, ngày nào đó, thầy Tư khuất bóng, San sẽ lên làm chủ môn chứ không phải chàng. Cũng vì vậy mà Tam nghĩ ra một cách, chàng mang những câu chú và kinh kệ nhờ Hà đọc cho chàng nhắm theo. Mặc dù Tam biết rằng làm như vậy Thầy Tư biết là có chuyện, vì Hà chưa được điểm đạo học Võ Thần chứ đừng nói gì tới mức được rở vô những kinh chú bùa ngải ấy. Hơn thế nữa, Hà lại làm nghề bán bia ôm, một nghề không hơn mấy cô gái chơi bởi bao nhiêu. Có lẽ cũng vì lý do này mà Hà dù theo thầy Tư học đã lâu mà không được điểm đạo. Hà cũng biết vậy, nhưng tính nàng rất lẳng lơ và thích xài tiền nữa, nên không sao bỏ được những quán rượu này, nơi mà nàng hái ra tiền. Sáng nay khi Tam đưa cho nàng cuốn sách bảo đọc cho chàng học, Hà mừng rơn. Nàng không ngờ bao nhiêu năm theo thầy Tư luyện tập mà chưa được thầy để ý tới, vậy mà sáng nay đúng không Tam đem tới cho nàng tất cả những gì Hà ao ước từ lâu, dù có thể cũng không thể nào mua được. Hà biết rằng qui luật tập võ là thời gian thử thách cho thầy Tư trắc nghiệm tính tình đệ tử. Nàng đã nhìn thấy bị rớt ngay từ vòng đầu vì tính nết lẳng lơ và háo thắng của mình. Số là nàng không bỏ ngang cũng chỉ vì những tay anh chị, ma cô ở vùng này biết nàng là đệ tử của vô đường Nguyễn Lành mà không dám đụng tới Hà. Và bây giờ dịp may tự nhiên ào tới, nhất định là nàng phải giúp Tam hết mình rồi. Cả buổi sáng hôm nay Hà đã dùng đủ mảnh lối mồi chài Tam, làm sao anh chàng khờ khạo này thoát khỏi vòng tay nàng. Hà đã ngồi hẳn vào lòng Tam đọc từng câu kinh cho anh chàng học lại, lẽ dĩ nhiên vô tình óc của Hà và Tam, nàng phải thuộc lòng trước Tam khi anh chàng này nhớ được câu chú đó. Trong lúc học như thế, làm sao Tam cầm lòng được khi Hà cố tình cọ sát da thịt mơn man của nàng vào thân thể Tam. Anh chàng đã cúi xuống vùng da thịt trắng ngần của nàng cả buổi sáng nay. Cũng vì sự gần gũi này mà tới nay bỗng nàng nổi hứng, biểu diễn võ thuật trước mắt mọi người, và bây giờ trong lúc sợ hãi, Hà ngồi sát vào Tam như trông độn một sự che trở. Lúc thầy Tư và San bung ra ngoài, Tam cũng đã định chạy theo, nhưng chàng thấy Hà chạy lại ngồi sát vào mình thì dừng lại ngay, chàng nhớ lại buổi sáng thần tiên ngày hôm nay trong phòng Hà, làm sao Tam có thể rời nàng trong những lúc nàng cần chàng như thế này được. Bỗng mọi người nghe thấy tiếng thầy Tư và San cùng cười lên như nắc nẻ. Vài đệ tử nam cũng vừa chạy ra theo hai người, mọi người cười nói thật ồn ào vì San vừa xách vô nhà một con vịt xiêm khổng lồ; loại vịt

ngày có lẽ là vịt hoang, có thể bay được rất xa, chúng thường sống dưới mé sông sở Hàng Hà, trong mấy con lạch hoang vu. Không hiểu sao con vịt Xiêm này đang đêm lại bay vô vườn nhà thầy Tư để anh chàng chó Mực chụp được. Thầy Tư cười hớn hờ:

- Đúng là lộc của trời cho, ngày mai chúng mình làm một nồi cháo ăn khao thầy San một bữa.

Tự nhiên nghe thầy Tư nói, tìm Tam đâu nhói, chàng bấm Hà rút ra ngoài sân, chuồn về trong lúc mọi người không ai để ý tới chàng. Ra tới đầu đường, Tam nắm lấy tay Hà, nàng biết ý đi thật sát vô người chàng, nói nhỏ:

- Anh Tam đừng buồn, hai đứa mình hợp tác với nhau nhất định không chịu thua thầy San đâu.

Tam có vẻ thất vọng thấy rõ, chàng than:

- Cứ như tình hình ngày hôm nay, làm sao anh đuổi kịp thầy San cho được, chứ đừng nói gì tới qua mặt thầy ấy nữa.

Hà lắc đầu, nói:

- Anh lầm rồi, sở dĩ anh thua thầy San vì từ trước tới nay anh ý y. Hơn nữa, anh không đọc được kinh sách rành bằng thầy San. Hôm nay anh đã nhìn thấy cái lơ là của anh tai hại tới mức nào rồi, và bây giờ anh đã có em, hết lòng phụ giúp anh học kinh sách thì lo gì không đoạt lại địa vị năm xưa. Chúng mình không thể nào để thua thiệt như vậy được.

Tam vẫn thờ dài thườn thượt.

- Dù cho như thế đi nữa, anh cũng cần phải một thời gian rất lâu để học kinh sách, vì anh học đã chậm mà còn phải đi đạp cyclo từ sáng tới chiều, mệt ngất ngư, còn học hành gì được nữa. Sáng nay bỏ một buổi xe, tối nhà em học kinh, ngày mai thế nào cũng phải đạp xe cả buổi tối nữa mới đủ ăn thôi.

Một tính toán thật táo bạo thoắt qua đầu Hà, nàng nói:

- Em đã có cách rồi, anh khỏi lo. Miễn là anh không...

Nói tới đây Hà bỏ lửng không nói nữa, Tam dục:

- Anh không làm sao?

Hà đi sát vào mình Tam hơn nữa.

- Anh không khinh em. .

Tam nói thực nhanh không suy nghĩ.

Anh có khinh em bao giờ đâu.

- Nhưng anh biết em làm nghề gì phải không?

- Biết từ lâu rồi, có ai không biết em bán bia ôm đâu.

Như vậy mà anh không khinh em sao?

Tam cười hi hi.

- Bộ cái nghề đạp cydo của anh cao quý lắm hay sao mà dám khinh người này, chê người kia đây.

- Nhưng nó đâu phải là một nghề xấu như nghề của em, làm tiền hết thẳng này tới thẳng kia.

- Ua, em nói gì kỳ vậy, em có ăn trộm ăn cắp của ai đâu mà mang xấu. Tại mấy thằng mê gái, le lối thì rảnh mà chịu chứ. Nếu anh là em, anh còn ếm cho chúng nó bán hết nhà cửa, cho chữa cái tật dề gái nữa.

Tự nhiên Hà thấy được an ủi thật nhiều, nàng định vỗ về Tam cho chàng an tâm học hành, luyện tập, vậy mà bây giờ chính chàng lại nói những lời làm Hà thật sung sướng. Từ trước tới nay, ai cũng nhìn nàng như một con điểm xấu xa, cận bã của xã hội. Bây giờ Tam lại bình vực nàng, không hiểu chàng nói thực tâm hay đó chỉ là lối đầu môi chót lưỡi, nhưng nó cũng đủ làm nàng sung sướng vô cùng. Hà đứng lại ôm ghì lấy Tam. Mặt trắng vừa chui vô một đám mây thực dày làm bóng tối ụp xuống, tràn ngập không gian. Bây giờ có người đứng cách xa vài bước cũng không trông thấy đôi trai gái đánh ôm ghì lấy nhau ngay giữa đường lộ. Một lúc sau Tam thì thào:

- Chúng mình đi ra ngà bờ sông đi, ở đó giờ này không có ai héo lánh tới đâu.

Hà rụt rè.

- Coi chừng ở đó giữ này nhiều rắn lắm đó.

Tam cười hi hi móc trong túi ra một cây ngải rắn, chàng đưa lên mũi Hà cho nàng ngửi.

- Em có biết cái gì đây không?

- Cây gì vậy?

- Ngải rắn, anh vừa nhổ ở vườn thầy Tư.

Hà hí hửng, nói:

- Có phải hồi sáng chúng mình đọc trang sách về công dụng của thứ ngải trừ rắn này phải không?

- Nó chứ còn ai nữa.

- Như vậy thì không có con rắn nào dám tới gần hai đứa mình phải không anh?

- Còn phải nói nữa, dù cho loại rắn nào đi nữa, ngửi thấy mùi loại ngải này cũng phải bỏ chạy ngay. Anh đã thấy thầy Tư dùng loại ngải này lừa những con rắn lý lợm nhất ra khỏi hang rồi, hiệu nghiệm không thể tưởng tượng được.

- Nếu vậy chúng mình ra mé sông giờ này còn sự gì ai nữa.

Vừa nói, Hà vừa kéo Tam đi về phía những bụi rậm mé sông bên sở Hàng Hà. Bây giờ Tam không nói gì, chàng chỉ cười hi hi, luồn một tay qua áo nàng. Hà biết Tam thật vụng về và tham tham nên cứ để yên

cho chàng thật tự nhiên làm gì thì làm. Hà biết chắc rằng, ra tới mé sông Tam còn tiến xa hơn nữa và nàng cũng chỉ muốn Tam hành động như vậy, việc này đối với Hà có nghĩa lý gì đâu, ngày nào mà không xảy ra trong quán rượu nàng đang làm việc. Đàn ông có anh nào khác anh nào đâu.

Mặt trắng vừa chui ra khỏi đám mây, hai người cũng vừa đi tới mé sông. Giờ này con nước xuống thực thấp, đứng trên bờ cách xa mực nước cả chục thước. Hà yên trí không ai đi ghe qua đây được nữa, vì mực nước quá cạn. Nếu có ai muốn đi thuyền trên sông cũng phải chờ mấy tiền đồng hồ nữa nước mới lên đủ để chèo ghe. Nhìn trước trông sau, nàng thấy một thân cây đổ bên mé tay phải, Hà kéo Tam tới đó ngồi. Hai đứa ngồi thật sát bên nhau, quay mặt về hướng sông tâm tình. Cả mấy năm nay học ở võ đường, Hà không để ý gì tới Tam, hôm nay ngồi đây nói chuyện Hà mới thấy những cái khờ khạo của người thanh niên trong xóm Lao Động này. Hèn gì theo thầy Tư học bấy lâu nay, được xuất sư mấy năm rồi mà chẳng biết cái gì cả. Đến nỗi bây giờ để San, người đệ tử mới được xuất sư có mấy tháng qua mặt một cách đau đớn. Hà nhất định phải nhân cơ hội này khích Tam học hành tới nơi tới chốn, nếu cần, nàng có thể hy sinh cả cuộc đời mình cho chàng, nếu Tam thực tâm yêu nàng. Hà hy vọng những đam mê ngày hôm nay không phải là sự ham vui của những kẻ tìm hoa trong các động chứa gái mãi dâm, mặc dù thân thể Hà bây giờ cũng chẳng hơn gì những cô gái xấu xa đó. Nàng vòng hai tay vút lấy cổ Tam kéo xuống thực thấp, anh chàng vẫn loay hoay mò mẩn trong lớp áo lót mà không biết hàng khuy áo bên ngoài có thể kéo phẳng ra thật dễ dàng. Nàng thấy thương hại Tam quá, nếu phải Như những thanh niên tìm đến quán rượu nàng làm và được ở những chỗ vắng vẻ này, có lẽ cả quần lẫn áo Hà bị xé nát ra từng mảnh lâu rồi. Hà xoay người, bỏ chân trái qua bên kia thân cây, nàng ngồi như đang cưỡi ngựa, quay hẳn về phía Tam. Tự nhiên Tam thấy vướng víu, chàng bắt chước Hà bỏ một chân qua thân cây, ngồi xoay mặt đối diện với nàng. Dưới ánh trăng Hà mỉm cười thỏa mãn, nàng vòng tay ôm lấy đầu Tam ép sát vô ngực mình, từ từ nằm ngửa trên thân cây. Khúc cây thực lớn, chẳng khác gì một tấm ván, chỉ có điều cong vòng làm thân thể nàng uốn hằn lên, hai tay Hà vẫn níu cứng lấy đầu Tam, hai chân nàng cặp chặt lấy thân cây để giữ cho thân thể thẳng bằng. Chưa bao giờ Hà nằm ngửa trên một khúc cây tròn như thế này. Tam nằm im như một đứa bé trong lòng mẹ, chàng chỉ mở mắt thật đại khờ. Mặc dù hơi thở chàng đã nóng hôi hổi, và dồn dập.

Tam vẫn nằm yên. Cả buổi sáng ngày hôm nay cũng vậy, có lẽ chàng chỉ bao giờ giữ gần đàn bà hay sao mà vụng dại quá mức. Hà lùa cả mười ngón tay vào bờ tóc rối bù của Tam, một lúc thật lâu Tam vẫn chỉ có thể, Hà không thấy chàng đi xa hơn được chút nào. Nàng muốn giúp chàng mạnh bạo hơn nên kéo Tam lên cao hơn nữa, hai tay Hà nâng mặt Tam lên và đặt vào môi chàng một nụ hôn nồng cháy. Thân thể Tam run lên bần bật. Mồ hôi chàng vã ra. Hà kéo mạnh hàng nút áo Tam, ném chiếc áo chàng xuống đất. Những bắp thịt căng cứng, u lên của một thân hình lực sĩ tuyệt đẹp làm Hà ngây ngất, nàng không còn chịu nổi nữa, muốn cắn vào những thớ thịt to tròn đó cho thỏa mãn. Mãi thực lâu, Tam mới lần mò cởi từng chiếc khuy áo của Hà ra và úp mặt trên vùng da thịt nóng bỏng ấy. Chàng thì thầm:

- Hà ơi, em không giận anh chứ.

Hà trả lời trong hơi thở đam mê cùng cực.

- Anh Tam ơi, em thương anh quá. Chúng mình sống mãi bên nhau nhé anh.

- Em nói thực không?

- Làm sao em nói dối anh được.

- Nhưng em có biết lấy anh, em sẽ ân hận suốt đời không?

- Không đâu, nhất định em không bao giờ ân hận cả. Dù anh có giết em chết em cũng thỏa mãn được chết trong tay anh. Đời em còn gì nữa để dâng hiến cho anh đây. Thân xác nhầy nhụa này có đáng gì đâu, trao cho anh được gì là hạnh phúc của em bấy nhiêu thôi.

Bỗng Tam nhòe đầu dậy, chàng lòn hai tay ra sau lưng Hà nâng nàng lên, thân hình nhỏ nhắn của Hà nằm lọt trong vòng tay hộ pháp của Tam. Chàng nói thực nhẹ nhàng:

- Anh thú thực với em, anh chưa gần một người con gái nào bao giờ. Nói như vậy thì hơi quá, nhưng có thể nói là anh vẫn còn trong trắng như một đứa con trai mới lớn lên chưa biết đàn bà là gì. Mặc dù đã có hàng tá đàn bà con gái nằm trong tay anh. Nhưng anh nhất định không đi xa hơn lần gần đó. Bởi vì đó là hy vọng cuối cùng của anh đánh bại thầy San, dành lại địa vị ngày xưa.

Hà giật mình ngỡ ngàng, thì ra cái khờ khạo của Tam là do chủ ý của chàng. Nàng có ngờ đâu trong con người này lại có một ý chí sắt đá như vậy. Hà buông hai tay khỏi đầu Tam, chống tay xuống thân cây đỡ lấy thân thể. Nàng nói như rên rỉ:

- Trời ơi, thì ra thế, chút xíu nữa em đã hại anh rồi. Anh tha lỗi cho em.

- Không, em không có tội gì cả. Trái lại anh còn phải nhờ và em nhiều nữa.

Hà nói không ngần ngại.

- Em đã nói rồi, bất cứ có thể làm được điều gì em cũng không từ chối dâng hiến cho anh.

- Em đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Em nói mấy lần rồi mà, có phải nói nói bậy vì lỡ lời đâu. Anh còn nhớ lúc đi trên đường

vừa rồi em nói nếu anh không khinh em, em đã có cách giúp anh không?

- Nhớ chứ, nhưng em làm gì được để giúp anh đây.

Hà nói thực nhanh:

- Hiện nay em sống một thân một mình, không biết cha mẹ thất lạc nơi đâu, anh em cũng không có. Người thân duy nhất là bà mẹ nuôi cũng đã qua đời mấy tháng nay như mọi người đã biết rồi. Bởi vậy, nếu anh thương em thực sự. Em nguyện sẽ hầu hạ anh như một tên nữ tỳ lo cho anh mọi thứ để anh khỏi phải đi làm nữa, yên tâm luyện pháp thuật. Không biết anh nghĩ sao.

Tâm ngàn ngự.

- Em phải hiểu là dù lấy em, anh cũng không. Thế nào ăn nằm với em được.

- Không, em không đòi hỏi chuyện đó, bởi vì như em đã nói, em chỉ xin được hầu hạ anh như một tên nữ tỳ thôi, chứ không phải vợ chồng gì. Hơn nữa, muốn giúp anh, em không thể nào bỏ nghề bán bia ôm được vì đó là cách kiếm tiền duy nhất mà em có thể làm thôi.

- Em nói như vậy có nghĩa là chúng mình sống như thế nào?

- Nếu anh không chê em, hãy coi em như một người em gái cũng được, một cô tình nhơn càng hay, hoặc là một người vợ hờ cũng không sao. Anh muốn gì cũng được, kể cả thân xác em, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, em cũng xin làm anh vừa lòng. Anh hãy ở nhà để em đi làm và hàng ngày em sẽ giúp anh học thuộc hết kinh sách của thầy Tư, lúc đó anh tha hồ luyện tập và lo gì không giỏi hơn thầy San.

Nghe Hà nói, một niềm phấn khởi tràn ngập cả thân thể và tâm hồn Tam, chàng tưởng mình nằm mơ cũng không được như thế. Nếu Hà chịu giúp chàng như vậy, việc luyện tập để đánh chức chương môn sau này chỉ còn là thời gian thôi. San đâu còn là địch thủ của chàng nữa. Chàng cúi xuống hôn lên chiếc miệng xinh xắn của Hà thật ngọt ngào. Hà gục đầu vô lòng Tam sung sướng, nàng thì thầm:

- Anh bằng lòng rồi phải không?

Tam gật đầu vui vẻ:

- Làm sao anh từ chối được đặc ân này của em.

Hà nói thực nhanh:

- Nếu vậy anh có nghĩ là nên dọn về nhà em ở không. Hiện nay nhà em có ba căn cất sát nhau, chung một cái sân như anh biết. Một căn cho người ta mượn rồi, nhưng cuối tháng này gia đình đó cũng dọn đi vì anh chồng là lính Hải Quân phải đi ra Đà Nẵng. Hai căn đó sẽ bỏ trống. Nếu anh chịu, có thể dọn về nhà em bất cứ lúc nào cũng được. Cuối tháng này, anh có thể lấy luôn cả hai căn cũng không sao.

Bỗng Tam ngàn ngự.

- Anh dọn cả gia đình về đó thì quá tốt rồi, nhưng mọi người thấy anh không đi làm mà sống ỉ ẹ phe luyến võ coi bộ họ dòm ngó ngay, vụ lấy trộm kinh sách để em dạy anh không yên rồi.

Hà mỉm cười, nói:

- Cũng dễ thôi, bây giờ em bỏ ra một số tiền sửa lại căn nhà sát đường thành một cái quán bán chạp khô, để mẹ và bà ngoại anh trông coi, đồng thời anh trả chiếc cyclo của anh mượn đi. Mua một chiếc xe ba bánh cũ để chở đồ về bán trong quán chạp khô này. Lỗi lỗi không thành vấn đề em sẽ đi làm mang tiền về bù đắp mọi thiếu hụt lúc ban đầu, cho tới khi nào quán có lời cho gia đình anh thì thôi. Lúc ấy ai còn nói anh không có việc làm nữa.

Để cho Hà nói một hơi, Tam mới cười hi hi, hỏi:

- Không lẽ thiên hạ cho là anh bắt được vàng để mở quán à.

Hà cắn vào vai Tam thực đau làm chàng co mình lại. Nàng cười thật tươi.

- Ngày mai em sẽ đi mua cho anh một cái vé số trúng đủ số tiền anh cần thiết để sửa nhà và làm quán. Em quen một thằng cha chuyên mua bán giấy số trúng rồi, việc này dễ thôi. Bây giờ đã yên chưa? Tam không ngờ Hà lanh lẹ như vậy, nếu mọi việc êm đẹp như dự tính còn lo gì không thành công. Chàng từ từ cài nút áo cho Hà lại, nhặt áo mặc vào rồi thủng thẳng nói.

- Tất cả em đã tác thành cho anh, bây giờ em phải được cái gì chứ?

- Anh đừng quên là tham vọng của em không nhỏ đâu. Anh phải biết là em theo thầy Tư một thời gian cũng lâu rồi và biết chắc rằng với nghề nghiệp và tính anh của em, thầy Tư không đời nào điểm đạo cho em cả, bởi vậy nhân dịp này em giúp anh, tức là tự tìm con đường học lấy đó thôi, anh đã hiểu chưa.

Tam gật đầu.

- Anh đã nghĩ tới điều đó ngay từ sáng nay, nhưng nghĩ cho kỹ thì cũng công bằng thôi.

Đứa này giúp đứa kia có sao đâu, cả "hai cùng có lợi" mà.

- Nhưng anh phải biết là nếu thầy Tư biết được hành động của anh, kể như anh tàn đời, còn em bất quá chỉ làm những gì anh nhờ vả thôi.

Hơn thế nữa, anh có cơ hội để học được phép luyện tập, còn em bị lỗi, những hy sinh của em trong vụ này có đáng kể gì đâu?

Tam lắc đầu:

- Chưa hẳn thế.
- Còn gì nữa....
- Một điều mà em sẽ từ chối.
- Nhất định không bao giờ từ chối một điều mà em có thể làm được.
- Anh biết em sẽ từ chối.

Hà cương quyết:

- Anh cứ nói đi, nếu em làm được mà từ chối xin thề trời tru, đất diệt không toàn thân.

Mắt Tam sáng lên trông thực dễ sợ.

- Em đã thề rồi thì anh nói, anh sẽ ngủ với em, anh sẽ đem đời trai tân dâng cho em để đổi lấy một đứa con, nhưng con em và anh không được phép chào đời, nó phải bị trục ra để theo anh đời đời. Em thấy thế nào?

Hà rùng mình, nàng đã từng phá thai nhiều lần, vậy mà nghe Tam nói nàng nổi gai ốc cùng mình. Nàng gật đầu yếu ớt

- Em bằng lòng.

Tam hỏi lại:

- Em có chắc chắn chưa?

Hà cương quyết:

- Em đã nói rồi mà, và lại đây đâu có phải là lần đầu tiên em phá thai đâu. Em chỉ sợ anh đổi ý kiến thôi.

- Như vậy thì xong rồi, anh không còn phải giữ gìn gì với em nữa.

Hà mỉm cười, nàng quên ngay câu chuyện phá thai vừa rồi, nét hân hoan hiện ra trên khuôn mặt trắng hồng của nàng. Tam vòng tay ôm lấy Hà trong cuồng bạo, hàng nút áo Hà bật tung thật nhanh, chiếc áo rớt xuống đất với cái áo lót trong ngoài. Nàng nghe thấy tiếng Tam rít lên thân thể Hà muốn nổ tung ra từng mảnh trong sức mạnh cuồng vũ của Tam. Nàng ngày ngất trong đam mê tột cùng. Anh chàng Tam cách đây vài phút và anh chàng Tam bây giờ khác xa nhau ngàn trùng. Hà mê man, đờ đẫn, hình như có thật nhiều tiếng súng nổ và lửa đèn hỏa châu rọi sáng, nóng bỏng thân thể. Có xác chết, máu đỏ, thịt rơi và run rẩy tận cùng hồn xác. Phải chăng tất cả những chứa chất của người thanh niên này trong bao nhiêu năm, bấy giờ đổ dồn vào thân thể nàng. Da thịt Hà căng cứng, trướng lên và nứt nẻ, nàng thét lên...

Trong khi Tam và Hà đang âu yếm nhau cuồng loạn bên bờ sông cạnh sở Hàng Hà. Các đệ tử ở nhà thầy Tư cũng từ từ ra về, San là người về sau cùng. Chàng cố nấn ná ở lại để nói vài chuyện riêng rồi cũng thùng thảng từ giả thầy Tư.

Trời tối như mực, chàng phải lần mò chận chạp trên con đường nhỏ, băng qua khu đất trống nghĩa địa ra con đường chính, con đường nhỏ gồ ghề đầy cỏ mọc vì ít người đi lại, hình như chỉ có đám đệ tử thầy Tư đi trên con đường này. Dọc theo lề đường, những cụm dứa nước thình thoảng mọc xoè ra, che cả lối đi. Những cây dứa nước này mọc tứ tung khắp các vũng nước trong bãi đất trống. Cũng vì những bụi dứa nước này làm cho bãi đất trống trở nên âm u và thật ghê rợn khi mặt trời vừa tắt bóng, chưa nói tới lúc trời về khuya như bây giờ.

Đang mò mẫm đi, bỗng San nghe thấy có tiếng người nói chuyện rù rì phía trước, chàng đi chậm lại, từ từ tiến tới thật nhẹ nhàng, tiếng nói bắt đầu rõ hơn và chàng nhận ra ngay hai người đang nói chuyện với nhau là Oanh và Dung. Chàng hơi ngạc nhiên, không hiểu hai đứa này sao không về, còn rù rì nhau ngồi đây, trời đã khuya lắm rồi. Không muốn làm cho hai đứa giật mình, San làm bộ khua mạnh chân và húng hắng ho vài tiếng, có tiếng Oanh hỏi ngay.

- Có phải thầy San đấy không ạ?

San cười hi hi:

- Không phải đâu, ta là ma đây.

Tiếng cười của hai cô gái vang lên, San nghe tiếng Dung léo nhéo:

Mày thấy không, tao đã nói thế nào thầy San cũng đi về hướng này mà mày không tin. Thầy ấy đâu có phải như những đứa chết nhất đầu mà phải đi vòng qua hồ cá chứ.

Vừa đi qua khỏi một cụm dứa nước, San đã nhìn thấy ngay Oanh và Dung đang ngồi trên một mô đất lớn bên lề đường. Cả hai đứa cùng đứng dậy, San tới gần hỏi:

- Trời khuya quá rồi, hai cô ngồi đây làm chi vậy, bộ không về đi ngủ sao?

Oanh vừa định nói, Dung đã hấp tấp dành nói trước.

- Tụi em cố tình chờ thầy ở đây, xin thầy giúp cho một chuyện.
- Các cô muốn làm gì sao không để ngày mai, đợi ở đây làm chi mất công quá vậy.
- Đợi tới ngày mai đâu có được hả thầy.
- Cái gì mà gấp quá vậy?
- Dạ, không phải gấp đâu. Tụi em chỉ muốn lợi dụng tối nay về khuya, ở lại đây cầu cơ thôi.

San buột miệng, lập lại lời Dung vừa nói:

- Cầu cơ?

Oanh nhanh nhẩu:

Dạ, xin thầy giúp tụi em một lần. Cả con Dung và em đã định xin thầy giúp lâu rồi mà không dám nói. Hôm nay nhân dịp này, xin thầy nán lại vài phút thôi mà.

San ngập ngừng, hỏi:

- Các cô biết phép cầu cơ này rồi phải không?

Oanh hơi bẽn lẽn, đáp:

- Dạ, biết.

San quay qua Dung, hỏi:

- Còn cô Dung có được nghe ai nói về vụ cầu cơ này như thế nào chưa?

Dung gật đầu, nhanh nhẩu trả lời:

- Dạ, em được nghe nhiều người nói rồi, nhưng chưa thử lần nào.

San hỏi lại:

- Các cô có chắc biết hết những gì sẽ xảy ra trong lúc cầu cơ không đó?

- Con Oanh cũng đã nói hết cho em nghe nhiều lần rồi, nhưng ở đây chỉ có ba người mình, nếu thầy chịu giúp tụi em, thầy đâu có nói cho ai hay những gì trong đêm nay, hơn thế nữa, tụi em là học trò chưa được điểm đạo, thầy đâu có phải giữ gìn gì?

San đứng sát vào hai cô gái, chàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cả hai người.

- Như vậy thì được rồi, các cô muốn chúng mình cầu cơ ở đâu?

Oanh chỉ vào phía trong một bụi dứa nước.

- Thưa thầy, phía trong kia có một khoảng đất trống rất kín đáo, có một gò mà mới chôn được mấy tuần nay thôi, chúng mình vô đó gọi hồn bà già đó lên hỏi được không?

San gật đầu.

- Cũng được, tôi có biết bà ta, kêu hồn bà đó lên cũng dễ thôi.

Cả Oanh và Dung cùng mừng rỡ, kéo San tới mộ bà già phía sau bụi dứa nước. Chiếc mộ nằm lọt hẫ vào phía sau một mô đất lớn, dù cho có người đi ngoài con đường chỗ San vừa đứng cũng không nhìn thấy tụi chàng ngồi đó cầu cơ. Hơn thế nữa, bụi dứa nước lại là cả một hàng rào thiên nhiên như một bức tường kiên cố. Còn ba phía kia cây cối mịt mù, cách xa con đường vòng cả mấy trăm thước, với hàng trăm cụm dứa nước mọc như một cái rừng, dù cho ban ngày cũng không ai nhìn thấy gì chứ không nói gì tới đêm khuya như thế này. San nắm tay hai cô gái ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ.

Dung lấy mấy cây nhang, đốt lên, trao cho mỗi người ba cây: Nàng bầy ra trước mặt mấy cái bánh, xôi và oản mang theo tự bao giờ. Phép cầu cơ này thực sự khác hẳn với những vụ cầu cơ bằng ván hòm và bàn viết những mẫu tự trên mảnh giấy. Nhiều người gọi phép này là cầu hồn, nhưng thực sự đây chỉ là phép cầu cơ của những tay chuyên nghiệp về bùa ngải chơi với nhau, rất ít được phổ biến ra quần chúng. Phép này luôn luôn chỉ được dùng có một người đàn ông làm chủ đám, và hai phụ nữ. Nhưng phải trên 13 tuổi mới hiệu nghiệm. Người chủ đám sẽ nắm bàn tay hai người nữ ngồi hai bên, bàn tay người nữ phải nắm lại, ngón tay trở chỉ thẳng ra ngoài. Cánh tay hai người nữ phải chuẩn bị ở tư thế thật tự nhiên và mềm dẻo, người chủ đám nắm bàn tay hai người nữ xử dụng như cầm hai cây bút lông để vẽ bùa.

Sau khi cả ba người cầm nhang khấn vái, mời các hồn về tham dự bữa tiệc đơn sơ với bánh trái nhang đèn, San nắm tay Oanh và Dung đặt ngang mặt, miệng lẩm nhẩm đọc thần chú. Chàng kéo tay cả hai người về xuống đất hai hình trái tim, vừa vẽ xong cả Oanh và Dung đều run lên vì một cơn lạnh từ đầu bỗng ụp xuống như băng tuyết, lạnh cóng. Trong khi đó bàn tay San nóng như lửa những luồng điện từ tay chàng truyền qua thân thể cả hai người thật dễ chịu. Nếu không có hơi nóng này, chắc hẳn cả Dung và Oanh đều phải bỏ cuộc vì cơn phong hàn ghê gớm này. Tự nhiên cả hai người cùng ngồi sát hẳn vào mình San, không còn câu nệ nam nữ gì nữa.

San đã cảm thấy ngay những đường cong da thịt của cả Dung và Oanh đang co ép sát hai bên mình chàng, trong người chàng nóng như thiêu như đốt, chàng đã có nhiều kinh nghiệm về vụ cầu cơ này, nếu không có hơi lạnh từ thân thể người nữ ngồi bên chắc hẳn chàng không có người chủ đám nào chịu nổi cái nóng ghê gớm từ trong thân thể bốc ra. San niệm chú càng lâu, thân thể Dung và Oanh càng lạnh ghê gớm hơn nữa, các nàng lại càng cố ép sát thân mình vào thân thể San để nhận hơi nóng từ người chàng truyền sang.

Khi gần tàn một cây nhang, bỗng Dung gục đầu vào vai San thờ hồn hên, rõ ràng nàng đang đi vào cơn mê, miệng lẩm nhẩm những lời nói thực khó nghe. Vì tay trái San nắm tay phải của Oanh, nên tay trái nàng ở phía ngoài, còn tay phải San nắm tay phải của Dung, nên tay nàng phải bắt chéo về phía trước, tới khi Dung lạnh quá, tay trái nàng ép sát vào mình San đã vòng qua ôm lấy chàng hồi nào không hay. Bấy giờ thì tư thế ngồi chàng đã thay đổi. Trong khi Oanh vẫn ngồi yên vị trí cũ thì Dung từ từ lùi ra sau lưng San, và cuối cùng nàng đã ngồi hẳn ra sau lưng chàng, vòng tay ôm gọn San vào lòng. Chính San cũng biết chắc buộc Dung phải ở vào vị trí ấy, lúc này mới có thể hỏi những gì mình muốn, vì chính miệng Dung sẽ trả lời những câu hỏi của Oanh muốn biết.

Trong lúc Dung mê đi, Oanh càng tỉnh táo hơn, nàng mừng rỡ thấy Dung đã đi vào cơn mê thực sự. Khi mồm miệng Dung rùi bọt, San bảo Oanh:

- Bây giờ hồn đã về rồi, cô Oanh muốn hỏi gì thì hỏi đi.

Không đợi San nói dứt lời, Oanh nói ngay:

- Xin hồn cho biết, con Hà bây giờ đang ở đâu
Miệng Dung ú ớ, muốn nói gì nhưng không thể nào nói lên lời, thấy nàng cứ u, u, ơ, ơ mãi.
Oanh hỏi lại:
- Hồn về linh thiêng, xin cho biết con Hà đang ở đâu, khi hồn nói rồi, có đúng tôi mới hỏi chuyện của mình được.
Miệng Dung vẫn ú ớ. Thấy vậy San ấn mạnh ngón tay Dung vào hình trái tim dưới đất hơn nữa. Dung run lật bật cái lạnh tới với nàng một cách ghê gớm chưa từng thấy trong đời bao giờ, nàng có cảm tưởng như bị ngấm vào thùng nước đá lạnh, bàn tay Dung tự động lượn vào mình San tìm hơi ấm của chàng, một lúc sau, hình như Dung vẫn không chịu nổi cái lạnh càng lúc càng giá buốt hơn, nàng tự động kéo phẳng chiếc áo San đang mặc để ép sát thân mình vào tận da thịt chàng.
Oanh nóng nẩy hỏi dồn.
- Có điều gì trở ngại mà hồn không nói được, xin cho biết.
Tiếng Dung ú ớ, nàng nói thực khó khăn:
- Có. có có ông... ông thầy... bờ sông.
Oanh ngạc nhiên hỏi lại.
- Hồn ơi, tôi đang hỏi con Hà bây giờ ở đâu. Lúc nãy nó đánh tôi rồi bỏ về với thầy Tam lúc nào không ai hay, chứ cái gì, ông thầy, bờ sông đây.
Tiếng Dung vẫn ú ớ thật khó khăn.
- Ơ ơ đúng... ông thầy, bờ sông mà. Con Hà... con Hà đó. Nó nó nó... nó tính giết người đó. Giết... giết... nó... nó.
Nói tới đây bỗng Dung phun ra một búng máu làm cả San và Oanh đều tá hỏa. Chàng vội vàng kéo nhanh tay Dung ra khỏi hình vẽ dưới đất, hai tay chàng lượn vào mình nàng thoa bóp khắp nơi. Thân thể nàng lạnh như một cây nước đá. Tình trạng này chưa bao giờ xảy ra cho người chơi cơ gọi hồn. Dung đã ngất sùi ngay khi phun ra búng máu qua vai San, tới khi chàng xoa bóp khắp thân thể nàng một hồi, Dung bắt đầu tỉnh dậy, ngờ ngác thấy mình trần trụi trong tay San, nàng tính đẩy chàng ra, nhưng lưỡng lự một hồi lại thôi, nàng e thẹn mỉm cười.
Bỗng Dung nhìn thấy búng máu chảy dài trên thân thể San, nàng thấy miệng mình mẫn mẫn nên đoán ngay là mình vừa bị thổ huyết và sùi đi trong cơn lạnh ghê hồn vừa rồi, lúc ấy Dung cũng cảm thấy mơ mơ, màng màng là đang ôm cứng lấy San và gục đầu lên vai chàng. Nàng nhìn rõ hình ảnh một người trai và một người gái đang cuộn lấy nhau trong cơn đam mê cuồng dại bên bờ sông. Dung đã cố đến gần và nghe được người con gái rên rỉ những tiếng giết chóc man rợ. Rồi nàng cố nói gì đó mà không thành tiếng, nhưng sau cùng Dung cũng nói được những gì muốn nói, rồi hình như có một sức đẩy ghê gớm nào đó đẩy nàng bật tung trở lại. Dung không còn biết gì nữa, tới khi tỉnh dậy, thấy San đang thoa bóp khắp thân thể nàng và Oanh ngồi co ro bên cạnh.
Cả San và Oanh cùng mừng rỡ thấy Dung đã tỉnh lại, Oanh vội rít: - Mày đã tỉnh hẳn lại chưa, làm tao hết hồn.
Dung gật đầu nhẹ nhàng, hơi bên lên vì sự gần gũi với San vừa rồi. Nàng yếu đuối kéo lại vạt áo, trong khi Oanh giúp nàng cài hàng cúc trước ngực. San trao Dung cho Oanh, chàng đứng dậy, nói:
- Tôi nghĩ có điều gì không hay đang xảy ra cho tụi mình. Nhất định đêm nay phải tìm ra cho bằng được.
Oanh nhìn San.
- Thầy cho em theo mới có được không. Lúc nãy cơn Dung nói gì ở bờ sông, có ai định giết mình.
San gật đầu.
- Thôi được rồi, bây giờ mình phải đem cô Dung về đã nếu không cô ấy lạnh mà chết công chứ không chơi đâu.
- Thầy giúp em một tay được không, con nhỏ này nặng quá hà.
- Được rồi bây giờ ngoài đường cũng không có ai, để tôi ôm cô ấy về cũng được.
Nói xong, không đợi Dung có đồng ý hay không, San cúi xuống ẵm Dung lên như bồng một đứa trẻ. Cả ba người lần lữa đi trong xóm vắng không một bóng người. Nhà Dung được cái cũng gần đó nên chỉ vài phút sau Oanh và San đã đem nàng về tới nhà, cả nhà đã đi ngủ từ lâu, San và Oanh đưa Dung vào nhà mà chẳng ai hay biết gì. Oanh thì thăm bảo Dung:
- Mày đi ngủ đi, ngày mai tao lại thăm nhé. Bây giờ tao đi với thầy San xem sao.
Dung gật đầu, nàng thì thầm, nói cho Oanh và San nghe những gì nhìn thấy trong lúc nửa tỉnh nửa mê. Vì vậy San quyết định phải ra đó coi chuyện gì đang xảy ra. Hai người đi âm thầm như bóng ma trong đêm tối đầy đặc. Oanh đi sát vào mình San cho ấm hơn, nàng cố tìm ở chàng sự che chở của một người đàn ông.
- Thầy San ơi, em nghi vụ này quá.
- Cô nghi cái gì?
Lúc này em chỉ định hỏi con Hà nó đi đâu, nếu hồn ma nói đúng là nó về nhà rồi là em hỏi chuyện của em. Nào ngờ hồn ma lại nói cái gì ở bờ sông này, có cả thầy, thầy bà gì đó muốn giết em. Không lý con Hà muốn giết em sao, nhưng tại sao giờ này lại ở bờ sông là thế nào.

- Tôi cũng lấy làm lạ, vì không bao giờ người cầu cơ gặp phải phản ứng mạnh như vừa rồi được. Không có hồn ma nào giết hại người gọi hồn nó cả... Trừ khi... trừ khi... Thấy San không nói nữa, Oanh hỏi dồn:
- Trừ khi, trừ khi làm sao hà thầy?
Trừ khi có một ông thầy nào đó cao tay ẩn hơn người gọi hồn, biết được hồn ma hại mình nên ra tay mà thôi. Không lý giờ này ở bờ sông lại có ông thầy nào lấp dằm hại mình hay sao. Có lý nào họ biết trước mình cầu cơ hỏi tới họ.
Oanh hỏi hộp hỏi:
- Thật vậy sao thầy?
- Chắc chắn chỉ có thể thôi, chứ không có gì khác nữa. Vừa đi vừa nói chuyện dọc theo bờ sông nhưng San và Oanh chẳng kiểm được gì, đi một hồi mệt quá, Oanh níu lấy tay San, nói:
- Thôi mình ngồi nghỉ chân một chút đi thầy, em mệt quá rồi.
San nghe lời Oanh ngồi xuống bên cạnh nàng, chàng nhìn dọc theo bờ sông vắng tanh và tối mù, bỗng San để ý thấy Oanh tự nhiên ngồi sát hẳn vào mình chàng, lúc đầu chàng chỉ tưởng là nàng lạnh, nhưng sau mới để ý nàng cố tình tạo sự gần gũi khác lạ. San làm bộ lơ đãng như không biết ý nàng. Bỗng nhiên Oanh bật khóc - nức nở. San ngạc nhiên hỏi:
- Ủa, tại sao vậy?
Oanh vẫn khóc ầm ục. Một lúc sau nàng đứng dậy gạt nước mắt, bảo chàng:
- Thôi, chúng mình về đi.
San ngăn ngữ, hỏi:
- Tại sao Oanh khóc mà không cho tôi biết.
Oanh đi chậm chậm bên San tức tui:
- Người ta đã cố tình thử ơ thì còn nói làm gì nữa. Có lẽ không bao giờ em tới vô đường nữa đâu.
San đã hiểu lòng người học trò bé nhỏ này, chàng đi chậm lại, vòng một tay qua vai nàng.
- Oanh đã nghĩ kỹ chưa?
- Anh tưởng em tới vô đường chăm chỉ như vậy chỉ để học võ thôi sao?
San rung mình, chàng biết nàng đang nói gì rồi. Không hiểu tại sao cô gái nào gần chàng một thời gian rồi cũng có những tình cảm đáng sợ này. Hình như Oanh đã biết San sắp cưới Hoa rồi mà. Chàng ướm lời:
- Em có biết thầy Mười hứa gả thầy Hoa cho anh rồi không. Sớm muộn gì tụi anh sẽ lấy nhau.
- Cái chuyện đó có ăn thua gì tới em đâu, em chỉ tui thân là anh không hiểu gì em cả.
- Tại sao em không nói sớm hơn, bây giờ coi như anh đã hứa hôn rồi biết làm sao đây.
- Em có đòi hỏi gì ở anh đâu.
San ngỡ ngàng, hỏi:
- Như vậy nghĩa là làm sao?
Oanh nói thật nhỏ:
- Em chỉ cần anh biết em yêu anh là đủ.
San càng ngỡ ngàng hơn.
- Chỉ có thể thôi sao?
Oanh gật đầu, nàng dừng lại. San cũng đứng lại, không hiểu sao chàng đứng thật sát vào mình Oanh, ngay lúc ấy, nàng ngước mặt lên. San cũng vừa cúi xuống và hai bờ môi tìm gặt nhau vội vàng. Một lúc sau, chàng buông Oanh ra, nàng vẫn còn say mê men tình, không muốn rời chàng. Tự nhiên San rung mình, chàng không hiểu tại sao với cô học trò nhỏ bé này lại làm cho San thấy áy náy. Mỗi tình của người con gái này quả thực là nồng nổi và bùng nổ một thể tưởng tượng được. Chàng đã ôm trong tay không biết bao nhiêu phụ nữ, nhưng phải thú thực, với Oanh, tự nhiên San thấy có một cái gì bất rứt trong lòng. Không hiểu có phải tuổi nàng còn nhỏ quá, hay là Oanh là học trò chàng. Những ám ảnh mờ mờ lung lung làm chàng thấy bức mình. San nắm tay Oanh nói nhỏ nhỏ:
- Khuya quá rồi, có lẽ chúng mình phải về thôi.
Oanh ngăn ngữ.
- Anh cho em về với anh được không?
San giật mình, chàng không ngờ Oanh hỏi chàng như vậy Lẽ dĩ nhiên là không đời nào chàng có thể làm như vậy đối với người học trò nhỏ bé này. Vừa rồi ôm nàng trong tay, chàng đã cảm thấy bất rứt rồi. Giờ đây lại đưa nàng về nhà, như vậy làm sao có thể chấp nhận được. Tự nhiên San nghĩ tới Hoa, hồi chiều lúc từ giã thầy Mười và đám đệ tử của ông, San đã nhìn thấy ánh mắt khừ đại của nàng với bao nhiêu niềm khao khát yêu đương. Chàng thấy ít nhất trong thời gian này, không nên reo rắc phiền lụy cho thêm nhiều người nữa. Trong trường hợp chàng cứ lằng nhằng với hết cô này tới cô khác liệu một ngày nào đó Hoa biết được, không biết nàng có nổi cơn ghen mà dùng ngay những quyền phép học được, gây lên thảm họa cho những người con gái đáng thương này hay không.
Bữa ngai của thầy Mười đâu có phải trò đùa, Hoa lại là đệ tử ruột của ông, nàng đâu có phải là dờ. Nếu như chọc cho nàng nổi giận, mà lạng

quang thầy Mười lại bình nàng nữa, lúc ấy mới không biết trốn đi đâu cho thoát bàn tay phù thủy của thầy Mười đây. Ai dám bình chàng? Đang suy nghĩ miên man, San giật mình vì Oanh đã vùi đầu chàng xuống, chiếc hôn môi táo bạo không muốn rời của Oanh làm San quên đi hết lý trí. Chàng nghĩ lấy thân thể nóng bỏng của người con gái nhỏ nhắn trong vòng tay. Tiếng rên rỉ của Oanh nghe đứt quãng bên tai chàng.

-Anh San ơi, em muốn dâng anh tất cả cuộc đời trong trắng của em đêm nay có được không. Anh đừng từ chối nghe anh?

San hỏi nhỏ:

- Tại sao em muốn làm như vậy?

- Em cũng không biết.

- Em không sợ à?

Em sợ lắm chứ, nhưng mà anh sắp lấy vợ rồi. Em muốn được gần anh trong những giờ phút này để khỏi ân hận về sau.

Tự nhiên San phì cười.

- Tại sao lại trái ngược vậy? Khi một người con gái biết người mình yêu đi lấy vợ, cô ta sẽ xa lánh hoặc hận thù người con trai ấy, chứ có cơ gì lại vùi vàng dâng hiến cuộc đời trong trắng của mình bao giờ.

- Trong trường hợp này lại khác hẳn. Em là kẻ đến xin anh tình yêu, chứ không phải anh là người tình phụ. Có lẽ anh thấy em lãng mạn quá phải không. Nhưng anh có biết không, chính con Dung cũng như em đó. Nó đã nói với em nhiều lần, làm sao để được anh chú ý tới, dù rằng không mong gì được sống với anh mãi mãi, chỉ xin một chút tình yêu ngăn ngui là thỏa mãn rồi.

- Làm như vậy, tụi em được gì đây, có chăng là thiệt thòi, mất mát tất cả mà thôi. Rồi mai sau đi lấy chồng, tụi em mới ăn làm sao, nói làm sao với người chồng của mình chứ?

- Em cũng không biết nữa.

San bóp nhẹ bàn tay nàng, thì thầm:

- Tội nghiệp tụi em quá. Anh đâu có là cái gì để cho các em phải hy sinh tới mức đó cho được. Hãy suy nghĩ kỹ lại đi đừng để những điều đáng tiếc ấy xảy ra nhé.

- Có gì đâu mà đáng tiếc hở anh. Anh có biết vụ xin anh cầu cơ ngày hôm nay chính là dịp để tụi em tỏ tình với anh đó. Nhưng rồi thay, không biết kẻ nào định hại tụi em, kế hoạch của tụi em bị lỡ dở.

San chửi với, chàng không ngờ mấy cô nhỏ này thực các cô Chàng chợt nhớ lại lúc Dung trườn người ra phía sau mình, cổ ý cọt sát thân thể vào mình chàng. San đã tưởng như mọi lần, vì hàn khí dâng lên trong người nữ quá lạnh, nên họ phải ép sát vào mình chàng để tìm hơi ấm, chứ chàng có ngờ đâu, hôm nay Dung đã lợi dụng cơ hội này để thỏa mãn những ước muốn của nàng. Thật là quá đáng, nhưng cũng thực đáng thương.

Chàng không trả lời Oanh ngay, nắm chặt tay nàng đi chậm chậm về nhà. Đầu óc suy nghĩ miên man, chưa bao giờ xảy ra những chuyện oái oăm như thế này trong đời chàng. Từ trước tới giờ, chỉ có San đi gạ gẫm, tán tỉnh con gái để thỏa mãn xác thịt mà thôi, chứ chưa có cô nào đi năn nỉ chàng, xin được dâng hiến cả cuộc đời trinh nguyên cho chàng như thế này cả. Khốn khổ thay trong trường hợp này lại làm chàng bối rối, không dám hưởng thụ. Thật là khôi hài, San như con mèo đói chê miếng thịt mỡ để tận mồi.

Từ ngày được xuất sư, những cô gái tới với San toàn là các nàng bán bar hoặc các cô gái trong các động chơi bời. Loại người này họ coi vẫn để tình dục chẳng khác gì chuyện ngoài da, không có một chút tình cảm nào. Chẳng qua chỉ là chuyện đổi chác, lợi dụng. Bây giờ Hoa vừa bước vào đời chàng như một bông hoa đầy hương sắc, ngọt ngào anh yêu với trăm ngàn mộng đẹp. tâu đài anh ái cho dù mới một tuần lễ ngắn ngủi đã đập vút cao tận chín tầng mây. Như thế này, chuyện của Oanh và cả Dung nữa mới phải làm sao đây. Những cô gái này thực đáng thương. San hiểu rất rõ về cả Oanh lẫn Dung, hàng ngày trong võ đường, cả hai đứa đều quấn quýt lấy chàng. Chúng nó là một cặp tập dượt với nhau rất ăn ý và tiến bộ vượt bậc. Tính tình của cả hai lại thực dễ thương, hiền hậu. Hơn nữa, chúng lại rất thích giúp đỡ những kẻ sa cơ, thất thế, đây là điều tiên quyết của thầy Tư tìm hiểu trong đám môn sinh mà quyết định điểm đạo cho họ nhập môn, thực thụ ra nhập phái Lâm Kinh Thần Võ. Cả Dung và Oanh đều đầy đủ những tiêu chuẩn đòi hỏi của thầy Tư từ lâu cũng vì lẽ đó, San được ông giao trọng trách đào tạo hai cô bé này một cách bất thường.

Chàng biết là giờ phút điểm đạo cho cả hai không còn bao lâu nữa. Khi đã được điểm đạo để bước vào thế giới Thần Võ rồi, con đường xuất sư chỉ là thời gian sớm muộn mà thôi. Vậy mà cả Dung và Oanh cùng có tình ý với chàng, cùng muốn dâng hiến cả cuộc đời cho San một cách quá vô lý như thế này, làm sao chàng chấp nhận được. Tình nghĩa đồng môn đâu có cho phép chàng ăn nằm bữa bãi như thế. Nhưng phải làm sao bây giờ. Bỗng chàng nghĩ ra một kế, có lẽ bây giờ chỉ còn đường tìm cách hoãn binh là thượng sách, nhưng phải làm sao cho cả hai cô này đừng quá trông đợi ở sự đáp ứng của mình mới ổn. San bảo Oanh:

- Cái chuyện có người muốn hại tụi mình không thể nào tha thứ được, cho dù bất cứ họ là ai. Bọn bè hay ma quỷ gì cũng mặc. Anh nhất quyết phải tìm ra đêm nay. Bây giờ anh sẽ đưa em về, rồi trở lại bàn

với thầy Tư kêu Ông Tổ về hỏi, kẻ nào làm chuyện này. Ngày mai em tới võ đường, anh sẽ cho em biết được không?

Oanh ngần ngừ:

- Bộ để thằng thẳng hỏi không được sao anh?

San lắc đầu, cương quyết:

- Không thể nào được, giờ này âm khí bao trùm vạn vật những gì vừa xảy ra còn tàng tàng trong không khí. Để tới ngày mai, khi mặt trời mọc, dương khí rửa sạch vết tích quỷ ma, còn ai nhìn thấy gì nữa mà hỏi. Có lẽ Oanh không được vui, nhưng nằng nạnh chịu, San cũng hiểu ngay, bây giờ đối với Oanh chẳng có gì quan trọng cả, tình yêu làm nàng mù quáng. Chàng nói thêm:

- Anh phải cho thầy Tư hay ngay chuyện này, bởi vì không thể nào giấu được đâu. Không sớm thì muộn ông cũng biết có kẻ muốn hại đệ tử ông. Để anh nói cho em nghe cái này, nhưng em phải hứa không được hở mồm ra cho bất cứ ai, nghe không.

- Anh nói đi, em không nói cho ai nghe đâu.

- Sở dĩ anh cố tập dượt cho em và con Dung mấy tháng nay vì lệnh của thầy Tư, ông đã chăm cả em và con Dung để điểm đạo vào kỳ tới đó.

Mắt Oanh sáng lên, nàng không tin mình vừa nghe San nói gì. Trong võ đường còn biết bao nhiêu anh chị giỏi hơn nàng và Dung, vậy mà nàng lại lọt vào mắt thầy Tư. Oanh đứng lại, hỏi:

- Có thực không anh?

San mỉm cười:

- Làm sao anh dám nói láo điều đó chứ.

Oanh nhảy chồm lên ôm cứng lấy chàng, nụ cười nở trên môi người con gái mừng vui tới tột độ.

Trong thâm tâm Oanh, tình yêu của nàng đang dâng hiến cho San đã đi vào vĩnh cửu, nàng không còn phải hấp tấp vội vàng nữa. Nếu được điểm đạo, nhập môn rồi, có nghĩa là không trước thì sau, nàng cũng được xuất sư hành đạo như San, lúc ấy lo gì không cùng sánh bước với chàng mãi mãi trong môn phái.

Oanh hấp tấp nói:

- Anh trở lại võ đường đi, em về một mình được mà, chỗ này cũng gần tới nhà rồi, hơn nữa, anh tin em đi, em đủ sức tự vệ mà.

San cười hi hi:

- Ở khu này, em không cần phải tự vệ tự việc gì cả, đứa nào dám rở đời em đây. Nếu mấy thằng cô hồn lạng quạng, chúng sống được bao lâu. Chúng mình không chọc phá ai là may rồi.

Oanh cẩn nhẹ vào vai San. Cười khúc khích.

- Thôi, em về nhé.

San gật đầu, nhìn dáng người mảnh mai của cô học trò nhỏ đi lần vào màn đêm đầy đặc.

Một lúc sau, chàng tần ngần, chậm chạp, lần lữa trở lại võ đường. Hơi men da thịt tươi mát của bờ môi Oanh còn phảng phất, San bỗng bật cười trong đêm tối, chàng cười càng lúc càng lớn hơn, âm thanh như tiếng ma reo quỷ hờn. Chàng không hiểu sao, lúc này tìm đủ muôn phương ngàn kế, né tránh sự mời mọc dâng hiến của Oanh. Bây giờ nàng vừa đi khỏi, tự nhiên chàng lại nhớ nhung thêm khát.

Tiếng cười của chàng làm cho đàn chó trong xóm sủa rộ lên, nhà họ truyền nhà kia như báo động cho nhau một biến cố sắp ập tới. Chàng vẫn điên cuồng rào bước với tiếng cười man dại...

- Ha..Ha.. Ha. Ha. ha. ha ha ha

Trong một căn phòng nhỏ, Tam tung mền choàng dậy, chàng cầu nhàu:

- Không biết thằng cô hồn nào phá làng, phá xóm vào giờ này. Làm gì mà cười như ma điên vậy.

Hà kéo Tam nằm xuống:

- Mặc kệ nó anh ơi, hơi đầu mà lo, chuyện ngoài đường mà.

Tam nghe lời Hà nằm xuống, nhưng không hiểu sao chàng vẫn thấy bồn chồn vì tiếng cười man dại của ai nghe quen quen. Không có lẽ lại là người trong võ đường. Học trò chú Tư làm gì có hạng người phá làng, phá xóm như thế này. Nhưng tiếng cười quen lắm, Tam không thể nào chớp mắt được nữa. Chàng cố moi óc xem hẳn là ai, tại sao lại cười rộ giữa đêm khuya như thế này.

- Em có thấy tiếng cười vừa rồi quen lắm hay không?

Hà cũng phân vân.

- Dạ, em cũng thấy ngỡ ngợ, anh nói em mới để ý. Không biết y là ai kia. Anh có sợ không?

Tam bật cười:

- Quỷ thần còn chưa sợ, há chi mấy cái thứ điên này.

Hà có vẻ không yên tâm.

- Không biết cái đêm gì đây, hồi chiều thì vệt sa xuống nhà thầy Tư, bây giờ giữa đêm khuya lại có tiếng cười như ma, như quỷ mà nghe quen thuộc quá. Nếu đêm nay em thụ thai với anh, cái bào thai này phải để luyện Thiên Linh Cái, nó có liên quan gì tới tiếng cười mà quái kia và con vệt sa xuống nhà thầy Tư không?

Tam cười lớn:

- Em nói cái gì tiểu lâm quá vậy. Người ta nói chim sa, cá lặn, chứ có ai nói vịt sa bao giờ đâu. Còn tiếng cười của thằng cô hồn nào đó có ăn chung gì tới đứa con Thiên Linh Cái của tui mình. Thôi, ngủ đi cưng. Vừa nói, Tam vừa nằm xuống kéo mềm lên, đắp cho cả hai đứa. Hồi tối, chàng và Hà ăn ái với nhau ở bờ sông một hồi, vừa lạnh vừa mệt nên nằm rú chàng về nhà nghỉ. Tam nghe lời Hà ngay, bầy giữ chàng đã mặc nhiên coi Hà như người vợ chính thức của mình. Hơn nữa, cả hai cùng một chí hướng, một mục đích phải thi hành cho bằng được, có thể nói là vấn đề sinh tử nữa chứ không phải chuyện chơi. Tuy nói Hà ngủ đi, nhưng chính Tam lại là người trằn trọc, chàng quay qua, quay lại, không thể nào ngủ được. Lúc này về nhà một lúc, uống xong ly cà phê sữa hột gà do Hà pha cho Tam là chàng lẩn ra ngủ liễn, ngủ một cách dễ dàng không tưởng tượng được. Chàng ngủ mê tới nỗi Hà chui vào mền nằm với chàng hồi nào Tam cũng không hay. Bầy giờ đành chịu, không thể nào ngủ lại được nữa. Tiếng cười ma quái vừa rồi cứ ám ảnh chàng hoài. Nằm một lúc, chàng bực mình, ngồi dậy bảo Hà.

-Hay là để anh kêu ông Tổ về.

Hà ngóc đầu lên, hỏi:

- Kêu Ông Tổ về làm chi vậy?

- Nếu tiếng cười vừa rồi là ma quỷ muốn nhát tui mình, Ông Tổ sẽ cho biết ngay, còn như tiếng sáng của thằng cô hồn nào đó, anh sẽ đuổi theo vắn cổ nó cho bỏ ghét.

Hà bật cười, ngồi dậy. Nàng ôm ngang người Tam âu yếm.

- Tội nghiệp anh quá thôi, nếu không ngủ được nữa, em sẽ thức với anh nói chuyện tới sáng luôn. Chứ kêu ông Tổ về có ích lợi gì đâu. Bộ anh quên rằng chúng mình vừa ăn nằm với nhau, anh kêu ông Tổ về được ngay hay sao?

Tam giật mình, chàng chặt lưỡi, nói:

- Chết cha, chút xíu nữa quên, vừa gần đàn bà mà kêu Ông Tổ về bị hành thấy mẹ. Em không nhắc chắc anh khó sống hết con trắng này quá.

Hà tát nhẹ lên má Tam, nàng nhìn chàng âu yếm. Thân thể Tam to con như vậy mà tính tình chàng như con nít. Từ nhỏ tới lớn, Tam không được cha mẹ cho ăn học ngày nào, sống lam lũ, thật vất vả. Hà tự nhủ, nhất định nàng sẽ hướng dẫn Tam vươn lên để đoạt bằng được các vị chương mỗ của phái Lâm Kinh Thần Võ mới chịu. Lúc ấy dù nàng có không được ai điểm đạo, nhưng là vợ của vị trưởng môn, ai dám khinh khi nàng. Hơn thế nữa, bùa phép học lén chưa chắc nàng đã kém ai. Cuốn sách Tam đưa nàng đọc cho chàng học, Hà đã chép lại một cuốn riêng cho mình rồi. Cuốn này chép toàn các loại ngải, cách sử dụng và nuôi chúng. Hà không ngờ có nhiều điều thích thú như vậy. Về vấn đề ngải, nàng cũng khám phá ra chẳng có gì huyền bí như mọi người thường hù nhau. Đó chỉ là những loại cây cỏ được tính sống như các vị thuốc Bắc, nhưng phần nhiều là các vị độc được ghê gớm. Có những cây chỉ đâm vô cũng đủ thổi chân, có những cây nuốt vào là cứng cứng mà chết, vô phương cứu chữa. Lại còn nhiều loại có những loài sâu bọ sống trong đó, tiết ra muốn ngàn thứ chất độc ghê hờn. Có thứ kỵ rắn.. có thứ nuốt vô không thể nào tiêu được, vì chúng cứ bám lấy lục phủ ngũ tạng mà sanh sôi nảy nở làm cho nạn nhân đau đớn tới chết mới thôi. Nhưng có một điều, tất cả những cây ngải trên đều có cách trừ.

Tới giờ phút này, Hà mới biết 36 vị Tà Ngải mà mọi người thờ phượng chỉ là chuyện bịp bợm. Những ông thầy ngải cổ tình làm ra vẻ huyền bí là để ăn tiền thiên hạ và đánh lạc hướng những kẻ tò mò. Càng đọc kỹ cuốn sách, Hà càng say mê và nhất định phải làm một cái vườn nuôi ngải mới thỏa mãn. Nàng kéo Tam nằm xuống, nói:

- Anh Tam à.

Tam quay mình lại, đối mặt với Hà, chàng gác một chân lên mình nàng, hỏi:

- Em định nói cái gì?

Hà ôm lấy đầu Tam, nói:

- Em định lập một cái vườn nuôi ngải sau nhà, anh nghĩ có được không?

Tam ngần ngừ, nói:

- Chú Tư mà biết được là bỏ ăn.

- Bởi vậy em mới bàn với anh. Mình sẽ trồng những cây ngải chữa rắn cắn, hoặc sửa trục ở ngoài để che mắt mọi người; phía trong mình lấy gạch xây bít lại không cho ai vô, để trồng những loại ngải độc.

Tam bàn:

- Hay là mình đừng làm vườn ngải ở nhà làm gì cho nguy hiểm, cứ bắt chú thầy Mười, đem mẹ nó vô rừng mà trồng cho chắc ăn.

- Nhưng mà ở đây làm gì có rừng rú gì như chỗ thầy Mười.

Tam cười hành hạ:

- Tại em không biết thôi, ở chỗ chúng mình ngồi bên bờ sông lúc này, thiếu gì khúc không có ai lui tới bao giờ.

Hà còn hơi ngại, hỏi:

- Nhưng khúc đó không trước thì sau cũng có người tới coi bộ không ổn đâu.

Tam ngẫm nghĩ một hồi, chàng chột reo lên.

- À có rồi

- Ở đâu hả anh, có chắc ăn không?

- Chắc như bấp, có trời mới biết thôi.

- Nhưng mà ở đâu chứ?

- Ở bên Thủ Thiêm?

Hà ngơ ngác, lập lại lời Tam vừa nói:

- Ở bên Thủ Thiêm?

Tam gật đầu.

- Đúng, ngay chỗ chúng mình ngồi lúc này, nếu em chèo ghe qua bên kia sông, chỗ đó có mấy con lạch ăn sâu vào trong đồng ruộng, khu này là một rừng chàm, âm u, mịt mù quanh năm suốt tháng, không có ai bén mảng tới cả Minh đem ngải độc tới đó trồng là an toàn nhất. Thứ nhất; không sợ chú Tư biết. Thứ nhì; đỡ nguy hiểm cho người nhà mình, loạn quạng bước vào vườn ngải độc là sui nhị tì liễn.

Hà mừng rỡ reo lên:

- Như vậy thì hay quá, con lạch sau vườn nhà em, chỗ em làm nhà cầu, nó ăn thông ra sông gần ngay chỗ chúng mình ngồi lúc này đó.

Tam thích chí cười ha ha.

- Như vậy là trời giúp mình rồi, chỉ cần sắm cái ghe nhỏ cột ngay nhà cầu của em, chúng mình có thể đi lại dễ dàng mà lại kín đáo nữa.

Tam hí hửng, nói:

- Em biết ông Bảy Cần Cầu có một chiếc ghe tốt lắm, nghe nói có bọc chiếc ghe đó, anh khoái nó muốn chết mà không có tiền mua.

- Anh định mua ghe làm gì?

- Tại em không biết, hồi trước anh cũng có một chiếc ghe nhỏ để đi câu khuya, về sau ghe mục quá phải bỏ đi đập cydo đó. Hồi nào tới giờ, anh vẫn khoái nghề chài lưới hơn. Bầy giờ em cho anh tiền mua chiếc ghe của ông Bảy Cần Cầu để làm nghề là hết sẩy. Chiếc ghe đó chẳng những để đi câu được mà còn đủ sức làm mui nằm ngủ ngon lành, chờ cá cắn câu tình bơ.

Hà đồng ý ngay, nàng bàn:

- Nếu vậy anh đừng thêm mua xe ba bánh, để tiền mua ghe và sắm đồ nghề đi câu. Em nghĩ má và bà ngoại anh cũng không cần mở tiệm bán buôn gì cho mệt, cứ để hai bà đó sống như bầy giờ. Anh đi làm nghề đánh cá là được rồi, có ai biết anh làm được nhiều ít ra sao đâu, nếu có thừa thiếu gì em bù vô được mà.

Tam trợn mắt, nói:

- Ý, em không biết, anh mà có lưới, có ghe, đầu cần em bù đắp cái gì nữa chứ. Sống dư dả là cái chắc.

- Nếu vậy càng hay, ngày mai chúng mình làm liễn nghe anh. Anh có biết không. Anh đi đánh cá, em theo anh, chúng mình luyện bùa, học ngải giữa dòng sông, có trời mới biết.

Hơn thế nữa, có ghe rồi, tìm một nơi lập vườn nuôi ngải ở một chỗ heo lánh nào đó, trong những con rạch ven bờ sông như mình tính lúc này là khỏi chê vào đâu nữa.

Niềm vui ào ạt tới với hai người hơn bao giờ hết. Họ quên đi tất cả những bực bội lo âu vừa rồi. Tam kéo Hà thật sát vào mình thì thầm.

- Em phải thụ thai ngay đêm nay mới được.

Hà cười khúc khích, thật đậm dặt.

- Sức anh được mấy tấm hơi, em chấp đó.

Tam cười hí hì

- Em khỏi phải thách thức mà.

Vừa nói, chàng vừa chồm dậy. Hà rít lên ngay từ phút đầu những âm thanh man dại chưa bao giờ nàng phải bật lên thành lời nhưng hôm nay. Không hiểu tại sao, nàng đã nằm trong tay cả trăm người đàn ông mà tối nay Hà yếu đuối quá, nàng như đứa con gái mới biết mùi đời. Những giây phút hoan lạc thực sự tới với Hà như sống còn, mưa sa. Nàng ngây ngất như lạc vào chốn đào nguyên tiên cảnh...

Bây giờ Hà mới biết; thì ra đây là một con lạch thật nhỏ, cây cối mọc hai bên khép kín lòng lạch, lúc ở ngoài sông! không ai có thể nhìn thấy nó. Đi vô phía trong một chút, lòng lạch mới hơi rộng ra, nhưng những tàng cây lớn vẫn phủ cả con lạch. Cho dù bây giờ có người đi trên máy bay trực thăng qua đây cũng không biết trong những bụi dừa nước này có một chiếc ghe đang di chuyển. Hà thích thú reo lên:

- Thật là kín đáo, phải như Việt cộng trốn vô đây cũng có trời mới biết chứ đừng nói gì là tui mình. Tam cao hứng nói:

- Cả mấy năm rồi anh mới trở lại đây. Tưởng là đã mất đầu rồi chứ.

Hồi đó vô tình anh am được nơi này, trong lúc giới nghiêm, thường chung vô đây đánh cá, khỏi sợ lỗi thôi với cả Hải Quân lẫn Không Quân tuần tiễu. Bầy giờ chúng mình có thể dùng nơi này trồng ngải thì không có ai hay được nữa. Thả cửa trồng ngải độc cả chục năm cũng chẳng có ma nào biết được lối vô mà lo.

- Con lạch này ăn thông ra đầu hà anh?

- Đây là con lạch cụt, chỉ dài độ 100 thước là cùng, lúc mình vô bằng mũi ghe, nhưng khi ra cũng không quay đầu ghe được, bởi vậy phải đổi mái chèo ra phía trước, chèo ngược lại. Vô đây tốt nhất là dùng sào đẩy ghe đi, còn như chèo thì vướng lắm. Bởi vậy lúc này anh mới xin ông Bảy Cần Cầu cái sào nhỏ này mà.

Vừa nói Tam vừa lấy cái sào cột bên hông ghe ra, chèo lao sào xuống lòng lạch đầy mạnh. Ghe lao đi thật nhanh. Hà thích thú, lần tới phía trước ngồi bên cạnh Tam, nàng không ngờ chính Tam đã có chủ ý đưa nàng tới đây từ trước. Đi một lúc, Tam cầm mạnh cây sào xuống lòng lạch giữ chiếc ghe dừng lại, có lẽ khúc này con lạch hơi rộng hơn những chỗ khác một chút, những tảng lá dừa hai bên bờ không còn chụm đầu vô nhau nữa. ánh nắng mặt trời rọi xuống mặt nước sáng long lanh, Hà nhìn thấy ngay những chú cá nhảy lên đớp bọt. Nước thực trong và phẳng lặng.

Hà nhìn Tam thích thú.

- Ở đây nhiều cá quá hà anh.

- Chỗ này có lẽ chỉ có một mình anh biết, mấy năm rồi không câu ở đây, chắc tụi nó sinh sôi nảy nở đầy nhóc chứ gì. Để anh lên bờ đào mớ trùn làm mồi nhè.

Vừa nói Tam vừa cởi quần áo ra, chàng chỉ còn mặc một chiếc quần sà loông. Hà say sưa nhìn những bắp thịt nổi lên cuộn cuộn trên thân thể chàng.

- Anh cho em đi với.

Nói xong Hà cũng lật đặt cởi quần áo ra, nàng thật tự nhiên vì biết nơi đây chỉ có hai người. Thế giới này êm đềm và thật riêng tư như ở trong phòng nàng vậy. Máng quần áo lên chiếc sào, Hà nhìn Tam mỉm cười, có lẽ Tam không ngờ nàng đã chuẩn bị mặc sẵn đồ tắm bên trong nên cứ trở mắt nhìn nàng, Hà hơi bối rối.

- Anh không ngờ em có mặc đồ tắm trước hả?

- Bộ em dự định đi bơi từ ở nhà à?

Hà cười nhí nhảnh.

- Đi mua ghe là em biết anh sẽ chờ em ra sông rồi, bộ để nguyên quần áo đi phổ được hay sao.

Tam cười hi hi, nhẩy xuống nước. Hà nhảy theo ngay. Hàng ngày Hà rất thích tắm sông nên nàng bơi rất giỏi, chỉ vài sai tay đã vào tới bờ. Vừa bước lên bờ, Hà thích thú reo lên.

- Anh Tam à, chỗ này có cái gì đất tốt quá, chúng mình có thể trồng ngải ở đây được đó.

Tam đồng ý ngay.

- Phải rồi, anh cũng đang định nói với em trồng ngải ở đây vì chỗ này đất cao, không bao giờ sợ ngập nước. Hơn nữa, chỗ này cây cối cũng ít hơn những nơi khác, ngải sẽ không bị ảnh hưởng vì thiếu ánh sáng mặt trời. Hà ôm lấy Tam, vút đầu chàng xuống hôn say đắm.

Như vậy là mọi việc kể như xong, nàng lo nhất là chỗ trồng ngải, bây giờ đã có rồi, kể như kế hoạch của nàng đã thành công tới gần phân nửa. Từ trước tới giờ, theo thầy Tư học nghề, mộng ước duy nhất của Hà là làm sao học được hết nghề ngải của thầy Tư, còn như những môn khác ít làm nàng có hứng thú. Điều này Hà không dám thổ lộ với ai, vì biết rằng, học ngải chỉ để hại người ta, chứ không giúp ích được gì. Có lẽ nghề nghiệp của nàng đã nung nấu những ẩn tượng về một quyền lực trả thù những đấng vật, đầy vò của đàn ông. Những người bỏ tiền ra hàng ngày làm chủ thân thể nàng.

Ôm hôn Tam một lúc, Hà đã thấy thân thể chàng nóng hừng hực, những bắp thịt căng phồng, co rần như bị kích thích cùng cực. Tam ghi chặt lấy Hà như muốn nhốt nàng trong vòng tay. Giữa trời đất bao la, lần đầu tiên trong đời Hà có dịp ôm một người đàn ông như thế này, những cảm giác mới lạ thích thú tràn ngập, Hà rít lên trong hơi thở man dại. Nàng cố ép thật sát vào mình Tam như muốn hoà với chàng làm một, bộ ngực phồng lên, căng cứng như chưa bao giờ Hà thấy, lớp áo tắm mỏng bắt tung ra và làm nàng cảm thấy vướng víu lạ thường. Hà lùa tay kéo tung nịt áo, ném xuống đất. Bộ ngực nàng không còn vướng víu nữa, vùng lên trắng ngần, điểm hồng vút cao và kín mít. Trời thực nóng, gió thổi hiu hiu không giảm được cái nóng cháy da của cơn nắng hè. Dù đứng dưới bóng cây và vừa lội từ dưới lạch lên, Tam vẫn cảm thấy nước nội ghê hớn, bây giờ lại ôm cứng thân thể Hà trong vòng tay, máu trong người như sôi lên, có lẽ da thịt chàng đang nứt nẻ và bốc hơi ngùn ngụt. Tam điên lên trong hơi thở đại khờ. Chàng đè Hà xuống gò đất và rít lên man dại. Vài con chim báo hoẵng trên cành cây, tung cánh bay lên cao, để lại vài tiếng kêu hoảng hốt. Những tảo dừa nước trao qua trao lại, cọ vào nhau sào sạt. Hà nhìn thấy bóng những tảo lá trên nền trời xanh thẫm quay tròn và thực nhanh. Nàng lịm đi trong sự khoái cảm tột cùng...

Chiều xuống thực nhanh, Tam đã đưa Hà về, thân thể chàng rã rời, những bắp thịt như nhão ra, chàng nằm sõng sượt trên ghế bỗ như một thây ma. Có lẽ Tam ngủ ly bì từ lúc trở về tới giờ. Há chàng đã đánh thức Tam mấy lần dậy ăn cơm mà chàng cứ vật vờ không muốn rời mình. Không hiểu sao những lúc chàng gần Hà lại gần giấc như vậy, thế mà mỗi trở về nhà chàng đã như con mèo mắc nước. Tới khi má Tam cho hay chủ Tư cho thầy Cung qua kêu, Tam mới lồm cồm bò dậy. Thầy Cung cũng vô trong nhà, đứng bên ghế bỗ, y cười cười, nói:

- Thầy Tư coi bộ hết sức quá rồi hà?

Tam tự nhiên giặt mình, lấy tay dụi mắt cười hi hi, che dấu những ý tưởng vừa thoáng qua trong đầu.

- Thầy cô hôn, mày nói cái gì đó?

Thầy Tư nói, em qua kêu thầy ăn cháo vịt.

- Tam phì cười vì câu trả lời trặc lặc của nó không ăn nhập gì tới những ý tưởng trong đầu chàng. Tục xuống ghế bỗ thực nhanh, Tam choàng tay qua vai thẳng học trò nhỏ kéo đi.

- Ở vô đường có đông người không mày?

Cứng bị sức nặng của Tam đè lên vai, nó đi lảo đảo ra ngoài.

- Lúc này thì đông, nhưng bây giờ tụi nó về gần hết rồi, còn có mấy đứa. Thầy Tư có để riêng cho thầy một tô cháo vịt tổ chàng đó.

Tự nhiên Tam thấy đói, chàng nuốt nước miếng một cái ực

- Bộ tụi mày ăn hết rồi hả?

- Dạ, tụi em ăn hết chơn rồi, nời cháo bự khổng lồ mà chúng nó làm một cái ào sạch bách. Con vịt béo ngày à thầy.

- Thầy San có ở đó không?

- Có thầy ấy đang dậy ba con nhỏ bán cá ở chợ Bà Chiểu, mới xin vô học chiều nay.

- Tụi nó coi được không mày?

- Có một con coi cũng ngộ ngộ, còn hai à kia xấu như quỉ dạ xoa.

Tam đập mạnh vào vai thẳng nhỏ.

- Thằng cô hôn, tao hỏi mày coi mấy đứa nó tập có được không, chứ đẹp xấu mà làm cái gì.

Cứng cười hi hi.

- Em tưởng thầy hỏi cái vụ kia chứ. Cả ba đứa cùng có học nghề chút đỉnh rồi. Tụi nó học trò ông Lãnh Cầu Sơn đó.

- Mày có biết tại sao chúng nó qua đây không?

- Nghe nói chúng nó muốn qua học bữa mà.

- Rồi chú Tư hứa dạy chúng nó à?

- Thì chúng nó đóng tiền học, em nghe thầy Tư nói phải chờ một thời gian học vô đã, còn bữa ngải tỉnh sau.

- Thì đúng rồi, ai mà không phải qua kỳ thử thách chứ. Thế chúng nó có chịu không?

- Tụi nó biết trước là như vậy rồi mà, nhưng mấy à coi bộ ham làm thầy lắm đó. Con bé xinh xinh hỏi chị Hà học bao lâu rồi mà chưa được điểm đạo, khi nghe chị ấy nói, em thấy y thị nhẵn mặt.

Tam cười hi hi:

- Học trò mới đứa nào không như vậy, tụi nó tương ai muốn làm thầy cũng được hay sao chứ. Ua, con Hà chưa về hay sao?

Cứng nhìn Tam lém lỉnh, nó nghĩ tới mấy chục bạc trong túi Hà vừa dúi cho, bảo nó đi kêu Tam tới nhà thầy Tư ăn cháo, chính nó đã bị chuyện thầy Tư bảo nó kêu cho Tam lật đặt phải đi ngay. Cứng cũng đã nhìn thấy Hà ngồi ăn hủ tíu sáng nay với Tam ở quán chú Ba Đầu Hẻm, và vừa rồi Hà lại bàn với nó mở sòng bầu cua ở chợ Nhỏ. Đây là mộng ước của Cứng từ mấy năm nay, nó với thẳng Phên lăm le mở sòng bầu cua hoài mà không có ai đỡ đầu. Tưởng đã phải quên đi điều đó, ai ngờ Hà lại khui ra và tính làm ăn lớn với nó nữa. Cứng biết chắc Hà có dư khả năng làm điều đó nàng lại kém được cả Tam nhập cuộc thì kể như xong rồi. Cứng nói lấy lòng Tam.

- Chị Hà bảo phải chờ thầy tới chỉ cho chị ấy đường Ngọc Trảng để ăn thua đủ với con Oanh, hôm qua chị ấy bị nó hạ tức lắm đó, con nhỏ được thầy San tập luyện kỹ nên lối quá. Phải có thầy chỉ cho chị ấy mới trị được nó mà thôi.

Tam cười ha ha, chàng biết thẳng nhỏ nói dỏc, nhưng vẫn thấy thú.

- Cái mồm mày ăn nói dẻo quẹo từ hồi nào vậy. Mày không thấy thầy San lúc này ngon lành hay sao mà dám dưng vô chuyện của người ta. Cứng vênh mặt.

- Em nhớ thầy San thực, nhưng con Oanh là cái thá gì. Không lý em là con trai lại kêu nó đấu với em. Cái thứ đó học mười năm nữa em cũng nhai sống.

Tam bóp mạnh vô vai Cứng làm nó hơi nhẵn mặt. Chàng nói khích:

- A, thẳng này ngon, như vậy tao hỏi mày, tối hôm qua, khi con Oanh dùng thế Vuốt Xà Hành đánh mày, mày phản ứng thế nào?

Cứng mỉm cười.

- Không phải nói, bây giờ nó đánh thế đó ra rồi em mới nói, chứ cái cỡ nó, nếu đánh em như vậy, em đâu có thềm lộn mềo ra phía trước như chị Hà cho ê mình, ề ề.

- Vậy mày làm sao?

Cứng hừ một tiếng, nói:

- Khi nó kéo tay em vô mình nó, em sẽ theo luôn cái chơn đó, húc đầu vô ngực nó xem em nào lổ cho biết.

Tam phì cười, la lớn:

- A, thẳng này liều mạng, nó mà lách mình qua bên mặt một chút thôi thì cái đầu mày húc xuống đất là cái chắc. Tao bảo đảm với mày, con Oanh nó sẽ làm như vậy, vì tối qua lúc nó chuyện tẩn, giữ thực vững bộ Đinh Tấn bên tay mặt. Chân mặt nó đứng trước, chân trái chống phía sau. Nếu mày theo cái chơn nó kéo mà húc đầu vô ngực nó, chân trái nó ở phía sau chỉ kéo về bên mặt một chút độ một phần tư vòng thôi là mày bỏ đời. Nếu nó buông mày ra thì đầu mày húc xuống đất, nếu nó cố tình hạ độc thủ thì cứ rúu mày trong quyền pháp ấy, tặng cho mày một cùi chó tấp ngay quai hàm, bây giờ mày không còn một cái răng ăn cứt, chứ đừng nói ở đó mà ăn cháo vịt đâu em.

Cứng nghe Tam nói, há hốc mồm, nó không ngờ con nhỏ Oanh lại lợi hại như vậy, nhưng hình như nó không tin con bé này lại có thể biến

thể tài anh như Tam nói được. Họa chẳng là Tam mới có thể làm như vậy được thôi, nó hỏi nhỏ:

- Bộ thầy thấy con nhỏ Oanh mà lợi hại như vậy sao?
- Tao không biết, nhưng mà tình hình tối qua là như vậy đó.

Cung tự lư một lúc rồi nói:

- Bữa nào em thử với nó một keo xem sao.

Tam lắc đầu.

- Tao khuyên mày bỏ ý định đó đi, coi chừng mang nhục đó em. Tao biết mày khoẻ hơn nó nhiều, nhưng tỉ võ chứ không phải bán thịt đấu mà hồng lấy thịt dè người. Để tao nói cho mày điều bí mật này, không được tiết lộ với ai nghe chưa.

Cung ngoan ngoãn gật đầu.

- Dạ, thầy đã dặn, em không dám nói với ai đâu. Em mà nói với ai cho Hà Bá vật đi.

- Đờ cô hồn, ai bảo mày thế. Tao biết mày không nói với ai rồi. Để tao cho mày biết mà phòng thân thôi. Con Oanh và cả con Dung nữa, đã được chú Tư chọn ngày cho điểm đạo để học Võ Thần rồi, mày liệu mà giữ hồn, đừng có chọc tụi nó mà mang họa vào thân đó em.

Điều này thì Cung không thể nào tưởng tượng được. Hai con nhỏ này có đáng gì mà lại được thầy Tư chọn để điểm đạo, cho học Võ Thần và bùa ngải. Trong thâm tâm Cung không phục chúng chút nào. Nở giáo hoàng hỏi Tam:

- Bộ thầy nói thực hả?

- Không lý tao lại đi nói xạo mày hay sao.

- Nhưng mà không lý võ đường mình hết người tài rồi hay sao mà thầy Tư lại đi chọn hai con nhỏ con đó.

Tam cười hì hì.

- Mày không tin cứ chờ vài bữa nữa thôi, không lâu đâu Tao đã nói với mày, tỉ võ không phải là lấy thịt dè người. Hơn nữa, đi vào thế giới Thần Võ thì không còn cần tới bắp thịt nữa.

Cung ngơ ngác, hỏi:

- Ủa, thế tập võ mà không cần sức mạnh thì lấy cái gì chiến đấu?

Tam nhìn thẳng nhỏ thương hại. Chàng nghĩ ngay tới chương trình của Hà mở sòng bầu cua ở chợ Nhỏ, nằng có nói thẳng này lắc bầu cua rất thiện nghệ, bằng mọi giá phải dụ nó hợp tác mới xong. Chàng cố tình quên đi luật lệ của môn phái về bí mật của sự luyện tập Võ Thần, không được tiết lộ cho bất cứ ai chưa được điểm đạo. Tam nói nhỏ nhỏ:

- Những điều hôm nay tao nói cho mày nghe không được tiết lộ với ai nghe. Võ Thần không cần tới sức mạnh của bắp thịt. Điều cần bàn là: Tinh, Khí, và Thần. Giữ được Tinh, thu được Khí, thì luyện được Thần. Khi đã xuất thần thì thân chẳng phải là thân. Thế cũng không còn là thể nữa. Mọi sự đều đi vào hư ảo, vô vi. Khi điểm đạo là khai thông kinh mạch cho các đệ tử Thần Võ nhập môn, để đi vào thế giới huyền ảo của trời đất. Tao chắc chắn có nói nhiều hơn nữa mày cũng không hiểu nổi đâu. Nhưng mà bất cứ đứa nào được xuất sư đều có thể điểm đạo được Nhưng mà bây giờ tao có mọc nanh cũng không dám điểm đạo cho mày. Mày chờ cho tao được lập lên làm chương môn, môn phái Lâm Kinh Thần Võ này đã, chắc chắn tao sẽ điểm đạo cho mày.

Cung mừng rỡ, la lớn:

- Thầy nhớ nhe, nhất định em ủng hộ thầy lên làm chương môn đó.

Tam và Cung cũng vừa đi tới võ đường, Tâm nói nhỏ nhỏ:

- Mày la nho nhỏ chứ, không chết cả đêm bây giờ.

Cung lấy tay bịt miệng lại, nhìn Tam cười khúc khích.

Trong sân võ đường, San đang chỉ cho ba cô gái sửa lại những thế tấn căn bản mà các cô đã học ở nơi khác, nhưng thực hành chưa được đúng lắm. Chàng chậm rãi nói:

- Đây là điều căn bản ai học võ cũng biết cả rồi, nó thực dễ, nhưng học tới nơi tới chốn lại là cả một vấn đề. Biết là một chuyện, luyện được hay không lại là một chuyện khác Thường thường, các môn sinh hay coi thường những điều căn bản này, để rồi khi luyện lên cao, chính những điều này lại hại các môn sinh đó phải bỏ cuộc.

Trong khi chàng nói, cả ba cô gái cùng đang đứng thế Trung Bình Tấn. Họ đứng rất gọn nhưng vẫn không làm San hài lòng, chàng mỉm cười:

- Thầy Tư thường nói, đứng tấn chứ không phải đi mô cua mà cái lưng khom khom, cúi đầu xuống đất.

Cả ba cô gái cùng cười khúc khích vì họ chợt thấy lưng mình quả thực đang khom khom, không ai bảo ai, tự sửa lấy ngay, họ hơi ưỡn ngực về phía trước để giữ cho xương sống thực thẳng. Lúc ấy Tam cũng vừa đi tới, chàng nhìn mấy cô gái nói:

- Các cô được thầy San luyện tập ngay từ lúc mới vô là may mắn lắm. ở đây thầy San là người có nội công thâm hậu nhất và kỹ thuật căn bản về Võ Thuật Việt Nam Cổ Truyền khó có ai qua mặt được thầy San.

San quay lại thấy Tam, chàng cười hì hì:

- Thầy Tam mới tới à ?

Nói rồi chàng quay lại bảo mấy cô gái:

- Thầy Tam là đại sư huynh của võ đường này. Ai thầy ấy cũng khen, các cô phải coi chừng. Chính thầy ấy mới là cây cột trụ của võ đường để huấn luyện võ sĩ lên đài. Chút nữa đây, thế nào thầy Tư cũng bảo

thầy Tam thử lại trình độ võ nghệ của các cô trước khi thực sự tập luyện những bài quyền đúng với trình độ của từng người. San chưa dứt lời, thầy Tư đã từ trong nhà đi ra, chợt nhìn thấy Tam, ông nói liền:

- Tụi nó để dành tô cháo vịt cho thầy ở trong bếp, vô đó ăn đi, rồi ra đây cho tui nhờ thầy chút việc.

Tam vừa vâng, dạ, vừa liếc mấy cô học trò mới rồi đi nhanh vào trong nhà. Hà đã chờ ngay ở phòng khách, nằng đã múc cháo để sẵn trên bàn cho chàng từ hồi nào.

- Em biết anh sắp tới nên múc cháo sẵn để trên bàn cho anh đó.

Tam cười thật tươi, chàng lại bàn bưng tô cháo nóng hổi lên ăn liền, miệng xuýt xoa:

- Ngon tàn bạo, ngon tàn nhẫn, chịu không nổi.

Cung và Hà ngồi bên cạnh Tam, nhìn chàng ăn thích thú. Cung lấy tay xoa bụng, nói:

- Em ăn no căng bụng rồi mà nhìn thầy Tam ăn lại bắt thèm. Coi kia, ông ấy ăn như cọp.

Tam vừa nhai nhồm nhoàng vừa nói:

- Mày nói cái gì đó thẳng cô hồn?

Hà cười lớn:

- Thằng Cung nó nói anh ăn như chó đói.

Cung nghe Hà nói, vội vàng nhảy xuống giường, lấy tay chỉ Hà, la bai bai:

- Ê ê chị Hà nói bậy nhe, em đâu có nói vậy đâu.

Hà cười nghiêng ngửa, nhìn thẳng nhỏ đang nhảy tung tung, đi giạt lùi ra cửa, có lẽ trong võ đường nó đến Tam còn hơn cả thầy Tư. Lúc này nằng đã nói chương trình mở sòng bầu cua ở chợ Nhỏ với y, thằng bé vui như mở hội, chưa bao giờ Hà thấy khuôn mặt nó tươi như lúc đó, cho tới bây giờ, nằng tự nhiên thấy nó có vẻ thân thiết với nằng hơn bao giờ hết. Cung đang đi giạt lùi ra sân, sợ Tam nghe Hà nói bậy, đập một thoi bất tử thì không xong, dù cho ngay sau đó, Tam có biết Hà chỉ nói chơi cũng đã ăn đòn rồi. Vừa tới cửa, đám học trò mới cũng ồn ào kéo nhau vô, Cung đụng phải Nga, té bò càng. Tam bỏ tô cháo xuống bàn cười ha hả, mọi người cùng cười trước cảnh Cung nằm bò dưới đất. Còn Nga bị Cung đụng phải, nhưng nằng nhanh chân lui về phía sau được San ôm lại nên không bị té, nằng hồng đôi má, mắc cỡ, nhưng may lúc đó ai cũng mãi nhìn Cung cười nghiêng ngửa nên không ai để ý tới nằng. Nằm trong vòng tay San, tự nhiên Nga thấy một cảm giác lạ lùng chạy dài khắp châu thân, không hiểu sao nằng có những cảm giác lạ lùng này.

Tiếng San thì thầm bên tai:

- Cô Nga có sao không?

Nằng bẽn lẽn trả lời:

- Cám ơn anh, em không sao.

Vừa nói xong, Nga mới chợt nhận ra; tự nhiên mình xưng anh em ngọt sớt với San như vậy, hai má nằng càng đỏ lên hơn nữa, có lẽ San cũng vừa nhận thấy có gì hơi khác lạ chàng lật đặt xuống tay đang ôm ghì lấy Nga ra. San vừa nhìn thấy một ánh mắt đam mê khờ dại nhìn nùng. Chàng nhớ lại lùnh ảnh cặp mắt đam mê của Hoa nhìn chàng những lúc ầu yếm trong vườn cây của thầy Mười ở dưới cầu Bình Lợi. Chàng lật đặt đẩy nhẹ Nga ra, nhưng vô tình chàng chợt nhận ra Nga chỉ bận có mỗi chiếc áo bà ba bên ngoài, bên trong không có áo lót. Chàng cố tình lờ đi như không để ý mình vừa biết điều đó. Nhưng hình như Nga lại biết được tất cả những gì trong đầu San, mặt Nga càng đỏ ửng. Để xua đuổi những hình ảnh vừa thoáng qua trong đầu, San cúi xuống nắm tay kéo Cung đứng dậy, nói:

- Không lý mày muốn nằm vạ đây luôn hay sao?

Cung vằm còn nhăn nhó:

- Té một cái thấy ông bà luôn, nếu mà đụng phải thầy còn đỡ, nhè mấy cô này nên em không biết làm sao.

- Thì mày xin lỗi người ta đi chứ còn làm sao nữa.

- Dạ, dạ, thầy nói phải rồi, phải rồi.

Vừa nói, Cung vừa quay qua Nga:

- Tôi xin lỗi chị Nga, bị sợ Thầy Tam đập tôi nên mới đi giạt lùi, không thấy chị, lỡ đụng phải thôi.

Nga cũng vừa kéo lại vạt áo, nói:

- Có gì đâu mà anh phải xin lỗi, lỡ thôi mà.

Mọi người cũng vừa kéo nhau vô hết trong phòng khách. Hà nhanh nhẩu vô bếp đem ấm nước sôi lên chế thêm vô bình trà, chế đầy bình trà, nằng đem ấm nước xuống bếp; Vừa lấy thêm nước lạnh đổ vô ấm tính để lên bếp, Hà quay qua đã thấy Nga đứng sau lưng tự hồi nào:

- Chị Hà đi để em phụ với chị cho.

Hà nhìn Nga mỉm cười:

- Có gì đâu mà phụ, em lên nhà trên nói chuyện với anh em chovui đi, thằng Cung đụng phải em có đau không?

- Anh Cung té đau chứ em có sao đâu. May mà thầy San đỡ em kịp, nếu không chắc cũng đo đất quá.

Lúc Nga nằm trong tay San, Hà đã nhìn rõ ánh mắt của cô nằng, linh tính của phụ nữ cho Hà biết ngay cô bé này khoái anh chàng San rồi. Hồi chiều cô ta đã chả theo hỏi nằng hoài về San là gì. Khi biết được ngoài thầy Tư ra, trong võ đường San là người có trình độ bùa ngải

cao nhất. Chàng lại còn độc thân nữa làm gì mà cô bé không mê cho được. Nàng đã cố tình không nói gì tới Hoa, người vợ sắp cưới của San. Chuyện mỗi chài đàn ông và mỗi mai, đưa đẩy cô này với chàng kia là nghề của nàng. Không hiểu sao tự nhiên trong đầu Hà lại lóe lên những ý định muốn làm cho San điêu đứng vì đàn bà. Nàng nhìn sát vào mặt Nga mím thấy San nổi tiếng hào hoa ở võ đường này, chị để ý từ lúc em vô đây, thầy ấy săn sóc em kỹ càng lắm đó. Không chừng anh chàng bị tiếng sét ái tình đánh trúng tim Nga cười khúc khích, nàng xô nhẹ Hà:

- Cái chị này, em mà có cái gì đâu để thầy San chú ý tới chứ. Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng không hiểu sao tự nhiên Nga thấy vui vui. Nàng liếc nhìn ra nhà ngoài, tấm vách ngăn đôi hai căn phòng che gần hết phòng khách, nhưng nhìn qua cửa, Nga cũng thấy San đang ngồi xế một bên thầy Tư, hình như chàng đang nói một câu chuyện vui gì làm mọi người cười nghiêng ngửa. Tiếng cười làm Hà cũng tò mò kéo Nga qua một bên nhìn ra ngoài. Hai tay nàng nắm gọn bư vại Nga, Hà kề sát miệng vào tai Nga thì thầm:

- Em thấy chị nói có đúng không, ở đây ai cũng thích thầy San hết, nếu chị mà được thầy ấy thương thì chịu liền. Em có phước lắm đó.
- Chị nói chơi thôi, em .mới biết thầy San chưa đây một buổi làm gì có chuyện thương yêu được. Chị đẹp, lại học ở đây lâu rồi, thầy San không thương chị thì thôi chứ em mà mong mỗi gì được.
- Chuyện duyên số mà, nói sao được. Nhưng thôi, chúng mình ra ngoài đó nói chuyện chơi đi.

Nói xong Hà nắm tay Nga đi ra nhà ngoài. Nàng cố tình ngồi sát bên San và đẩy Nga ngồi cạnh chàng. Nga biết ngay ý định của Hà, nhưng nàng làm bộ lơ đãng như vô tình, trong thâm tâm nàng đã nhất định phải mỗi chài anh chàng thầy bùa trẻ tuổi này.

Lúc ấy mọi người đang say mê nghe thầy Tư nói về sự lợi hại của phép luyện Rắn Ma. Thầy Tư cao giọng:

- Về phép luyện Rắn Ma, ai cũng tưởng phải có một tay ấn cao cường lắm mới luyện được, thực sự là cái thiên khiếu mà thôi. Nhưng có một điều, nội lực càng thâm hậu bao nhiêu, âm thanh phát đi càng xa thì những con Rắn Ma của mình ở đâu cũng bỏ tới được. Còn như nội lực quá yếu kém, tiếng thần chú không đủ để phát ra khỏi môi, dù có tài thánh cũng không luyện được phép này. Đây là lý do tại sao thầy Mười ở Cầu Bình Lợi cứ loay hoay vẽ ba cái vụ này hoài mà không luyện được vụ Rắn Ma thôi.

San chợt vỡ lẽ, thì ra là thế. Dù cùng học một thầy, thầy Mười chỉ học bùa ngải mà không thêm học võ nghệ nên nội lực không có, làm sao có thể luyện được Rắn Ma. Chàng vội nói:

- Thưa thầy, tại sao hồi đó Sư Ông không dạy võ cho thầy Mười để thầy luyện phép Rắn Ma.

- Không phải là không dạy, mà là ông ấy không chịu học, bởi vậy Sư Ông giấu luôn bí kíp này và nói lái đi là phải có tay ấn thật cao cường mới luyện được Thiên Linh Cái bằng súc vật. Thật sự vụ luyện Thiên Linh Cái bằng súc vật cũng có, nhưng chỉ có thể luyện được bằng những súc vật nuôi trong nhà thôi. Nhưng ít người thích luyện những phép này, vì nó cầu kỳ và chẳng làm nên cái tích sự gì cả chỉ để hù nhau chơi, nhiều khi lại mang hại nữa. Duy chỉ có phép Rắn Ma là lợi hại thôi.

Cung tò mò, hỏi:

- Thưa thầy, từ ngày con theo thầy cũng lâu rồi, chỉ được nghe thầy nói về bùa ngải và phép tắc, thực sự thì con chưa thấy cái gì cả, ngoài ba cái vụ chữa bệnh và ếm nhà cửa. Hôm nay thầy có thể phá lệ cho con thấy phép Rắn Ma được không?

Thầy Tư cười ha hả, bảo Cung:

- Có phải thực mà muốn thấy phép Rắn Ma không?

Cung biết là thầy Tư không bao giờ cho các học trò chưa được điểm đạo biết gì về những phép tắc, bùa ngải, thắc mắc và nghi ngờ từ lâu mà không làm thế nào để chọc cho thầy Tư phá lệ một phen. Hôm nay nhân có mấy con nhỏ này muốn vô học bùa ngải, phép tắc nên Cung cố nói khích cho thầy Tư trở tài. Cung biết rằng mấy con nhỏ này vừa đưa cho thầy Tư một số tiền cũng khá khá. Nhất là lúc này thầy Tư đang kẹt tiền mua tôn lợp lại mái nhà. Cung biết ông phải làm một cái gì để giữ chân mấy đứa học trò mới này lại, nếu không mấy cái Võ Thuật VN Cổ Truyền của ông không thể nào hấp dẫn được tụi nó, bởi vì chúng nó đã học võ ở võ đường khác rồi.

Nghĩ vậy Cung li lợm trả lời:

- Dạ, thầy cho con coi đi.

Thầy Tư quay qua bảo San:

Mấy con rắn Ma của thầy để đâu?

San mím cười:

- Thưa thầy con ném chúng ở ngoài cổng, chỗ ngã ba hồ cá rẽ vô võ đường.

Thầy Tư gật gù:

- Tốt, như vậy hôm nay tao phá lệ, cho tất cả mọi người thấy phép Rắn Ma. Vậy đứa nào muốn coi đi ra ngã ba hồ cá sẽ thấy.

Tam cười hí hoi, hỏi:

- Thưa chú, đã là Ma thì rắn cũng là ma, tại sao Rắn Ma lại có thể hiện lên ban ngày được. Nếu vậy con cũng phải đi coi mới được, chú cho

con mấy cây ngải rắn nhé. Thầy Tư mím cười. Ông biết Tam đang định làm gì.

- Mày muốn lấy cái gì thì lấy, nhưng mà phải coi chừng, dù là đệ tử của môn phái, mày cũng phải hiểu là hai đệ tử có thể dùng cùng một bùa bói của cùng một ông Tổ hại nhau đó.

Tam vừa tụt xuống giường vừa nói:

- Dạ, dạ, con biết mà, không lý thầy San giết con sao. Thầy Tư mím cười mím chí: ừ, tao chỉ nhắc mày thế thôi.

Mọi người thấy Tam nhập cuộc nên lên tinh thần, ùn ùn kéo nhau ra ngoài. Cứng là người hí hửng nhất:

- Thầy Tam à, không lý thầy cũng chưa thấy Rắn Ma bao giờ à ?

Tam thực thà:

- Mày tưởng Chú Tư chịu dạy tao sao?

Nga leo đẹo theo sau Tam, ngạc nhiên hỏi:

- Ua, sao lúc này thầy San nói thầy là Đại Đệ Tử của thầy Tư?

Tam cười chua chát:

- Sự thực là như vậy, nhưng thầy San giỏi về phép tắc, bùa ngải hơn tôi nhiều. Hơn nữa, Rắn Ma là phép độc địa nhất của chú Tư, nên chú ấy chỉ truyền cho những người hiền lành thôi, tánh tôi hay nổi cộc, bởi vậy chú Tư sợ không dám dạy tôi, mặc dù chú ấy coi tôi như con cháu trong nhà. Tuy nhiên, tôi cũng nghi ngờ cái phép này lắm, chỉ được nghe nói như vậy thôi chứ thực chưa thấy bao giờ. Hôm nay nhân dịp chú Tư phá lệ, tôi cũng muốn thử tài thầy San xem phép thuật của thầy ấy thế nào.

Cung cười ha hả:

- Nếu vậy thì hay lắm, em về phe thầy chống lại thầy San hôm nay xem sao.

Vừa nói Cung vừa cúi xuống đường lượm một khúc cây, Hà thấy vậy cười hí hí bảo Cung:

- Được rồi, hôm nay tao cũng về phe mày coi thầy San phép thuật cao cường tới đâu.

Nói xong Hà quay qua mấy cô học trò mới hỏi:

- Tụi em về phe ai?

Hằng lẹ miệng nói liền:

- Em theo chị.

Chi cũng nói theo:

- Em cũng theo chị.

Nga thấy hai cô bạn nùng chưa gì đã nhập bè, nhập đảng rồi, nàng cười nói:

- Còn em xin đứng ngoài cuộc chơi, chả đại gì, nhờ thầy San luyện được Rắn Ma thực thì bỏ đời.

Chi liếc xéo bạn, nói:

- Cái thứ nhất gan, vậy mà cũng rù người ta đi học bùa.

Hằng nhìn Chi, nói:

- Tao thấy con Nga có lý mày ơi, nếu không có gì sao thầy Tư lại bảo tụi mình ra đây coi. Thôi, Nga ơi tao theo mày, không chống lại thầy San đâu.

Cung phá lên cười lớn:

- Thật là đàn bà, mới đây đã thay lòng đổi dạ rồi.

Hà đập mạnh vô vai Cung la lớn:

- Cái thằng này, mày nói gì đàn bà hả?

Cung vừa cười vừa chạy vọt lên phía trước:

- Em nói cô Hằng thôi mà. Đầu có nói chị.

Hằng chỉ Cung day nghiêm:

- Lạy Trời Phật, xin cho Rắn Ma cắn cái anh này té bỏ càng cho bỏ ghét.

Hằng vừa dứt lời, bỗng Cung la lên thất thanh và té xuống đất cái bịch như bị ai đánh ngã.

Mọi người hoảng hồn nhìn thấy ngay dưới chân Cung ba con rắn Trun đã cuốn tròn lấy chân nó tự hồi nào. Tam la lớn:

- Cứng, mày không được nhúc nhích. Tao có ngải trừ rắn đây.

Cung cắn răng nằm yên, loại rắn này ai cũng biết là rắn cực độc nó có một đầu sanh, một đầu tử. Nếu bị nó dùng đầu tử tấp một phát là có trời cứu. Lúc ấy Tam ném một củ ngải trừ rắn ngay cạnh chân Cung.

Lạ lùng thay, cả ba con rắn cùng uốn mình tranh nhau nhào tới tấp củ ngải. Tam xanh mặt, lùi lại mấy bước, chàng không tin được mắt mình, không hiểu tại sao mấy con rắn này lại không sợ ngải trừ rắn,

hơn thế nữa, chúng còn tranh nhau sơi tái củ ngải một cách ngon lành, thật là một điều không thể nào có thể tin được. Lúc ấy Cung đã lồm cồm bò dậy, vì mấy con rắn đang tranh nhau ăn củ ngải, tiện tay Cung đang cầm cây gậy đập luôn cho ba con rắn một cái thực mạnh. Lại lùng thay, cả ba con rắn cùng uốn mình tránh khỏi và bỏ về phía Cung thực nhanh, Cung hét lên, buông khúc cây chạy thực mạng. Ba con rắn không bỏ cuộc, ngoác đầu, le lưỡi rượt theo Cung bèn gót. Mấy cô gái mới vô học run lấy bầy, cả Hà và Tam cũng sợ hãi tháo mồ hôi. Hà ôm cứng lấy Tam, rên ri:

- Chết rồi anh Tam ơi, Rắn Ma thực đó. Coi kia, nó rượt thẳng Cung ghê quá.

Tam không trả lời Hà vì tiếng la thất thanh của thằng Cung nghe mất hồn.

- Chết em thầy San ơi? cứu em với? cứu em với? San và thầy Tư cũng vừa ra tới cổng vô đường, chẳng nhìn Cung thương hại, đưa tay lên miệng thổi phì phì. Ba con rắn hình như nghe được tiếng âm hiệu ấy, dừng lại ngay. Chúng ngóc đầu lên cao hơn nghe ngóng rồi nằm mọp xuống đất không nhúc nhích nữa. San tiến tới chỗ chúng nằm, chẳng ngồi xuống, để ngửa bàn tay trên mặt đất Lạ lùng thay, cả ba con rắn lao thẳng vào ống tay áo San mất dạng.

Một lúc sau, mọi người đã trở lại phòng khách. Thầy Tư nhìn Cung, hỏi:

- Bây giờ mầy tin chưa? Thầy San còn nể tình đồng môn, không cho mầy con Rắn Ma, đệ tử của thầy ấy cắn mầy là mầy có phước lắm đó. Dám lấy cây đập chúng nó thì mầy tới số rồi. Từ hồi nào tới giờ, chưa có đứa nào dám dùng cây đập tụi Rắn Ma bao giờ. Nếu tấn công chúng nó là kể như tự sát thôi. Mầy phải biết Rắn Ma thù rất dai, chúng lại có ma tính, theo bèn gót kẻ thù từ tình này qua tình khác, không bao giờ mất đi. Nếu mầy chưa tin, có thể thử đi, tối nay cả ba con Rắn Ma đó cùng chui vô mùng mầy cho mà coi.

Cung xanh mặt, nhìn San xua tay:

- Ê, ề, em tin rồi nghe thầy San. Đừng có đùa dai nghe thầy. Tối nay không có về nhà đâu đấy.

Hà vứa sợ vứa tức cười:

- Ba con Rắn Ma nó còn nằm trong ống tay áo thầy San, mầy sợ rồi sao không xin lỗi chúng nó đi?

Cung trợn mắt nhìn Hà:

- Cũng tại chị xúi người ta thôi, bây giờ còn giả nhân giả nghĩa nữa.

Hà lắc đầu nguầy nguậy:

- Ê, ề mầy đừng nói bậy nhe. Chính mầy năn nỉ thầy Tư đòi coi phép Rắn Ma, còn tao chỉ theo mầy thôi đó nhe: Vụ này không mắc mớ gì tới tao đâu.

San mỉm cười:

- Thầy Tư nói chui vậy thôi, không lý anh em đồng môn lại đi giết nhau sao? Phép này thực sự tôi đã luyện thành ngay từ khi chưa được xuất sư, nhưng không bao giờ dùng tới, vì mầy con Rắn Ma này nó chẳng giúp ích gì được ai. Thầy Tư cho tôi luyện để cho chúng nó gác vô đường phòng có kẻ tới đây phá phách thôi.

Tam thắc mắc hỏi San:

- Lúc này tôi có mang theo ngài trừ rắn, tại sao khi lincng ra chúng nó không chạy, lại xúm vô ăn là làm sao?

San chưa kịp trả lời, thầy Tư đã nói:

- Ngài trừ rắn có công hiệu với tất cả các loại rắn, không có con rắn nào lại dám tới gần chứ đừng nói tới dám ăn cái thứ đó. Tuy nhiên, gặp Rắn Ma thì không có ích gì cả. Lúc này thầy San cho chúng nó nuốt củ ngài ấy để dẫn mặt mầy thầy thôi. Bây giờ thầy San trả thầy Tam củ ngài ấy đi.

Mọi người nghe nói ngạc nhiên, tất cả đều nhìn San như nhìn một quái vật. Chàng đưa tay lên miệng thổi phì phì, một con rắn chui từ trong tay áo ra, cuộn tròn trong bàn tay chàng, ngoan ngoãn nhả củ ngài ra rồi lại chui vô tay áo chàng. San cầm củ ngài trả lại Tam. Tam cầm củ ngài ngẫm ngía, đúng là củ ngài lúc này chàng nhổ ở vườn thầy Tư. Chàng bắt đầu thấy rộn rợn, hoang mang, không hiểu những con rắn này có phải thực là Rắn Ma hay không. Tuy nhiên, chàng chắc chắn rằng: dù Ma hay rắn được luyện thuần thực tới mức đó, San muốn giết ai, qua thực dễ như lấy đồ trong túi áo rồi.

Có lẽ thầy Tư hiểu được tâm trạng Tam lúc đó, ông mỉm cười:

- Đáng nhẽ phép Rắn Ma này thầy Tam phải luyện được lâu rồi mới đúng. Tôi đã nói thầy học vận khí lên môi ngay từ khi thầy chưa được xuất sư, nhưng thầy chẳng bao giờ để ý tới, bởi vậy tôi cũng lờ đi luôn, vì chẳng bao giờ tôi thích năn nỉ một ai học cái gì cả.

Tam tần ngần nhìn thầy Tư:

- Có bao giờ chú nói với con học vận khí lên môi để luyện phép Rắn Ma đâu?

Đó cũng là quy luật của môn phái mình, người thầy không bao giờ nói cho đệ tử biết học cái này để làm gì, cái kia để làm gì cả. Đệ tử có bốn phận phải nghe lời sư phụ, có thể thôi. Hôm nay tao phá lệ cho chúng mầy biết quá nhiều rồi, có lẽ cũng là cái duyên của những cô đệ tử mới này chẳng?

Nga khôn khéo nói bọc theo thầy Tư ngay:

- Dù thầy có không nói, chúng con đã tới đây lại có bao giờ cãi lời thầy được.

Thầy Tư có vẻ vui vui, ông nheo mắt nhìn Nga:

- Chỉ ước gì các cô có thực tâm như vậy lo gì không nên. Bất cứ học cái gì cũng phải kiên gan, bền chí. Không thể nào học cái gì mà một sớm một chiều thành công được. Bây giờ mầy cô ra ngoài sân đi thử cho tôi coi những bài quyền học được từ trước tới nay, xem trình độ của các cô tới đâu rồi.

Nghe thầy Tư nói, mọi người lại ùn ùn kéo nhau ra sân ngay. Thầy Tư ra gốc cây Bã Đậu ngồi xuống, nói:

- Rồi, bắt đầu đi. Hãy đi bài quyền nào mà các cô ăn ý nhất, không cần phải nhiều đâu.

Nga quay qua bảo Chi:

- Mầy biểu diễn trước đi.

Chi liếc xéo Nga nhưng nàng cũng bước ra sân ngay. Tiếp theo là Hằng và cuối cùng Nga cũng ra múa cùng một đường quyền hai người bạn nàng vừa biểu diễn. Thầy Tư gật gù, nói:

- Cũng tạm được, tuy nhiên bộ tấn chưa được vững lắm. Điều cần nhất là bước căn bản phải thật thành thực, nếu không sau này không tiến xa được đâu. Bây giờ thầy San chỉ cho mầy cô này những bước căn bản cho thực vững đã rồi vài hôm nữa tôi nhờ thầy Tam luyện quyền cho họ mới được.

Nói rồi thầy Tư vô nhà uống trà, Cung cũng theo thầy Tư vô trong. Còn Hà khều Tam ra gõ mà nói chuyện trong lúc San bắt đầu chỉ cho mầy cô học trò mới những gì thầy Tư vừa nói.

Gió thổi nhẹ nhẹ làm những tào dừa nước cọ vô nhau kêu xào xạc, Hà và Tam đi bên nhau mà chẳng ai nói một lời nào, cả hai cứ im lặng như vậy cho tới khi đi khỏi vô đường thực xa

Hà mới lên tiếng: - Anh Tam à, em học ở vô đường thầy Tư cũng mấy năm rồi, không ngờ hôm nay mới được mở rộng tầm mắt, nhìn thấy những điều không thể tưởng tượng được. Phép Rắn Ma theo thầy Tư nói thì không cần điểm đạo xuất sư cũng luyện được, vậy mà chính anh cũng chưa nhìn thấy bao giờ. Thật là bất công.

Tam nằm nhẹ tay Hà nói nhỏ:

- Anh biết mình thật là khờ khạo, từ trước tới nay chỉ ham học ba cái Võ Thuật Cổ Truyền mà quên đi chú Tư là một vị thầy bùa học trò tiếng.

Thằng San nó tới sau mà đi trước mình lúc nào không hay. Bây giờ không biết phải làm sao.

Hà thấy Tam có vẻ buồn bực, nàng sợ chàng nản trí nên đi sát vào chàng hơn nữa, nói nhỏ nhỏ:

- Anh cứ yên trí đi, chương trình của chúng mình không tệ lắm đâu.

Nhưanh biết, em đã chép hết cuốn sách nuôi ngài của Thầy Tư hôm nọ rồi, vụ đó coi như xong. Hôm nay anh có lấy được cuốn sách nào nữa không?

Nghe Hà hỏi, mặt Tam tươi hẳn lên, chàng luôn tay vào bụng lôi ra một lượt bốn năm cuốn sách.

Chàng cười hi hi:

- Đây là tất cả gia tài của chú Tư đó, anh bực quá lấy mẹ nó hết cho em coi một lượt luôn. Lúc này mọi người mãi coi mầy đứa học trò mới biểu diễn, anh lên vào bàn thờ lấy hết sách của ông ấy luôn. Nhưng mà không biết em có chép kịp không, hình như trong đó có vẻ nhiều chữ bùa khó bắt chước lắm đó.

Hà mừng rỡ đỡ hững cuốn sách từ tay Tam, nàng nói thực nhanh:

- Anh đừng lo, nội ngày mai em đem trả anh ngay.

Tam có vẻ hơi nghi ngờ:

- Em àm sao chép được hết trong một buổi. Có những chữ bùa anh nhìn theo vẽ cả buổi chưa xong nói gì là em.

Hà mỉm cười bí mật:

- Anh tin em đi, đúng trưa mai em đem trả lại anh.

Tam hơi lo:

-Em phải biết là chỉ có hai đứa chúng mình biết những điều này thôi.

Nếu em để cho một người thứ ba nào chép giùm coi bộ nguy hiểm lắm đó.

Hà mỉm cười:

- Ngần này cuốn sách có tài thánh cũng không chép kịp trong một tuần lễ chứ đừng nói gì mình em. Cho dù em có nhờ mười người chép phụ cũng không thể nào chép đúng từng nét bùa được, mà anh còn lạ gì, vẽ bùa mà chỉ thiếu một nét thôi cũng hỏng ngay.

- Nếu vậy em làm sao đây?

- Anh phải thưởng em mới nói.

Em muốn gì cũng được, nói đi.

- Hôm em một cái thôi.

Tam cười hi hi cúi xuống, Hà ngừng mặt lên và nụ hôn ngọt lịm tràn đầy bờ môi nàng. Một lúc sau Tam ngừng lên, nói:

- Bây giờ em nói đi.

Hà mỉm cười:

- Em có quen một anh bạn, anh ta có tiệm chụp hình, bây giờ em tới đó nhờ anh ấy chụp lại hết những trang sách này, rửa ra hình thì chỉ nội tối nay là xong hết mà không thiếu một nét chữ nào cả.

Tam mừng ra mặt, chàng không ngờ Hà lại nghĩ ra được cách đó, nhưng chàng bỗng hơi lo là không hiểu Hà có đủ tiền chụp hết bấy

hiệu trang sách hay không. Ngần ngừ một lúc, chàng hỏi:

- Liệu em có phải trả nhiều tiền lắm hay không?

Hà trả lời ngay:

- Anh đừng lo, người này em quen thân lắm, anh ta chắc chắn chỉ lấy tiền vốn thôi chứ không dám đập đổ em đâu. Hơn nữa, tối nay em chỉ nhờ anh ấy chụp lại rồi rửa ra phim thôi, chứ không đủ thì giờ in ra hình đâu. Để chúng ta mình học tới đâu đem rửa hình tới đó, vừa an toàn, vừa đỡ tốn một lần nhiều quá.

Tam mừng lắm, chàng lật đật nói:

- Anh không ngờ em giỏi quá, nếu vậy em đi ngay đi kéo trẻ.

Hà ôm mấy cuốn sách đi ngay. Nàng ra đầu hẻm gọi xe cyclo tới chợ Bà Chiểu. Tiệm chụp hình của anh bạn nàng nằm ngay bên hông chợ. Gọi là cái tiệm chứ thật ra ở đó chỉ là một căn phòng nhỏ được ngăn ra nhiều ngăn để chụp hình. Hà quen anh chàng Bình này cũng mấy

tháng nay rồi, anh ta tối nào cũng mò tới chỗ nàng làm tán tỉnh nhăng nhít. Đã nhiều lần Bình rủ nàng về nhà nhưng Hà cứ khất đi khất lại mãi, riết rồi anh ta có vẻ cũng chán và ít lui tới chỗ nàng lắm. Tối nay nàng tự đứng tới tiệm Bình, làm anh chàng ngạc nhiên hết sức.

Bình hớn hơ, hỏi:

- Ủa, ngon gió nào đưa người đẹp của tôi tới đây vào giờ này vậy?

Hà cười khúc khích.

- Sao mà hôm nay anh cài lương quá vậy anh Bình.

- Nếu anh biết ca cài lương, nhất định sẽ chỉ ca cho một mình em nghe thôi. Nhưng đêm nay nếu em ở lại đây đi ăn cơm với anh, dù cho không biết ca, anh cũng ráng ca với tất cả trái tim khô cằn này từ bao lâu nay mong đợi.

Hà liếc xéo một cái thực tình.

- Nếu em chịu ở lại ăn cơm với anh đêm nay để coi anh chụp hình, anh có chịu không?

Bình cười hành hạch.

- Nhất định là chịu rồi, chịu cả chân lẫn tay, cả đầu cả mình nữa.

Nhưng mà chụp hình ai vậy?

Hà đưa mấy cuốn sách cho Bình, nói:

- Ông thầy em nhờ chép lại dùm mấy cuốn sách này, em làm biếng quá, chứt nghĩ tới anh,

nên tối hôm nay anh có thể làm cách nào chụp hình lại được không?

Bình cười ha hả.

- Xong ngay, xong ngay. Nghề của chàng mà. Nội đêm nay chụp xong

hết, sáng mai là có

phim liền. Nhưng mà hình thì phải chờ một ngày mới in xong. Chỉ có

một điều, em muốn

anh làm liền, phải ở lại đây phụ với anh, anh làm ban đêm một mình

buồn lắm.

- Thì em đã nói đàng với anh mà. Anh ăn uống gì chưa?

Chưa, đang tính đóng cửa ra chợ ăn đây.

- Bộ ngày nào anh cũng đi ăn tiệm à?

- Như vậy thôi, chứ có ai nấu cho mà ăn đâu?

- Anh này xạo quá, bữa trước nói với em ở chung với gia đình bà chị,

hôm nay lại nói không

có ai nấu cơm cho ăn.

- Ăn ở nhà bà ấy chán thấy mẹ, hơn nữa nếu định đi chơi đâu thì phải

ăn đường ăn chợ

thôi. Còn như hôm nào chụp nhiều hình, phải ở lại đêm nữa, đâu có về

nhà ăn cơm được.

- Ủa, bộ trong cái tiệm nhỏ nhỏ này cũng có chỗ cho anh ngủ sao?

Bình trợn mắt làm bộ mặt Hà. -

- Trời ối, sao em khinh khi cái tiệm anh quá vậy. Vô đây anh chỉ cho

coi long sần của anh nè.

Không chờ cho Hà có chịu đi coi hay không, Bình le te đi vô trong liền.

Hà biết ngay anh chàng đang định giờ trở gì, nhưng nàng vẫn theo sau

ngay. Nghề của nàng là như vậy rồi, há chi hôm nay tới đây còn có

mục đích lợi dụng Bình nữa. Qua khỏi một tấm vách ngăn với bên

ngoài, Hà nhìn ngay thấy chiếc ghế bô dựng ở góc phòng. Bình kéo

chiếc ghế bô ra giữa phòng, bật tung ra, chàng ngồi lên thành ghế

cười hề hề.

- Em thấy chưa, cũng có đủ mùng mền, chăn gối như ai phải không?

Hà lại cười khúc khích, nàng uốn người về phía trước thực kêu gọi. Bộ

ngực no đầy làm Bình ngẩn ngơ ngay.

Nàng cố tình đứng ngoài cửa, nói:

- Coi bộ cũng ấm cúng quá há.

Bình đập tay nhẹ vào thành ghế bô, giọng chàng run run:

- Thì em thử ngồi đây một chút coi.

Hà đâu có dại gì để Bình đốt giai đoạn một cách chóng vánh như vậy,

nàng ầm ừ nói:

- Lo gì anh Bình ơi. Tối nay em ở lại đây coi anh chụp hình mà.

Bình cười hênh hếch, ra cửa nắm lấy tay Hà.

- Em làm anh điên lên được.

Hà nói lảng qua chuyện khác:

- Anh để em ra chợ mua cái gì về đây ăn, trong khi anh sửa soạn đồ

nghề chụp ba cuốn sách đó cho em đi nghe.

Nói xong Hà đi ngay, không để cho Bình kịp nói gì. Nàng nghĩ, nếu

Bình có muốn loang quạng, nàng cũng phải đoạt được mục đích của

nàng trước đã. Hà lẩn mò ra phía trước chợ, ở đây nàng biết có xe mì

thật ngon, ngày nào ghé qua đây Hà cũng phải tới xe mì này làm một

tô. Mặc dù biết Bình đang trông đứng trông ngồi ở nhà, nhưng Hà

cũng vô đây thủng thẳng làm một tô mì trước đã. Tối nay chắc chắn

chàng bao giờ Bình để cho nàng yên được. Những lần Bình mò tới chỗ

nàng làm, anh chàng nổi tiếng gỡ gạc đủ thứ, chân tay chẳng bao giờ

để yên được một phút thôi. Cũng vì vậy mà các cô làm ở đó thấy Bình

là sợ. Tuy nhiên, anh chàng được một cái dễ sai bảo, nhờ gì cũng được

nói gì cũng nghe và cũng không đến nỗi kẹo cho lắm.

Sau khi ăn uống no nê, Hà mua hai khúc bánh mì ba tẻ một chai bia

lớn đem về tiệm Bình, anh chàng đã đóng cửa tiệm từ hồi nào rồi,

nhưng đèn bên ngoài vẫn để sáng.

Hà bước vô tiệm trong khi Bình đang lui khui chụp hình mấy cuốn sách của nàng, thấy Hà, Bình reo lên:

- Anh đã tưởng có đứa nào bắt em mất rồi chứ.

Hà cười khúc khích, đưa đẩy:

- Tối nay em không về với anh, làm sao ngủ được đây.

Bình cười tít mắt, khoái trí. Chàng ra đóng cửa lại, gài then hần hoi rồi

tắt đèn phía ngoài, hí hửng:

- Bây giờ chúng mình có thể yên trí làm việc rồi, không còn sợ ai quấy

rầy nữa.

Hà làm bộ ngây thơ, hỏi:

- Ủa, bộ còn có ai ở đây với anh nữa sao?

Bình tưởng Hà hiểu lầm câu mình nói, xua tay lia lịa:

- Đầu có ai, đầu có ai. Anh định nói khách hàng thôi mà.

- Anh cũng có nhiều khách hàng muốn chụp hình khuya thế này lắm

hay sao?

- Đầu có, đầu có. Thỉnh thoảng lắm mới có trường hợp khẩn cấp của

mấy người có đám tang tới tìm mình rửa hình gấp thôi. Chứ giờ này

đóng cửa rồi còn ai có hứng đi chụp hình nữa đâu. Ờ, mà em mua cái

gì đó chúng mình đem vô trong này ăn cái đã chứ.

- Em ăn rồi, mua cho anh chai bia với ổ bánh mì thôi.

- Em đi ăn hàng, hèn chi mà lâu dữ.

Hà trao ổ bánh mì cho Bình.

- Anh có đồ khui bia không.

- Có ngay, có ngay. Cái gì chứ thứ đó lúc nào cũng sẵn sàng mà,

nhưng em mua có một chai thôi sao.

Hà cười:

- Tối nay em còn muốn anh phải làm việc, chứ say ngoắc cần câu sao

được.

- Em nói đúng rồi, đúng rồi. Tối nay say thế nào được mà say chứ.

Vừa nói, Bình vừa choàng một tay qua vai Hà, kéo nàng sát vào mình,

Hà vờ lờ đi như không biết anh chàng bắt đầu gỡ gạc. Bàn tay Bình

mò xuống cổ áo nàng thực nhanh, chiếc nút bấm bật tung ra thực lẹ,

nàng co mình lại vì tay Bình hơi lạnh.

- Tay anh lạnh quá hả, để em mở bia cho anh uống vài ngụm cho ấm

người đã có được không.

Bình rút tay ra liền, chàng cười hi hi nịnh dằm.

- Da em mịn như tơ.

Hà trao cho Bình ly bia, nàng làm bộ không nghe Bình nói gì, đi lại bàn

chụp hình ngắm nghía. Có lẽ Bình đã chụp gần hết một cuốn sách của

nàng rồi, Hà không ngờ Bình làm việc nhanh như vậy. Cái kiểu này,

chỉ cần một tiếng nữa là anh chàng chụp hết mấy cuốn sách này như

chơi.

Nàng buột miệng khen.

- Anh có cái bàn chụp hình này lợi hại thực, chỉ cần để cái gì muốn

chụp lên đây bấm mấy là xong, tiện ghê hén.

- Ở đó chỉ có thể chụp được những mặt phẳng mà thôi, còn những thứ

khác chịu thua. Phải chụp bằng máy lớn trong phòng lâu lắc lắm. Còn

trường hợp chụp lại sách vở hay hình ảnh cũ, bắt buộc phải dùng cái

thứ này, vì mình sài phim nhỏ, ít tốn tiền mà lại lẹ làng nữa, mấy cuốn

sách này anh chụp độ một tiếng nữa là hết, nhưng rửa phim phải mất

bốn năm tiếng mới xong, chứ không dễ dàng đâu.

- Như vậy cũng rắc rối quá hả. Nhưng rửa phim có khó lắm không

anh?

- Khó thì chẳng có cái gì khó cả, khi mình biết rồi dễ thôi mà. Nhưng

cũng hơi mất thì giờ một chút.

- Anh dạy em rửa phim có được không?

Uống hết ly bia, Bình hà một tiếng, trả lời Hà:

- Nếu em muốn học chỉ từ giờ tới sáng mai, chẳng những anh chỉ cho

em biết rửa phim, mà còn có thể in hình được nữa.

Hà mừng rỡ:

- Anh nói thực nghe.

Bình nháy một bên mắt, mỉm cười:

- Chắc như bập mà. Chỉ có điều em có muốn. học hay không thôi.

- Tại sao lại không học chứ. Để gì có ai chịu chỉ nghề nghiệp của họ

cho mình đâu.

- Với ai còn giầu nghề, chứ còn em, anh cầu dạy không được

- Tại sao vậy?

- Tại anh mê em rồi.

Hà cười khúc khích, đưa đẩy:

- Em mà có đáng gì đâu, anh có cả lỗ bồ chứ bộ cù lẩn gì sao.

Bình tới sát bên Hà.

- Em nói oan cho anh rồi, kiếm một cô đồ con mắt chưa ra, nói gì cả

lỗ.

Hà lại cố ý nói lảng đi:

- Chắc từ chiều tới giờ anh chưa ăn gì phải không, làm tạm ổ bánh mì

cho chắc dạ đi rồi còn phải chụp hình chứ.

Bình lấy ổ bánh mì ăn liền không khách sáo, chàng cũng không muốn

làm Hà mất hứng.

- Nhất định là phải ăn rồi, mấy khi được người đẹp cho ăn bánh chứ.

Em thích những người thực thà như anh vậy đó, còn những thứ cứ ổng ẹo làm cao, này nọ thấy mà phát ghét. Bình vừa nhai nhồm nhোang, vừa nói:

- Đúng rồi, anh cũng như em vậy đó, có sao nói vậy chứ không thích màu mè mất công lắm.

Hà nhìn bàn chụp hình hỏi Bình:

- Chụp hình bằng cái bàn này có dễ không anh?

- Dễ ợt, cứ việc lật trang sách qua, bấm cái nút ở đầu giây này là được à, bởi vì anh đã căn sẵn sàng rồi.

- Nếu vậy em chụp được không?

- Được chứ, em thử xem.

Hà thích thú, lật trang sách, bấm nút, nhưng máy không chạy, nàng ngơ ngác hỏi:

- ủa, tại sao vậy anh?

Bình mỉm cười:

- Lúc này anh đã chụp rồi, bây giờ em muốn chụp, phải lên phim đã chứ.

- Anh chỉ cho em lên phim đi.

Bình bỏ khúc bánh mì đang ăn xuống bàn, chàng cầm cây cần trên máy kéo ngang một cái, nói:

- Được rồi đó, em chụp đi.

Hà bấm mạnh nút ở đầu giây nổi vô máy, nàng nghe chiếc máy phát ra tiếng động nhẹ nhàng, ngược nhìn Bình như hỏi ý, Bình gật đầu.

- Như vậy là em chụp rồi đó.

Hà cười khúc khích, thích thú:

- Bây giờ phải lên phim nữa phải không?

- Đúng rồi, làm như lúc này anh làm đó.

Hà kéo nhẹ cây cần lên phim.

- Được rồi phải không anh?

- Đúng rồi.

- Hà vừa định bấm nút chụp, Bình la lên:

- Ể, ê khoan đã.

- Còn cái gì nữa?

Bình chỉ tay xuống cuốn sách:

- Em chưa lật trang sách mới mà, tính chụp lại trang sách cũ sao?

Hà chợt nhớ ra, nàng cười gượng:

- Ừ hén, có thể mà cũng quên được.

Nói xong, nàng lật một trang sách rồi bấm nút.

- Đó, có thể thôi, em thành thợ lành nghề rồi đó.

Hà cười khoái trí:

- Để em tiếp tục chụp nữa nhé.

- Ờ em chụp đi, dễ thôi mà.

Hà không chờ Bình nói xong, nàng lật sách, lên phim và chụp liền, vừa chụp vừa cười thích thú. Bình thấy Hà vui vẻ, cũng khoái lắm, chàng đứng thực sát vô sau lưng nàng. Hai tay chàng vòng ra phía trước ôm lấy bụng Hà. Hình như Hà say mê với trò chơi chụp hình nên không để ý tới bàn tay Bình lần mò lên phía trên từ hồi nào. Một lúc sau, Hà đã chụp hết cuốn sách, bây giờ nàng mới để ý, chiếc áo lót đã bị Bình lột ra từ lúc nào, ném xuống sàn nhà. Nàng vừa quay lại, bờ môi đã ngập tràn chiếc hôn vội vã. Hà không muốn làm Bình mất hứng nên để yên cho chàng hôn, nhưng nàng cũng chẳng buồn hôn lại, bao nhiêu tâm trí của Hà đang để vô trò chơi chụp hình lý thú này. Chờ một lúc, Hà xô nhẹ chàng ra, nói:

- Em chụp hết rồi, bây giờ làm sao?

Bình buống nàng ra, nhưng coi tuồng vẫn còn tiếc rề lắm:

- Để anh bỏ cuốn sách khác vô cho em chụp nhé:

- Nói xong, chàng lấy cuốn sách kế tiếp, để lên bàn, cúi xuống nhìn vô lỗ máy, hai tay điều chỉnh lại độ nét của máy, rồi bảo Hà:

- Rồi, em có thể tiếp tục chụp được rồi đó.

Hà lại bắt đầu chụp, bây giờ nàng thông thạo lắm rồi nàng chụp thực nhanh và vững bụng, không còn lụp chụp như lúc ban đầu.

Nhưng được một lúc, nàng không làm sao lên phim được nữa. Thấy vậy, Bình bảo nàng:

- Em khoan chụp đã, hết phim rồi, để anh thay phim rồi mới chụp được.

Hà đứng qua một bên, nhìn Bình lấy máy ra, quấn phim lại rồi lấy phim ra, Chàng ráp cuốn phim mới vô máy, máng máy vào chỗ cũ,

rồi lại nhìn vô lỗ máy điều chỉnh lại, xong xuôi bảo nàng:

- Được rồi, bây giờ tới phiên cô thợ của anh đó.

Hà tươi cười lật trang sách mới, định chụp đã nghe Bình nói:

- Khoan đã.

Nàng quay lại hỏi:

- Còn cái gì nữa anh?

Bình ôm ghì lấy nàng nói nhỏ nhỏ:

- Em còn quên cái này mà.

Hà chỉ kịp trả lời, Bình đã cúi xuống tìm bờ môi mộng đỏ của nàng.

Mùi bia ngọt ngào đầu môi làm Hà cũng hơi ngây ngất, nàng vòng tay ra sau lưng Bình ôm lấy chàng. Những cảm giác đam mê tới với Hà thực lạ, có lẽ trò chơi chụp hình làm nàng khoan khoái nên để đưa đến những thích thú khác, nhất là nơi này yên tĩnh và không có ai. Bình lại khéo chiều chuộng nàng. Hàng nút áo phía trước ngực bật tung ra từ

hồi nào rồi, nàng vừa cúi xuống. Bình cũng vừa với tay tắt đi ngọn đèn duy nhất trên bàn chụp hình, bóng tối tràn đầy căn phòng nhỏ ấm cúng. ánh đèn đường chỉ còn le lói lọt qua song cửa phía trên trần nhà.

Bình diu nàng về phía ghế bố, chiếc ghế chổng xuống vì sức nặng của cả hai người. Lâu lâu, Hà nhìn thấy ánh đèn phản chiếu của những chiếc xe hơi chạy ngoài đường, rọi trên trần nhà qua song cửa sổ, di chuyển từ bên này qua bên kia. Hà thì thầm:

- Anh Bình ơi, còn nhiều hình phải chụp lắm đó.

Tiếng Bình trong hơi thở gấp rút.

- Em đứng lo, chúc súa nửa em ngủ, anh làm một thoáng là hết ngay thôi, nghỉ tới nó làm gì bây giờ.

- Có phải không đó, hay là anh lẫn ra ngủ trước em thôi.

- Mình còn sống lâu mà, lo gì hả em.

Hà cười khúc khích, đập nhẹ lên lưng Bình.

- Cái anh này chỉ được cái thể là không ai bằng.

Hình như trời đã khuya lắm, xe cộ ngoài đường không còn qua lại nữa.

Có lẽ tới giờ giới nghiêm rồi, Hà nhắm mắt lại, nàng nghe tiếng thở của Bình rộn rập, thân thể chàng ướt đầm mồ hôi...

Hà cũng không biết mình ngủ tự bao giờ, nàng chỉ nhớ mang máng Bình hùng hục một hồi, lẫn qua bên cạnh nàng gáy khò khò ngay.

Những lần đụng chạm với đàn ông như thế này, chẳng bao giờ có thể đưa Hà tới những giây phút đam mê như nằm bên Tam được.

Khi nàng thức dậy, Bình vẫn còn ngủ khì, Hà nhìn qua chiếc bàn chụp hình, mọi thứ vẫn còn nguyên như trước khi Bình kéo nàng xuống ghế bố.

Hà lồm cồm bò dậy, nàng tới chỗ chụp hình tiếp tục chụp, nàng chụp gần hết cuốn sách, bỗng giật mình vì Bình đã thức dậy hồi nào,

tới sau lưng nàng ôm ngang lưng, hai bàn tay chàng ôm gọn bộ ngực trần trụi của nàng. Hà ngả người ra sau, dựa đầu vô ngực Bình, mỉm cười:

- Coi anh chụp hình tối qua hay quá hén.

Bình cười hi hi:

- Em đứng lo, chúng mình đi ăn sáng rồi anh sẽ làm hình cho em cả ngày hôm nay, nhất định em sẽ có cả phim lẫn hình nội trong buổi sáng nay thôi.

Vừa nói, Bình vừa kéo Hà đứng dậy, chàng ôm lấy nàng thật tham lam. Buổi sáng mới thức dậy, thân thể Hà no tròn, những sợi nắng lọt qua khe cửa soi rõ thân hình vẻ nữ ngà ngọc.

Có lẽ mặt trời cũng đã lên cao, Hà thì thầm:

- Bộ anh không mở cửa tiệm à, muộn rồi đó.

Bình nói trong hơi thở đam mê:

- Ồi lo gì chuyện đó em. Lâu lâu đóng cửa một ngày có sao đâu.

Hà cười khúc khích, cắn mạnh vô ngực Bình. Chàng la lên một tiếng, đề Hà xuống sàn nhà.

Lưng Hà nằm trên sàn gạch hoa lạch ngắt, nàng la lên:

- Anh Bình...anh Bình chơi cái gì kỳ quá hà. Lạnh muốn chết cái lưng người ta nè.

Bình vẫn cười hành hạch, hai tay giữ chặt lấy tay Hà ghì xuống sàn nhà.

Hà chịu lạnh không được, nàng hít mạnh một hơi, bộ ngực con gái phồng lên thật dữ dội, Bình vô tình đâu có biết Hà đang vận khí

chuyển hết nội lực hất chàng ra, hơn nữa, từ hồi nào tới giờ, Bình cũng không biết Hà có võ, bởi vậy chàng vẫn ỷ ỷ nằm chặt tay Hà, tới

khi Hà nẩy bụng lên, vòng chân cặp lấy cổ chàng vật xuống, Bình mới

chơi với không còn cách nào chống đỡ nổi nữa. Chàng bị hai chân Hà

cặp chặt cổ đề xuống sàn nhà; không còn nước nhích được. Hai tay

chàng vừa cựa quậy cũng bị Hà ngồi bật dậy bẻ ra sau. Tới lúc đó Bình

vẫn không biết tại sao Hà có thể vật ngã chàng một cách quá dễ dàng

như vậy.

Trong lúc đó, Hà chợt nghĩ ra mình còn phải lợi dụng anh chàng này

chụp hết chỗ hình và rửa ra ảnh nữa, nàng làm bộ cười hi hi, lẫn qua

một vòng, nhân lúc Bình cố chườn lên mình nàng. Tuy nhiên, Hà vẫn

còn sợ sàn nhà lạnh nên nàng cố tình nằm đề lên mình Bình, Hà chẳng

còn lạ gì anh chàng này đang muốn gì.

Trong khi Hà đang tính toán, Bình vô tình chẳng biết gì chàng cứ định

ninh Hà đang đùa với mình, thân thể chàng nóng lên hừng hực, vừa

phần bị kích thích, vừa phần phải chuyển hết gân cốt vật lộn với Hà,

mặc dù nằm trên sành gạch lạnh ngắt, mình mảy Bình cũng đã lấm

tắm mồ hôi. Chưa bao giờ Bình có những giây phút thích thú như buổi

sáng hôm nay, chàng vòng tay ôm ghì lấy Hà, thân thể nàng lồ lộ

những đường cong tuyệt vời, trắng mịn....

Một lúc sau, Hà kéo Bình ngồi dậy, nàng cố tình ngồi trên đùi Bình,

vòng tay ôm lấy đầu chàng ép sát vô ngực, nàng thì thầm:

- Chúng mình đi ăn sáng đã nghe anh, chút nữa rửa hình xong, còn

nhiều thì giờ mà, phải không anh?

Vừa nói xong, Hà đứng dậy ngay, Bình vẫn còn tiếc rề, nhưng không

hiếu sao, lúc này Hà nói gì chàng cũng làm theo một cách dễ dàng,

mặc dù biết mình không muốn như vậy Bình đứng nhìn Hà mặc quần

áo mà trong lòng tiếc hùi hụi. Cuối cùng, chàng cũng đành mặc quần

áo vào, đưa Hà ra chợ ăn sáng.

Tại chợ Nhỏ, Tam đang ngồi nhâm nhi cà phê. Quán hủ tiếu chùa Ba

đông nghẹt, mấy bữa nay, Tam không đi làm nữa, sáng nào chàng

cũng ra đây ngồi uống cà phê, có khi tới trưa mới về. Nhiều khi chiều

chiều chàng cũng ra đây ngồi, lúc đầu còn ít, sau này ra quán ngồi uống cà phê thành một cái lệ, chàng cứ lòng vòng ở vô đường một hồi là lại ra đây ngay. Hà đã nói với chú Ba chủ quán, bao nhiêu tiền Tam ăn uống nàng sẽ thanh toán hết.

Tất cả những gì Hà bàn với Tam lúc này, hơn bao giờ hết, chàng thấy thật hợp tình hợp cảnh. Nếu bây giờ không gầy được một sòng bầu cua ở đây, còn chờ tới bao giờ. Tam đã điều đình với bà Tám Rau Muống ngồi phía bên kia đường, nhường chỗ cho chàng một khoảng. Chỗ này cũng rộng rãi nên bà Tám Rau Muống bằng lòng ngay, hơn nữa, đứa con gái riêng của chồng bà cũng đang học trong vô đường chú Tư và Tam cũng muốn nó phụ một tay trong sòng bầu cua nữa. Tam đã định trưa nay bắt đầu cho thằng Cưng đem bàn bầu cua ra lặc, chàng ra đây ngồi từ sáng thăm dò tình hình. Mọi chuyện thực êm đẹp, chàng có vẻ đắc ý lắm. Tuy nhiên, không hiểu Hà đi đâu từ tối qua không thấy về, Tam hơi nóng ruột, nhưng cũng không biết làm sao tìm được nàng. Mặc dù tiền bạc và đồ nghề Hà đã lo cho Tam xong hết rồi, nhưng ngày khai trương không có nàng cũng uống.

Tối xế trưa, đám thằng Cưng kéo nhau ra. Tam gật gù hải lòng vì nó đã làm đúng những gì Hà và chàng dặn. Tụi nó sáu bảy đứa xúm vô chơi, đứa lặc, đứa dặt, thật náo nhiệt. Nhiều bà con đi chợ tò mò cũng đứng coi mấy đứa nhỏ chơi. Vài người có mẩu đồ đen dặt thử vài đồng, lúc đầu còn thua thốt, chỉ vài giờ sau, mọi người xúm vô, vòng trong, vòng ngoài.

Tam mừng ra mặt, chàng muốn nhào qua đó coi, nhưng lại nhớ lời Hà dặn, chàng phải đứng vòng ngoài coi chừng những đám anh chị ở những nơi khác tới phá.

Tối xế trưa, hàng quán đã dẹp hết. Tam cho Ináy đứa nhỏ nghỉ, chàng đưa chúng lên chợ Thị Nghè ăn uống. Mọi người vui vẻ về về kết quả của ngày đầu. Tiền bạc tuy thu không được bao nhiêu, nhưng ngày hôm nay sòng bầu cua đã đương nhiên được mọi người chấp nhận một cách vui vẻ, không thấy ai tỏ vẻ chống đối hay phá phách gì. Cưng là người vui sướng nhất, nó cười nói luôn miệng. Phải công nhận là nếu không có Cưng, sòng bầu cua này không thể nào hoạt động sớm như thế này được. Những kinh nghiệm Cưng theo tụi lặc bầu cua mấy năm trước ở kho 5 bên Khánh Hội, được Cưng san sẻ cho anh em trong bọn. Vì vậy tự nhiên Cưng đóng vai chánh trong vụ này. Nhưng điều làm Cưng vui nhất là từ hồi nào tới giờ, nó để ý tới Châu mà cô nàng chẳng biết gì, hôm nay nhân vụ sòng bầu cua này, Châu cũng được Tam mượn ngồi cách nó chừng tiền, tự nhiên hai đứa trở nên thân mật ngoài sự mong ước của nó. Lúc đầu còn hơi e dè vì bà đi ghê của Châu ngồi bên cạnh bán rau muống, sau có vẻ bà ta cũng khoái Cưng, nó thấy bà nhìn mình tím tím cười hoài. Hình như Châu cũng biết điều đó, vì từ lúc ấy, Cưng thấy nàng bạo dạn hơn nhiều. Mặc dù bà Tám Rau Muống là đi ghê, nhưng Châu coi bà như mẹ ruột, bố nàng lấy bà Tám Rau Muống đã lâu mà không có thêm được đứa con nào nên bà ta rất thương Châu. Hơn nữa, khi lấy bố nàng, bà Tám chỉ là con nhỏ ở cho người bạn của bố Châu, khi về nhà nàng rồi, bố nàng mới tập cho bà buồn bán và gây lên khúc sông trồng rau muống cho bà cắt đem ra chợ bán. Hai bố con Châu cũng nhờ sự tần tảo của bà Tám mà cuộc sống gia đình hết thật no đủ, nhất là hồi này bố Châu đau ốm luôn, thỉnh thoảng mới đi phụ với anh em bạn nghề đóng vài cái bàn, cái ghế nhè nhàng, chứ không còn đi cắt nhà, cắt cửa như trước được nữa.

Sau khi đi ăn về, Cưng rủ Châu đi bộ vòng ra xa lộ Biên Hòa, băng qua khu cầu Tân Cảng về xóm Lao Động. Châu bằng lòng ngay, hai đứa tách ra đi riêng với nhau. Khi qua bờ ruộng gần chân cầu, Châu cười nói:

- Tụi mình đi với nhau như vậy, thiên hạ thả cửa đồn tùm lum cho mà coi.
- Cưng cười khoái trí:
- Cho tụi nó đồn càng hay.
- Châu nhìn ra sau, không thấy ai, nàng xô nhẹ Cưng.
- Anh khôn vừa vừa chứ, người ta là con gái nó khác.
- Cưng nhìn Châu xiên xiên:
- Con gái thì khác cái gì chứ?
- Khác chứ sao không.

Vừa nói, Châu vừa đi hơi nhanh lên phía trước. Cưng rào bước theo sát nàng ngay. Con đường này buổi trưa không có ai. Cưng bạo dạn nắm tay Châu, bàn tay nàng lạnh lạnh nhưng thật mịn màng. Thấy Châu không phản đối, Cưng đi sát vào nàng hơn nữa. Chàng nghe thấy hơi thở Châu mau hơn, hình như tay nàng hơi run run.

- Coi chừng có ai trông thấy, kỳ lắm nghe anh Cưng.
- Cưng nói nhỏ nhỏ:
- Giờ này làm gì có ai qua lại con đường này mà sợ.
- Thì em cũng nhắc anh vậy thôi mà. Nếu khu này có người, em đâu dám để anh đi gần thế này.

Vừa lúc đó, một con rắn rảo chạy ngang đường, thấy hai người đi tới hoảng hồn chạy ngược lại. Châu la lên:

- Anh Cưng, anh làm sao bắt con rắn cho em.
- Cưng nhanh nhẹn lượn khúc ấy bên đường rượt theo đập con rắn một phát, con vật cong mình oằn oại. Chàng đập thêm một cây nữa, con

rắn chết ngắc. Lúc ấy Châu cũng vừa chạy tới, thấy con rắn nằm chết còng queo, Châu tiếc hùi hụi:

- Cái anh này thật chẳng được tích sự gì cả. Em bảo anh bắt dùm em con rắn lại đi đập nó chết queo còn làm ăn gì được nữa.
- Cưng nhìn Châu trừng trừng.
- Bộ em... em biết cách luyện Rắn Ma như thầy San hả?
- Châu gật đầu.
- Thầy San đang dạy em, nhưng không có con rắn nào để thực tập.
- Lúc này đã từng anh nắm được con rắn đó rồi ai ngờ anh lại đập chết.
- Tự nhiên Cưng thấy rờn rợn, chàng nghĩ tới ba con rắn ma quý của San quấn lấy chân chàng bữa trước mà phát kinh. Nhất là lúc nó rượt theo làm chàng chạy chí mạng. Cưng hơi lạc giọng hỏi:
- Bộ em không nói chơi với anh đó hả?
- Châu dậm chân, nàng còn đang tiếc rẻ con rắn:
- Trời ơi, ai xạo anh làm gì chứ. Bộ không ai dạy anh cách vận khí lên mỗi sao?
- Không, chưa ai dạy anh cái vụ này cả. Chỉ có bữa trước bị mấy con Rắn Ma của thầy San rượt, rồi thầy Tư nói cái gì vận khí lên mỗi để luyện Rắn Ma, chứ chưa ai chỉ cho anh cả.
- Như chợt nhớ ra điều gì, Châu cười khúc khích.
- À, em quên. Anh chưa cúng tổ nhập môn mà, thầy Tư đâu có chỉ ba cái vụ này được. Anh theo thầy Tư được bao lâu rồi?
- Hai năm.
- Hèn chi anh không biết cúng phải.
- Thế em theo thầy Tư bao lâu?
- Gần 5 năm rồi, nhưng em mới cúng tổ nhập môn được hơn một năm thôi.
- Thầy Tam theo thầy Tư gần hai chục năm rồi mà cũng chưa biết vụ Rắn Ma là gì. Bữa trước thầy Tư kêu thầy San đem Rắn Ma hù thầy Tam té đất. Em có nghe không?
- Châu cười khúc khích:
- Trong vô đường ai lại không biết vụ đó. Cũng chỉ tại thầy Tam làm biếng học, nên tới giờ này cũng không biết gì. Chứ thực ra thầy Tư dạy thầy Tam lâu rồi. Hơn nữa, vận khí lên mỗi ai cũng luyện được. Nhưng làm phát ra tiếng kêu không phải ai cũng làm được đâu.
- Khó vậy sao?
- Chứ còn gì nữa.
- Châu đưa tay lên hất những sợi tóc bay lòa sòa trên trán, tự nhiên nàng cảm thấy nực nội ghê hờn. Trời trong vắt, không một áng mây. Nàng nhìn quanh, bảo Cưng:
- Trời nắng quá, hay là chúng mình chui vào bụi mía này ngồi một lát đi.
- Nghe Châu nói, bây giờ Cưng mới để ý mình rượt con rắn bằng qua khu đất trống tới gần ruộng mía rồi. Chàng mỉm cười:
- Không ngờ con rắn quý này chạy mau ghê.
- Tiện tay chàng cầm khúc cây hất con rắn ra xa, nắm tay Châu dắt nàng chui vô ruộng mía:
- Hình như Châu vẫn còn tiếc con rắn, nàng hỏi:
- Anh Cưng à, không biết trong ruộng mía này có còn con rắn nào nữa không hén?
- Một ý nghĩ đen tối vụt qua đầu Cưng, chàng trả lời liền:
- Ruộng nào mà không có rắn, nhưng anh nghĩ phải vô sâu sâu một chút, những chỗ không có người qua lại rắn nó mới dám ở.
- Châu nghe bùi tai, hỏi Cưng:
- Nếu vậy tụi mình đi suốt vô trong đó nghe anh.
- Cưng mừng thầm trong bụng.
- Ở, ở phải đó. Để anh kiếm một nhánh cây có cái chàng ngặc, nếu vô trong đó gặp chú rắn nào, đề cái đầu nó xuống bắt sống ngon ơ.
- Đi một lúc thật lâu, Châu có vẻ mệt vì những chiếc lá mía cọ tứ tung, nàng bảo Cưng:
- Anh Cưng à, hay là mình ngồi đây nghỉ một chút đã, đi xa mệt quá rồi.
- Cưng chịu ngay, chàng vạt mấy cây mía nằm xuống, lấy chỗ cho hai đứa ngồi. Tiện tay, Cưng bẻ một cây mía thật bự trước mặt, trao cho Châu một khúc.
- Cây mía này chắc ăn được rồi đó, em ăn cho đỡ khát.
- Châu cười khúc khích:
- Không ngờ anh cũng biết ăn trộm mía hén.
- Cưng cười hi hi:
- Trộm thì biết là cái chắc rồi, nhưng ruộng mía này của nhà anh.
- Châu cũng cười theo:
- Có phải không đó. Đừng có nhận ẩu nghe.
- Cưng hơi ngặc nhiên.
- Ủa, vậy em không biết thực sao?
- Em có nghe bố anh làm ruộng, nhưng tưởng là làm bà vụ lúa chứ.
- Có bố anh có cấy lúa, nhưng cũng có mấy miếng đất trồng mía nữa.
- Như khu đất này trồng lúa không được, vì đất khô quá nên bố anh trồng ít mía cũng có tiền lắm.
- Châu hơi ngặc nhiên.
- Vậy mà từ hồi nào tới giờ em đâu có biết.
- Thì cũng như anh đâu có biết em đang học phép Rắn Ma đâu.

Châu đập mạnh lên vai Cưng, la nhỏ nhỏ:

- Cái anh này.

Cưng cười mơn trớn, chàng nắm lấy tay Châu kéo nàng sát vô mình. Có lẽ Châu biết nơi đây không có ai, hơn nữa, ruộng mía này lại là của nhà Cưng, nên nàng bạo dạn, ngả người vào mình Cưng. Chàng chỉ chờ có thế, vòng tay ôm lấy thân thể nàng một cách vội vàng. Hương thơm da thịt con gái làm Cưng ngây ngất, chàng cúi xuống tìm làn môi mọng đỏ của Châu, nàng ngước lên, mắt nhắm lại, chiếc hôn nồng cháy vùng đại của Cưng làm nàng biết ngay anh chàng còn thực nai tơ. Tuy nhiên, bản tay chàng cũng đã luồn qua vạt áo, lặn lên trên, bứt tung nịt áo ngực của nàng. Châu hơi co người lại, nhưng nàng vẫn để yên...

Bỗng nhiên Châu chợt nhớ tới Tiến, anh chàng hàng ngày được dl ghé nàng mượn chèo xuống cắt rau muống cho nhà nàng. Tiến và nàng thỉnh thoảng vẫn lên lút ăn ái khi nhà không có ai. Tuy nhiên Châu chỉ có chút cảm tình với Tiến thôi chứ nàng không hề yêu Tiến. Chính Châu đã nhiều lần nói với Tiến như vậy và cả hai cùng cam kết không nói với ai những gì thỉnh thoảng hai đứa vẫn lên lút làm. Có lẽ Tiến cũng biết thân, biết thân nên chàng chẳng bao giờ mơ ước hơn. Bởi vì Tiến thực nghèo, không nhà, không cửa, không thân nhân, không bà con giống họ gì ở đây cả. Diện mạo chàng cũng chẳng đẹp để gì để mê hoặc được ai, hơn nữa, chàng lại lớn hơn Châu cả chục tuổi. Cái lần đầu tiên Châu ngả vô lòng Tiến, chàng tưởng như nàng tình nguyện một trò chơi trẻ con, ai ngờ Châu quí quải đến thế, và rồi thỉnh thoảng nhà không có ai, Châu lại kêu Tiến tới đùa rồn như vậy. Riết rồi Tiến và Châu thành thói quen, cứ vắng người là Tiến lại mò vô nhà Châu, chẳng ai để ý tới

chàng vì sự chênh lệch độ mọi thứ giữa Châu và chàng. Hôm nay khi gánh rau muống ra chợ cho đi thuê nàng, Tiến nhìn thấy cảnh thân mật giữa Châu và Cưng, linh cảm cho Tiến biết từ nay sẽ không còn những cuộc vui với Châu nữa. Có lẽ Tiến nổi cơn ghen thực sự, mặc dù chàng biết rằng mình không có tư cách gì để làm thế. Nhưng không biết sao, Tiến vẫn cứ kiếm một chỗ rình rập Châu. Tối khi cả đám kéo nhau ra chợ Thị Nghè ăn, chàng cũng leo đèo theo sau và tới lúc Châu và Cưng tách riêng ra, chàng lại càng bám sát hai người kỹ hơn. Tiến rất cẩn thận nên cả Châu và Cưng nhiều lần đã nhìn trước trông sau mà không nhìn thấy Tiến. Lúc Cưng nắm tay Châu kéo vô ruộng mía làm Tiến điên lên, chàng cũng lúi vô ruộng mía và cố tình đi thật gần để nghe xem Cưng và Châu nói năng gì. Bấy giờ Tiến đoán được là Cưng đã lột hết quần áo Châu ra từ lâu, nếu không chính Châu cũng tự làm lấy, chàng biết Châu hơn ai hết, con nhỏ này can không nổi, nó làm tất cả những gì ưa thích, không chừa một thứ gì. Bấy giờ, sau một lúc cả hai im lặng thực lâu, Tiến mới lại nghe Châu thì thầm.

- Anh có mệt không?

Giọng Cưng yếu ớt.

- Ừ kỳ quá hén em.

- Để em làm cho anh hết mệt nhé?

- Ừ em làm sao?

Tiến lại không nghe ai nói gì nữa, một lúc sau, giọng Cưng rên hừ hừ làm Tiến chịu không nổi nữa, chàng đã biết Châu đang làm gì rồi. Cái hình ảnh ấy làm chân tay chàng run rẩy và muốn nổi điên lên. Chàng muốn xông ra bóp chết thẳng nhóc con lấc bầu cua này. Bỗng Tiến chợt nghĩ tới San, anh chàng làm tình báo mà thường tới am chàng dò hỏi tin tức trong vùng. Tiến đã nghe tiếng tằm con người này trong lãnh vực của ngài. Ngay cả Châu cũng nhiều lần nói với chàng về San. Bấy giờ là lúc phải nhớ cậy tới San rồi, từ trước tới nay San nhờ Tiến rất nhiều mà chàng chưa đòi hỏi gì ở San cả. Tại sao hôm nay không nhờ San giúp cho một chút bùa yêu để giết người con gái này lại hoặc ít nhất cũng đừng để mất đi những giây phút thân tiến lên lút từ trước tới nay.

Nghĩ vậy, Tiến lúi ra khỏi ruộng mía ngay, mặc dù những tiếng rên rỉ của Cưng còn đó, càng ngày càng gấp rút và hình như có lúc nó rít lên nữa, những âm thanh ấy lại làm Tiến chạy thực nhanh.

Về tới chợ Thị Nghè. Tiến kiểm cục gạch vẽ mặt hiệu trên cột đèn trước cửa chợ bên cạnh bà già bán thuốc. Chàng vô quán cà phê ngồi chờ. Khi Tiến vừa đi khỏi, chàng không biết bà già bán thuốc nhìn thật hình vẽ của Tiến, lật đặt gửi tù thuốc cho người bên cạnh, móc trong người ra mảnh giấy chạy vô tiệm thuốc tây gần đấy, trao mảnh giấy cho ông dược sĩ. Ông này đọc qua mảnh giấy hấp tấp chụp điện thoại gọi đi ngay.

Cũng ngay lúc đó, San nhận được tin hiệu phải liên lạc với sở Phán Giám ngay. Chàng lật đặt tạt qua một trạm gác cảnh sát, xuất trình sự vụ lệnh, mượn điện thoại gọi về sở. San ghi chép địa điểm báo động rồi nhảy lên xe tới đó tiếp xúc với Mật Bảo Viên ngay. Không đầy 10 phút sau, San gặp Tiến. Sau khi nghe Tiến kể lể, San nửa khóc, nửa cười. Tiến đã dùng mặt hiệu liên lạc khẩn cấp báo động để gặp chàng. Cũng vì San đang nhờ Tiến theo dõi một tổ chức đặc công Việt cộng trong hẻm Lao Động mà mấy tháng trước Tiến phát hiện được. Chàng đã chỉ cho Tiến cách liên lạc khẩn cấp khi đám đặc công hành động. Nhưng bây giờ Tiến dùng cái đó gọi chàng tới để xin một cái bùa yêu! mà người con gái ấy lại là học trò chàng. Cũng như thằng nhóc con

Tiến muốn trừ khử cũng lại là học trò chàng luôn! San nghe xong câu chuyện, cười hì hì. Trao cho Tiến một chai dầu thơm nhỏ.

- Tôi đồng ý giúp ông lấy lại cảm tình con nhỏ, cũng như có thể dùng cái này mỗi chài những người ông khoái. Nhưng giết thẳng Cưng thì không thể làm được vì tôi chưa hề giết người bằng bùa ngải bao giờ. Hơn nữa, thằng Cưng có ăn nằm với con Châu cũng chưa đáng tội chết. Vì cả hai đứa cùng tự nguyện. Tôi nay trước giờ giới nghiêm, ông ra nghĩa trang người Tàu ở đường Dương Công Trưng đợi tôi, chúng ta sẽ cùng luyện thêm những gì ông muốn. Còn lần sau có chuyện gì thì vô vô đường thầy Tư nhắc tôi, đứng dùng mặt hiệu khẩn cấp này nữa, vì ông làm như vậy cả sở tôi báo động rồi, chúng mình không nói chuyện với nhau lâu được, ông chỉ có thể gọi tôi bằng cách này để theo đám đặc công Việt cộng mà thôi. Bấy giờ tôi phải về sở không có mọi người chờ.

Nói rồi San đi ngay. Từ ngày luyện được Bùa Yêu trong cây chuối hột, chàng chưa bao giờ dùng tới. Hôm nay San định nhân cơ hội này thử một lần cho biết, thực ra chàng cũng chẳng háng hái gì giúp Tiến làm cái chuyện tào lao này. Hơn thế nữa, Châu là đệ tử đã nhập môn của thầy Tư rồi, chàng chỉ muốn thử xem Bùa Yêu trong cây chuối hột của chàng mạnh tới mức nào, nó có thể lấn lướt được những gì thầy Tư điểm vào mình Châu hay không? Tiến sẽ là người giúp chàng nghiệm lại những ân số này.

San đi rồi, Tiến mừng lắm. Nhất định phen này chàng phải giữ Châu vĩnh viễn làm của riêng mới được. Dù cho có không lấy được Châu làm vợ, nhưng cứ lên lút như thế này có khác gì là vợ chồng đâu. Bỗng chàng giật mình vì chợt nhớ phải đi cắt rau muống với bà Tám. Mãi theo dõi Cưng và Châu nên quên bồng cái vụ cắt rau muống rồi. Tiến lật đặt dứt chai dầu thơm vô túi, trở về ngay.

Chàng vào tới đầu hẻm đã thấy bà Tám đứng ngóng ở đó rồi, bà ta có vẻ nóng ruột lắm,

Tiến biết ngoài chàng ra, không ai có thể giúp bà .cắt rau muống

nhanh như chàng được, một mình chàng có thể làm bằng ba người khác. Không phải chàng nói phách, đã có lần bà Tám đã cho chàng nghỉ để mượn người khác, nhưng cuối cùng rồi không ai làm bằng chàng, bà Tám lại đành theo năn nỉ Tiến làm trở lại.

Vừa nhìn thấy Tiến, bà đã la chói lói:

- Trời đất ơi, chú đi đâu giờ này mới về? Muộn quá trời rồi nè. Hôm nay dám cắt rau tới nửa đêm cũng chưa xong lắm.

Tiến chỉ còn biết cười trừ, chàng lật đặt theo bà Tám vô nhà lấy đồ nghề ra ghe ngay. Ông Tám cũng phụ với chàng cầm mớ lát và còn cần thận đem theo cây đèn măng xông để tới tối có ánh sáng cho Tiến thấy đường mà cắt cho đủ số rau giao cho người ta. Ông cố dặn đó:

- Tôi biết chắc hôm nay làm trễ rồi, chú ráng ở lại cắt cho đủ số nhé.

Cầm cây đèn nia cho chắc ăn.

Tiến gạt đầu lia lia:

- Được mà, được mà. Chú Tám cứ yên trí đi. Tui có cây đèn này nhất định cắt đầy ghe mới về mà.

Bà Tám được thế giao hẹn:

- Đó tự chú nói đó nhé, cắt không đầy ghe, tôi không cho về đâu đó nghe.

- Di Tám cứ tin tui đi, nhất định không đầy ghe tui không về mà.

- Thôi được rồi, chúng mình chèo ghe đi.

Chiếc ghe lao ra sông thực nhanh. Khúc sông hồi đó ông Tám be lại cũng cách nhà không xa lắm chèo khoảng nửa tiếng là tới ngay. Chỗ đó sở dĩ trông rau muống được vì có một khúc sông lõm vô, lội xuống chỉ khoảng ngang bụng, nước ở đó đủ lên hay xuống cũng chảy hết sức từ từ, bởi vậy rau muống không bao giờ bị rửa bẽ. Cứ khoảng xế trưa sau khi bán hết rau, bà Tám về nhà nghỉ một chập, đợi Tiến tới là lấy ghe đi với anh chàng này cắt đầy một ghe rau đem về, chờ tới sáng sớm mai lại chở ra chợ Thị Nghè giao một mớ cho các bạn hàng ngoài đó, còn bao nhiêu đem về bán ở Chợ Nhỏ. Cũng nhờ đám rau muống này mà gia đình bà sống rất thoải mái và lâu lâu bà lại sắm được vài chỉ vàng để dành.

Trong khi đó Tiến vẫn nghĩ miên man về Châu và Cưng, không biết giờ này hai con quỷ đó về chưa. Những tiếng rên rỉ của Cưng vẫn còn vang vang trong đầu Tiến. Chàng biết chắc thằng nhóc con đó đầu có nhắm nhò gì với Châu, chính Tiến còn có khi chịu không nổi há gì là thằng con nít hì mũi chưa sạch này. Nhiều lúc Tiến cũng tự nghĩ, không hiểu sao Châu mới ngần ấy tuổi đầu mà nàng có những đòi hỏi ghê gớm hư vậy. Tiến nhớ một lần, trời mưa thật lớn, Châu mò tới nhà chàng, mình mẩy ướt như con chuột lột. Nàng cởi bỏ quần áo vắt hết nước, treo lên vách. Tiến lấy khăn lau cho nàng và đốt lửa cho Châu sưởi. Tiến ở một mình một nhà, nói là nhà chứ thực ra đó chỉ là cái trái của một gia đình đông con, gần ra sau cho chàng mượn. Được cái có cửa ra vào riêng và nằm khuất về phía sau nên rất kín đáo.

Hôm đó Tiến kéo Châu lên giường, lúc đầu cũng như mọi lần, hai đứa rồn qua, rồn lại. Tới khi tấp vào nhau rồi, chàng hiểu sao Châu như con cạp dúi, nàng làm cho Tiến vẫn mồ hôi.

Khi Tiến mệt ngất ngư, Châu vẫn không tha chàng, nàng nói có cách làm cho Tiến hết mệt, thực ra sau đó Tiến nằm liệt giường luôn cho tới hôm sau mới bò dậy được Hồi trưa, Tiến nghe Châu nói với Cưng y

như hôm Châu làm chàng ngắt ngư. Hình ảnh đó không thể nào chàng quên được.

Nghĩ tới đó, thân thể Châu lại nóng lên, chàng liếc nhìn bà Tám đang chèo phía sau. Thường thường bà chỉ cầm lái, để cho một mình Tiến chèo phía trước. Hôm nay có lẽ sợ trẻ nên bà ra sức chèo, Tiến thấy mồ hôi bà ra nhễ nhại, vô tình chàng nhìn xuống chiếc áo bà ba bà đang bận, mồ hôi làm thân áo dính sát vô da bà. Tiến nhìn thấy ngay bà không mặc đồ lót bên trong. Bộ ngực vùng đầy như hai trái dưa hấu. Cặp núm nhỏ hằn lên hằn ra nhìn thấy thật rõ ràng. Mỗi lần bà khua mái chèo, bộ ngực đưa đẩy lại càng làm Tiến muốn run lên. Thực ra bà Tám cũng chẳng hơn chàng mấy tuổi, vì bà lấy ông Tám thợ mộc nên mọi người phải kêu bằng dì thôi, chứ bà chưa đầy bốn mươi đâu. Chẳng mấy chốc đã chèo tới khu trồng rau muống rồi, bà Tám vừa cầm sào cột ghe vừa hỏi Tiến.

- Rồi, nhảy xuống làm liền đi chú Tiến, làm sớm nghỉ sớm mà. Hôm nay chắc chân khó cắt đây ghê lắm. Tiến nhảy xuống ngay, chàng cố cắt thực mau, nhưng cũng không thể nào mau bằng bà Tám vừa cắt được. Hàng ngày chỉ có một mình chàng cắt và bà Tám ngồi thư thả trên ghe cột. Hôm nay sợ muộn, bà Tám cũng nhảy xuống cắt phụ với chàng luôn, đứng gần Tiến, bà vừa cắt vừa cột. Tiến ngạc nhiên hỏi:

- Dì Tám nhảy xuống nước ướt hết quần áo rồi làm sao.

Bà Tám cười hi hi:

- Ôi lo gì, lúc về trời cũng tối rồi, có ai để ý mình trên ghe đâu. Hơn nữa tôi cũng già rồi chứ còn con gái, con ghẹo gì đâu mà mắc cỡ.

Tiến cười nịnh:

- Dì Tám còn trẻ mà, già cái nỗi gì. Tôi nói thực chứ chưa chắc gì con gái xóm này qua mặt được dì đâu đó.

Bà Tám liếc Tiến một cái thực dài.

- Úi dào chú cứ nói chơi hoài. Làm tôi nở mũi ra bây giờ.

- Tui nói thiệt đó dì Tám à, không hiểu sao dì lấy chú Tám, chứ tui thấy ông ấy không xứng với dì chút nào. Bà Tám lại cười, lần này Tiến thấy bà có vẻ vui thực sự. Bỗng Tiến ngửi thấy mùi gì hôi thối kinh khủng, chàng nhìn chung quanh.

- Dì Tám có ngửi thấy mùi gì thúi quá phải không?

Bà Tám ngước đầu lên, chỉ về phía trước.

- Kia, tổ cha đứa nào ném con chó chết xuống sông, đang tấp vào bè rau muống của mình phía trên kia lida. Chú lịa ra đó đẩy nó ra ngoài đi. Để nó máng vô đó mình chịu gì nổi.

- Được được rồi, để tui ra đó kéo nó ra cho.

- Ấy ấy đừng có đụng vô nó, ghê lắm đó. Chú lấy cái sào đẩy ra được rồi.

Tiến leo lên ghe, chàng định nhổ cây sào đẩy ghe đi, bà Tám cũng lật đặt leo lên.

- Chú đẩy nó ra thì tôi cũng phải ngồi đây chứ ở dưới nước ghê quá, chịu không nổi đâu.

Tiến đẩy ghe lại gần con chó chết, mùi hôi thúi càng xông lên dữ dội làm chàng hắt xì mấy cái liền. Tới nơi, Tiến thọc mạnh cây sào vô mình nó, con chó trôi mòng mòng, vướng hết bè rau muống này tới bè rau muống khác, làm Tiến cứ loay hoay mãi. Mùi hôi thối lại càng xông lên kinh khủng. Bỗng chàng chợt nhớ chai dầu thơm San cho lúc này.

Tiến vội vàng móc ra quẹt lia lia. Bà Tám thấy chàng mang theo chai dầu thơm mừng quá nói ngay:

- Ờ, ờ có cái thứ này thiệt là đúng lúc đó. Chú cho tôi xin một chút đi.

Tiến vô tình trao cho bà Tám, bà cầm chai dầu nhỏ siu dốc hết ra tay bôi lên mũi, xoa vô mặt, vừa toa vừa nói:

- Tôi bôi hết của chú rồi, chúc nữa về tôi lấy chai khác bắt thên cho cháu nhé.

Tiến sức nhớ ra chai dầu là bùa yêu của San cho để chào Châu, nay bà Tám lấy bôi hết thật là uống, chàng không dám nói ra, nhưng tiếc hùi hụi. Chàng đành lờ đi và cố đẩy con chó chết ra thực lẹ. Khi con chó trôi theo dòng nước, Tiến thở phào nhẹ nhõm, chàng nhìn lại bà Tám, bỗng nhiên Tiến để ý quần áo dính sát vô da thịt thật khêu gợi cửa bà và vô tình chàng cũng bắt gặp ánh mắt bà đang nhìn mình tinh quái, chàng biết ngay bà Tám bắt gặp cái nhìn tò mò của chàng. Mặt Tiến hơi đỏ lên, chàng luống cuống nhìn đi nơi khác.

Hình như bà Tám biết Tiến đang nghĩ gì, bà nói làng đi:

- May mà có chai dầu thơm của chú, nếu không tui mình chịu gì thấu với con chó chết này chứ.

Vừa nói, bà Tám vừa men lại bên cạnh Tiến.

- Bộ chú hay sài dầu thơm lắm hà. Tui sẽ trả lại chú hai chai. Thứ này tui ưa sài nên ở nhà lúc nào cũng có mấy chai, nếu biết chú thích sài thứ này tui đã cho chú rồi. Mua nhiều nó rẻ lắm.

Tiến đành nói dối:

- Dạ, dạ, tui cũng lâu lâu mới sài thôi, không hiểu tui bỏ nó vô túi hồi nào cũng không hay.

- Như thế cũng may cho tui mình nhì. Mùi dầu thơm này tôi ưa ghê vậy đó, này chú ngửi xem.

Vừa nói, bà Tám vừa đưa tay lên mũi Tiến, chàng cầm tay bà ngửi, không biết vô tình hay cố ý, bà Tám đứng sát vô Tiến hồi nào không hay, bộ ngực bà chạm nhẹ bên hông chàng.

Tiến nhìn lại, bắt gặp ngay nụ cười của bà thực dễ dãi, nửa thẹn thùng, nửa mỉm cười.

Giọng bà nhỏ lại:

- Thôi tui mình ngồi xuống đây nghỉ chút đã, cắt cũng hơn nữa ghe rồi còn gì, mau thực.

Cả hai cùng ngồi xuống nghỉ, không hiểu sao Tiến vẫn chưa buông tay bà Tám ra và Bà cũng không nói gì. Chàng nhìn xuống bộ ngực bà, không hiểu chiếc khuy áo giữa ngực tuột ra tự hồi nào, Tiến nhìn rõ một khoảng da thịt trắng ngần, nhấp nhô. Chàng vội vàng nhìn lên và thấy bà Tám mỉm cười như đồng lõa. Tiến thì thầm:

- Da dì Tám trắng quá.

Bà Tám ngả ngay mình vô người Tiến thực dễ dàng, bà nói thực nhỏ.

- Anh nói thực không?

Tiến không trả lời, chàng lại nhìn xuống khoảng da thịt hở ra bên chiếc nút áo. Lần này bà Tám vòng tay kéo đầu chàng xuống nhẹ nhàng,

Tiến nương theo tay bà ngả hẳn đầu vô vùng da thịt nóng bỏng ấy.

Chàng lịm đi trong hơi thở dồn dập của bộ ngực núi lửa này...

***

Mặt trời đã khuất sau rặng cây từ lâu, bóng tối tràn về trên mặt nước thực nhanh, Tiến thấy hơi lành lạnh, chàng với tay đốt cây đèn măng xông lên.

- Dì Tám à, có lẽ chúng mình phải cắt thật mau không tui sợ tới giờ giới nghiêm quá.

Bà Tám liếc Tiến thực tình.

- Giờ này anh còn gọi em bằng dì này dì nọ nữa hay sao?

Tiến cười hi hi.

- Tại tui quen miệng rồi, sửa không được.

- Thì anh cứ kêu em một tiếng xem có chết ai không?

- Thôi mà, tui mình cắt rau đi.

Vừa nói Tiến vừa nhảy xuống nước. Bà Tám cũng nhảy theo ngay, bà bám lấy vai Tiến cười khúc khích.

- Sao bây giờ anh xiềng quá vậy?

Tui nghĩ tui mình đi lâu mà không cắt được bao nhiêu sợ chú Tám nghi đó.

Bà Tám vòng tay dưới nước, ôm ngang bụng Tiến.

- Ôi, thằng cha già đó mà biết cái gì. Tối ngày lục đục trong nhà thôi mà.

- Dì coi chừng đừng ỷ y, có ngày ông bắt gặp, không biết chui vô đâu nữa đó.

Bà Tám cần vô vai Tiến, nói nhây nhúa:

- Lúc đó em theo anh luôn.

Từ trước tới giờ, Tiến chưa hề thấy bà Tám có một cử chỉ nhỏ nào kỳ quái như hôm nay. Bà ta rất khó và chẳng bao giờ đùa cợt hay nói chơi một lời nào với chàng. Không hiểu sao bỗng nhiên hôm nay bà ấy đỡ chứng một cách kỳ quái. Lúc mới tới đây, Tiến còn bị hình ảnh và âm thanh của Châu và Cung trong ruộng mía ám ảnh làm chàng ám ức. Khi nhìn thấy những đường cong lộ liễu hằn lên áo Tám, Tiến thấy nôn nao. Tới khi bà ôm Tiến vô ngực, tự nhiên chàng thấy ghê ghê. Một cảm giác rờn rợn và nhớp nhúa vì da thịt bà Tám như một miếng thịt mỡ lẽo nhèo, nhão nhoẹt, khác hẳn với thân thể Châu cương cứng đầy nhựa sống.

Lúc đó, Tiến đã chọc xỏ bà ta ra, nhưng chàng chợt nhớ tới Châu, nếu làm mất lòng bà Tám, có thể mất việc làm và không chừng chẳng bao giờ được nhìn thấy mặt Châu nữa, chứ đừng nói tới giữ nặng lòng của riêng. Bởi vậy chàng phải nằm im. Có lẽ thấy Tiến nằm êm rờ trong lòng bà, bà Tám đã tưởng chàng thích thú với cuộc tình vụng trộm này, và từ đó, bà cố tình cọ sát thân thể vô mình chàng. Bấy giờ hai tay bà ôm cứng lấy bụng Tiến, bộ ngực gần như trần trụi ép sát vô lưng chàng, bà áp chặt má lên vai Tiến, hơi thở bà nóng hôi hổi. Tiến chợt nhớ ra chai dầu thơm của San đưa cho chàng. Như vậy là chết rồi. Chai dầu có bùa mê trong đó, San đã bảo chàng dùng để mê hoặc Châu, bây giờ vô tình đưa cho bà Tám sức, hèn gì bà ta không kỳ cục như thế này! Bây giờ mới phải làm sao đây? Loạng quạng đổ bể ra chắc chắn chàng lãnh cái búa tạ chứ không phải chơi đâu.

Bỗng Tiến giật nảy mình vì một bàn tay của bà lần xuống dưới. Mặc dù đứng dưới nước và chỗ này không có ai, nhưng chàng cũng tá hỏa vì không ngờ bà Tám bạo phổi đến như vậy.

Chàng run lên như bị bệnh.

- Dì Tám à, coi chừng có ai thấy là bó mạng đó.

Giọng bà thì thào trong hơi thở:

- Làm gì có ai ở đây mà anh sợ, hơn nữa tay em đang ở dưới nước mà.

Tiến chỉ chiếc đèn măng xông.

- Tui mình đang ở chỗ sáng, nếu có người đi ghe qua bên ngoài, nhất định họ nhìn thấy chúng mình rồi đó Bà Tám cười khúc khích, quay lại tạt nước vô chiếc đèn, bóng đèn đang nóng, gặp nước lạnh nổ cái đốp. Bóng tối tràn lên ngay, màn đêm bao trùm đầy đặc, tiếng bà Tám thì thào hơn hờ.

- Bây giờ cưng yên tâm rồi phải không, quay lại đây đi mà, còn thấy gì nữa đâu mà cắt chứ. Chúc xiú nữa về cứ nói bóng đèn bể làm sao cắt cho đây ghe được, phải không người yêu của em.

Giọng bà ồm ồm, kéo dài ra như làm nũng với chàng. Chưa bao giờ Tiến gặp cảnh chớ trêu như thế này. Chàng bỏ con dao cắt lên ghe vì sợ đâm phải bà Tám, bây giờ không còn cách nào thoát khỏi tay bà được nữa. Tiến nghĩ cái tội này cũng tại chàng mà ra, không biết chút nữa có nên nói lại cho San nghe không. Chàng ngửi thấy mùi dầu thơm nồng nặc trên mặt bà Tám đang ép sát vào mặt chàng. Hình như mùi dầu thơm cũng làm Tiến thấy là lạ, chàng kê sát mũi vào má bà Tám hít một hơi thực mạnh, tâm thần thấy lâng lâng. Thân thể chàng bắt đầu nóng lên. Bà Tám quay mặt lại, bờ môi bà tìm miệng Tiến phủ đầy. Những tiếng rên rỉ bật ra, Tiến hình dung hình ảnh Châu đêm nào trong cơn mưa bão ở nhà chàng...

San cười sặc sụa khi nghe Tiến nhăn nhó kể hết từ đầu tới cuối buổi cắt rau hồi chiều.

Chàng ra nghĩa địa đường Dương Công Trừng gặp Tiến và định dùng ông Tổ luyện trong cây chuối hột chinh phục Châu. Nhưng khi nghe Tiến kể xong vụ bà Tám dùng dầu thơm có bùa yêu trong đó, San đổi ý ngay. Chàng nắm vai Tiến nói thực chậm.

Như vậy kể như ông đã có người an ủi rồi, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ cho ai bùa yêu để dỗ vợ người khác, lần này mặc dù ông vô tình, nhưng cũng là do tôi cho ông thứ đó để làm trái với những điều tôi thể trước bàn thờ Tổ, phen này chắc chắn tôi sẽ bị vạ lây. Nếu bây giờ tôi tiếp tay tiếp tay với ông mê hoặc nhỏ Châu, chẳng hóa ra tôi tiếp tay với ông làm chuyện tầm bậy quá. Ngủ cả với mẹ lẫn con sao được.

Mặt mũi Tiến nhăn nhó thực khó coi, chàng cố kìm nén:

- Thầy San ơi, xin thầy giúp em một lần này nữa thôi, em không dám xin thầy làm chuyện tầm bậy đâu, chỉ xin làm sao cho bà Tám đứng theo em nữa là được rồi.

San mỉm cười:

- Bây giờ ông đổi ý rồi à?

- Dạ, không phải em đổi ý đâu, nhưng cứ sự như thế này rồi làm sao đây.

- Tôi nghĩ dễ thôi mà, bây giờ ông không cần bùa ngải gì cả. Ông đã nắm được mẹ con Châu trong tay rồi, tại sao không nói với bà ta giúp ông tiến tới vụ hôn nhân với con bà ấy. Sau khi ông chính thức làm chồng con Châu rồi, lẽ dĩ nhiên bà ta đâu còn có gì mà theo ông nữa. Tiến tần ngần.

- Nhưng mà...

- Nhưng mà làm sao, ông không nghĩ đó là kế vẹn toàn sao.

- Vẹn toàn thế nào được, nhờ bà ấy cứ theo em hoài rồi mới làm sao đây?

- Không sao đâu, chai bùa đầu thơm đó chỉ có hiệu nghiệm trong vòng 100 ngày là hết linh rồi. Bởi vậy ông cũng chẳng cần bùa giải làm gì mất công.

Tiến giấy nẩy lên như người ngồi phải lửa.

- Trời đất ơi, không được đâu thầy San ơi. Phải chịu đựng tới 100 ngày chắc chết quá.

San cười:

- Nhiều người muốn không được, tại sao ông có lại còn chê. Ông đâu có biết, nếu muốn giải bùa mê cho bà Tám, ông phải mang bà ấy tới cho tôi làm phép giải. Như vậy ông lấy cớ gì nói với bà ấy đây. Hơn nữa, vụ này xì ra, liệu ông sống có nổi không?

- Nếu vậy thì chết em rồi còn gì!

- Hơn ba tháng có là bao, chỉ sợ ông không đủ thì giờ dụ dỗ bà má vợ tương lai thôi. Bây giờ sắp tới giờ giới nghiêm rồi, ông phải về đi thôi, nếu không lại bị lỗi thời với cảnh sát đó.

Nói xong San leo lên xe đi ngay, chàng không muốn bị Tiến kỳ kèo lòi thoi nữa. Gió đêm thổi hắt vào mặt chàng thực mát, San cho xe chạy thực nhanh về hướng chợ Bà Chiểu.

Chàng miên man nghĩ tới cảnh bà Tám Rau Muống tấn công Tiến trên khúc sông vắng mà Tiến vừa kể cho chàng nghe. Chàng không ngờ chai đầu thơm bùa yêu đó lợi hại như vậy.

San thấy tiếc công trình mình luyện chai đầu, lúc trao cho Tiến chai đầu này, chàng định ninh là Tiến dùng với Châu chiều nay vài giọt thôi rồi trả lại chàng, chứ có ngờ đâu Tiến vô tình trao cho bà Tám xài hết một lần như vậy? Chai đầu này sự thực là nước luyện Ông Tổ Bùa Yêu trong cây chuối hột còn dư lại, chàng chứa vào chai đầu thơm ấy để dùng dần trong trường hợp hi hữu mà thôi. Thứ này mạnh gấp trăm ngàn lần hơn những bùa mê, thuốc lú thường. Bà Tám điên lên là phải rồi. Trong xóm Lao Động này, bà Tám Rau Muống, đi ghê của Châu là người có bộ ngực vĩ đại nhất, ai mà không biết. San tưởng tượng bà phanh ngực áo ra có thể làm cho chàng điên lên được. Đã có nhiều lần, San định dùng bùa mê chài bà cho biết mùi đời, nhưng chàng lại không

dám vì sợ bị. Tổ hành. Quy luật của những người luyện bùa mê thực nghiệm ngặt cổ tình mê hoặc đàn bà có chồng, Ông Tổ có thể bỏ ngay, từ đó trở đi không còn luyện được thứ gì nữa. Hoặc ít nhất cũng bị Ông Tổ hành hạ điên khùng cả năm trời chứ hồng phải chơi.

Xe vừa chạy tới ngã tư chợ Bà Chiểu, bỗng có người gọi San ơi đi.

- Thầy San, thầy San đi.

San nhìn về hướng ấy, chàng nhận ngay ra Hà đang vẫy chàng rồi rít. San ra xe lại, chưa kịp nói gì, Hà đã leo lên phía sau xe chàng rồi.

- May quá gặp thầy, nếu không tối nay em lại ngủ đường ngủ chợ nữa rồi. Xin thầy chở em về nhà đi, bây giờ không có xe nào chịu rước khách nữa rồi.

- Sao bữa nay em đi làm về khuya quá vậy?

Hà nói láo:

- Mấy thằng cô hồn say rượu trong quán núp kéo, em nể bà chủ phải tiếp tục nó tới gần giờ giới nghiêm mới về được, tối qua đã ngủ lại một đêm rồi đó.

San tin lời Hà ngay, chàng biết tình trạng của những cô gái bán bia ôm là như vậy. Mấy cô này không hẳn là những cô gái mãi dâm, nhưng nhiều khi đi ngủ với khách, kiếm thêm tiền cũng không có gì lạ. San cho xe chạy thực nhanh, chàng cũng không muốn rắc rối với cảnh sát làm gì, mặc dù có Sự Vụ Lệnh đi trong giờ giới nghiêm, nhưng San không muốn lợi dụng trong những trường hợp như thế này. Có lẽ Hà cũng biết vậy, nên nàng không nói gì nữa, cho dù Hà có muốn nói gì, San cũng không nghe được vì xe chạy quá nhanh, gió thổi vù vù bên tai. Bỗng San chợt để ý, ngực Hà ép sát sau lưng chàng, hai tay nàng ôm lấy eo chàng thực chặt như sợ té. Bộ ngực Hà cũng nổi tiếng vào phố lớn trong vũ đường. Đã có nhiều lần San biết Hà cố tình để hở hang trước mắt chàng cũng như nhiều người khác mà Hà chú ý, hoặc đang nhờ vả một điều gì. Chàng cũng chẳng lạ gì nhiều học trò trong vũ đường đã ngủ với nàng.

Đó cũng là lý do tại sao thầy Tư không điểm đạo cho Hà nhập môn. Có điều Hà cũng không bị loại ra khỏi vũ đường vì nàng chỉ tiền cho thầy Tư rất hậu hỉ, nếu không có nàng chu cấp, chưa chắc gì thầy Tư có đủ tiền chi dùng thoải mái như ngày hôm nay. Tất cả các học trò khác đều nghèo như chàng, làm gì có tiền mà cho thầy Tư hàng tháng như Hà được. Có lẽ chỉ còn vài phút nữa là tới giờ giới nghiêm, ngoài đường vắng tanh, không còn bóng dáng chiếc xe nào. San tăng vận tốc xe nhanh hơn nữa, gió thổi ù ù. Bỗng Hà vỗ vào lưng San ra hiệu cho chàng dừng lại. San ngạc nhiên, nhưng chàng cũng cho xe ép sát lề.

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Ua, bộ em muốn xuống đây hả, chỗ này đâu có nhà cửa ai đâu?

Hà vừa đổi thế ngồi vừa nói:

- Không phải em muốn xuống đây đâu. Thầy chạy nhanh quá nên em sợ té, nói thầy đậu lại cho em ngồi chàng hàng cho chắc ăn thôi. Bây giờ giữ thầy cho xe chạy được rồi đó.

San mỉm cười, chàng rõ máy cho xe chạy ngay. Bây giờ chẳng những bộ ngực Hà ép sát vào lưng chàng, mà cả phần thân thể nàng cũng bám chặt phía sau lưng, San muốn tưởng tượng hết những gì Hà có. Chàng nghĩ thầm hình như con nhỏ này không mặc một thứ gì khác ngoài bộ đồ bà ba bên ngoài này. Thân thể chàng nóng lên hình ảnh những cuộc truy hoan ngập đầy đầu óc. Hình như Hà cũng biết San đang nghĩ gì, thân thể nàng càng tra sát phía sau lưng bạo dạn. Nhưng chẳng mấy chốc đã tới đầu hẻm nhà nàng, San cho xe đi từ từ lại, con đường nhỏ nhấp nhô những hàng hiên nhà lồi ra thụt vào. Khi còn cách nhà Hà một quãng, nàng ra hiệu cho San dừng lại. Cả xóm vắng tanh, tối om om, chỉ có ánh đèn xe Honda của San rọi sáng được một khúc. Hà tuột xuống xe, San vừa chống chân xuống đất, nàng đã với tay tắt máy, bóng tối ập xuống thực nhanh bao lấy hai người khi chiếc đèn xe chợt tắt. San chưa kịp nói gì, Hà đã đứng sát vào vít đầu chàng xuống hôn thực bạo lên môi. San không còn suy nghĩ gì nữa, những ham muốn lúc đang chạy xe bùng lên dữ dội. Chàng vòng tay ôm lấy nàng. Hà thì thầm:

- Anh ơi, anh có giận em không?

San nói như người trong mộng:

- Tại sao anh lại giận em chứ.

- Em lẳng mạn quá phải không anh?

- Như vậy mới dễ thương mà.

- Anh có khinh em không?

- Chẳng bao giờ anh nghĩ như vậy cả.

- Anh có biết em thương anh lâu lắm rồi không?

- Tại sao em không nói?

- Em sợ...

- Em sợ cái gì chứ?

- Trong vũ đường ai không sợ anh. Thầy Tư còn nể anh há gì tụi em.

San cười nhe răng:

- Như vậy mà sao anh không biết.

Hà cắn nhẹ vào tai chàng.

- Anh làm bộ thôi.

- Thế bây giờ em còn sợ anh không?

- Sợ chứ, tại em thương anh quá nên làm ẩu thôi, lúc này anh không

thấy em run muốn chết đó sao?

San luôn cả hai tay vào áo Hà.

- Có phải không đó?

Hà ứ một tiếng nho nhỏ, nhưng nàng để yên cho hai bàn tay San mò

mắm. Mặt Hà gục xuống vai chàng. Nàng thủ thỉ:

- Mai một anh cưới chị Hoa rồi cũng đừng quên em nhé.

San thì thào:

- Chỉ sợ lúc đó em xa lánh anh thôi.
- Em thề với anh, không bao giờ quên anh đâu. Bất cứ lúc nào anh muốn, em vẫn xin chiều anh tất cả như ngày hôm nay.
- Em có giữ được lời nói đó hay không?
- Tại sao không được chứ? Anh còn lạ gì em nữa, với ai còn dấu giếm, chứ có cái gì em qua mắt được anh đâu. Anh không khinh em đã là may cho em rồi.
- Tại sao lại khinh em được. Trời cho mỗi người một cái số biết ai hơn ai mà trọng mà khinh. Hơn nữa, nếu may mắn bây giờ có được một chút địa vị trong xã hội, nhưng liệu tồn tại được bao lâu đây. Sự tồn tại lâu dài là cái ân tình mà thôi phải không em?
- Hình như Hà cảm động thực sự, năng nặn ngẹn ngào không nói được nữa. Mỗi nàng tìm lên gần chặt lấy bờ môi San. Hai tay ôm ghì lấy chàng...
Khi San vòng xe lại, trở ra. Hà vẫn còn tần ngần nhìn theo, tự nhiên nàng có những so sánh giữa San và Tam. Một người khôn ngoan, ăn nói ngọt ngào tới tim, tới óc người khác, thân thể lúc nào cũng tỏa đầy sự đam mê, che chở cho người chung quanh, nhưng với nàng không thể nào chinh phục con người này làm của riêng được. Còn một người tính tình đơn hậu, thực thà. tới khờ khạo; không biết ăn nói văn hoa, nhưng dễ sai bảo và đối với Hà thực dễ dàng nắm trong tầm tay, sai khiến làm tất cả những gì nàng cần thiết. Cũng vì vậy, nhiều lúc Hà cũng thấy tội nghiệp và tìm được thú yêu đương thực dễ dàng trong con người này.
Bây giờ Hà trở về với những gì của nàng có thực sự. Nàng biết giờ này Tam đang trông mong nàng lắm, đã hai hôm rồi không về.
Khi Hà bước vô nhà, Tam đã chạy ra ôm chặt lấy nàng, hỏi han rồi rít. Chàng đỡ nàng ngồi xuống giường, lấy nước lau mặt cho Hà và kể lại cho nàng nghe hết những gì lúc nàng vắng nhà. Hà mừng lắm, nàng không ngờ tội nhỏ lại được việc như vậy, nàng thủ thỉ với Tam:
- Nếu sông bài mà làm ăn được, em đâu có phải đi làm đêm hôm như thế này nữa.
Tam nghe Hà nói mừng lắm, chàng hớn hờ:
- Phải đó, từ nay em cứ ở nhà lo sông bài với anh, có khi còn nhiều tiền hơn em đi làm như thế này.
Hà mỉm cười, gật đầu. Thực ra nàng cũng đâu có muốn làm cái nghề bạc bẽo, từ chến này. Cục chàng đã phải bán thân nuôi miệng thôi. Bây giờ đã có Tam, lại có nguồn lợi như thế này còn tội gì tiếp tục con đường nhớ bán đó nữa. Hà ôm lấy Tam, ghì chặt chàng vào lòng. Cả hai ngã xuống giường, cuộn vào nhau. Những thèm khát yêu đương còn đọng lại trong người Hà khi San rời nàng, giờ đây tuôn trào vô Tam, nàng rít lên ngay từ phút đầu. Thân thể nàng căng cứng, hàng nút áo bật tung ra ngay, Tam ném chiếc áo xuống đất. Thân thể Hà lộ lộ dưới ánh đèn điện như một thân hình vệ nữ.
Tam đam mê trong thú yêu đương tột cùng. Chàng nói thực nhỏ bên tai Hà:
- Nhất định anh sẽ bảo vệ sông bầu của này cho tới chết, để đem tiền về cho em. Em sẽ ở nhà nghỉ ngơi, luyện bùa, nuôi ngài như em thích. Hà tắt nhe nhẹ lên mà Tam môn trốn.
- Có phải không đó, hay là khi có tiền rồi lại bỏ em lẫn lộn một mình thôi.
Tam lụp chụp, nói:
- Không có đâu, không có đâu, nếu anh bỏ em cho ông Tổ hành anh chết đi, đừng thấy ánh mặt trời nữa.
Hà bụm miệng Tam lại không kịp, nàng giẫy nảy lên:
- Trời đất ơi, ai bảo anh thế vậy. Tầm bậy tầm bạ quá hà.
Tam cười hi hi, khủ khủ:
- Ô, thôi anh không thề nữa đâu.
Hà siết thật chặt cổ Tam, cắn mạnh. Tam vẫn cười hi hi, không biết phải làm gì. Hình như chàng cố chịu đựng để đền cái tội thề ấu vừa rồi.
Hà rít lên:
- Em cắn cho anh chết luôn.
Tam ngây ngô:
- Ừ em cứ cắn đi, anh không đau đâu.
Hà cười khúc khích, hai tay nâng mặt Tam lên, nhìn thật chăm chú vô mặt chàng, nói:
- Sao anh khờ quá à. Em không muốn làm anh đau đâu. Còn để anh sống kiếm tiền cho em ở nhà luyện bùa chứ. Chỉ có điều em chưa được điểm đạo thật là khó lòng chu toàn những điều mong ước được.
Tam nhanh nhẩu:
- Hay là để anh điểm đạo cho em.
Hà đập mạnh tay vào lưng Tam, gật:
- Tầm bậy nè, anh điểm đạo cho em rồi làm sao chúng mình thành vợ chồng được.
Tam chợt nhớ ra quy luật của môn phái, chàng tiếc rẻ, nói:
- Ờ, uống quá hăng. Minh biết mà không làm gì được mới tức chứ.
Suy nghĩ một lúc, Hà bảo chàng:
- Anh đừng lo, em nghĩ ra một kế rồi.
Tam mừng rỡ, hỏi:

- Em nói anh nghe đi.

Hà từ từ nói:

- Này nhé, thầy Tư không điểm đạo cho em vì thầy biết em đang bán bùa ôm và lâu lâu lại tiếp khách nữa. Nhưng thầy Tư cũng không loại em ra khỏi vô đường vì thầy cần tiền của em. Bây giờ em nghỉ bán bùa ôm, lấy anh, chỉ ở nhà cơm nước thôi. Đồng thời chúng mình lại có tiền chu cấp cho thầy Tư, em hỏi anh còn lý do nào thầy Tư không điểm đạo cho em nữa?
Tam mừng hớn hờ:
- Như vậy là chắc ăn rồi. Thế nào thầy Tư cũng điểm đạo cho em thôi.
- Nhưng cũng còn nhiều vấn đề lắm.
- Còn gì nữa đâu?
- Có chứ, thứ nhất: chúng mình phải làm đám cưới ngay, để cho thầy Tư tin và mọi người không ai còn phá phách em nữa. Thứ hai: Hàng ngày lựa những lúc thầy Tư vui, anh ký nẻo thầy Tư điểm đạo cho em, trong khi đó, chúng mình dùng tiền vừa mua chuộc lòng thầy ấy, cũng vừa bắt chẹt nữa.
- Bắt chẹt thế nào chứ?
- Có gì đâu cứ nhờ lúc nào thầy Tư thật túng bấn là chúng mình lờ đi, không chung tiền cho ông ấy nữa là có hiệu quả ngay chứ gì.
Tam cười sáng sủa, chàng có vẻ phục Hà lắm. Bỗng Tam chợt nhớ tới mấy cuốn sách bùa mụm trộm của thầy Tư đưa cho Hà bữa trước, chàng hỏi:
- Còn mấy cuốn sách bùa em chép tới đâu rồi?
- À xong hết rồi, chiều mai em mang về để anh trả lại, kéo bại lộ thì nguy to đó.
- Em làm sao mà hay quá vậy?
- Em đã nhờ một người bạn chụp hình lại tất cả những trang sách ấy, anh ta đã rửa ra hình rồi, nhưng chờ đóng thành cuốn sách, chiều mai là xong hết.
- Như vậy là chúng mình đã có tất cả những gì chú Tư có nhưng không biết có luyện được không đây?
- Tại sao anh lo luyện không được? Em không biết bùa thì như thế nào, nhưng về ngải, em đã biết tất cả cách luyện cũng như cách sử dụng rồi. Bây giờ chúng ta chỉ còn lo đem chúng về trồng trong vườn ngải bên Thủ Thiêm nữa là xong.
Tam hơi trầm ngâm:
- Biết là một chuyện, nhưng kiếm cho đủ những loại ngải ấy lại là cả một chuyện khác.
Hà mỉm cười:
- Anh lầm rồi, có những thứ ngải thực độc địa mà mọi người cứ tưởng là cây kiếng hay rau cỏ dại. Thí dụ như ngải Ma Lai anh có biết nó ra sao không?
- Anh nghe chú Tư nói thứ đó khó nuôi lắm, ít người có.
Hà vẫn cười bí mật.
- Anh có biết công dụng của nó ra sao không?
Tam lụp chụp trả lời:
- Biết chứ, biết chứ, thứ đó ăn vô là đứt ruột liền, có trời cứu.
- Anh đã nhìn thấy ngải Ma Lai bao giờ chưa?
Tam ngần người ra nhìn Hà.
- Bộ em có nhìn thấy nó rồi à?
- Chẳng những em nhìn thấy, mà em còn lấy nó thử chơi nữa.
- Em không có nói rợn phải không?
- Không, em đâu có rợn với anh làm gì. Khi đọc cuốn sách ngải của thầy Tư tới khúc ghi chú về ngải Ma Lai, em mới bật cười ra là thầy Tư trồng cả trăm cây ngải Ma Lai ngay trước cửa nhà mà không ai biết. Em cũng chưa tin tưởng ở những lời ghi chú đó lắm, nên mới nhổ một cây về thử cho con mèo nhà em ăn. Anh có biết kết quả ra sao không?
Tam hồi hộp hỏi:
- Kết quả thế nào?
- Sau khi con mèo ăn xong miếng cá có rắc chút ngải Ma Lai, chỉ độ năm phút sau nó đã đành dạch, chết ngắc. Trước khi chết, nó sồn cụt, đá ra tùm lum. Mà kỳ lắm, mùi hôi thối không thể nào chịu được. Phán nó màu xanh lè như chiếc lá của Ngải Ma Lai nữa.
Tam rùng mình.
- Ghê vậy sao?
- Phải, em cũng không ngờ thứ ngải đó độc địa như vậy.
- Em nói chú Tư trồng cả trăm cây trước nhà sao không ai biết?
- Mọi người không biết vì làm ngải Ma Lai với loại cây khác thôi.
- Vậy nó ra sao?
- Anh có biết trước nhà thầy Tư có một vườn rau bắp cá không? Tam nói ngay:
- Biết chứ sao không.
- Đó là vườn ngải Ma Lai đó, chứ không phải rau Bắp Cá đâu.
Tam ngồi bật dậy, sợ hãi.
- Em có nói chơi không đó?
Hà bình tĩnh đáp:
- Em không nói chơi đâu.
- Nếu vậy ai không biết bắt ăn chết cha sao?

- Đó cũng là lý do tại sao những người chơi đùa ngải không bao giờ ăn rau Rấp Cá. Họ sợ làm với ngải Ma Lai chứ không phải loại rau đó có điều gì kiêng cử với họ đâu.

- Hèn gì Chú Tư luôn luôn nhắc các đệ tử không bao giờ được ăn rau Rấp Cá. Nhưng mà bộ rau Rấp Cá là ngải Ma Lai hà?

- Không phải đâu, nó chỉ giống nhau như hệt, song ngải Ma Lai nhỏ lên nó có củ như củ sắn nhỏ. Nếu anh chỉ nhìn phía trên không thôi, không thể nào phân biệt được ngải Ma Lai và rau Rấp Cá đâu. Nhưng khi nhỏ lên mà thấy nó có củ dưới gốc thì coi chừng, chính y đó. Ăn vô là bỏ đời.

- Như vậy ăn rau Rấp Cá dễ bị làm lầm.

- Dù có lầm ăn vô cũng không chết đâu.

Tam ngạc nhiên, hỏi:

- Em nói cái gì kỳ vậy?

- Tất cả các loại ngải đều phải biết cách dùng mới có hiệu quả. Ngải Ma Lai cũng vậy. Ai ăn phải thứ ngải này trộn với củt Gà Sáp mới chết, còn như ăn khơi khơi như ăn rau Mả thì vô hại.

Bây giờ Tam mới hết thắc mắc, chàng chợt nhớ ra chuyện Ma Lai ăn củt Gà Sáp mà chú Tư thường kể.

- Hèn gì Chú Tư thường kể chuyện con Ma Lai ăn củt Gà Sáp là nhằm vào cách luyện ngải Ma Lai. Có ai ngờ như vậy đâu.

- Đúng rồi, chẳng những thầy Tư thường kể chuyện đó mà mọi người ai cũng biết chuyện Ma Lai đêm đêm tìm củt Gà Sáp mà ăn. Thực ra đó là cách truyền tụng luyện ngải Ma Lai của giới chơi đùa ngải để cho dễ nhớ, mọi người không ai biết thôi.

Hà nắm tay Tam kéo chàng nằm xuống.

- Anh nằm xuống đi, làm gì mà ngồi sững như ông phỗng đá vậy.

Tam cười hì hì, lấy tay quệt mồ hôi trên trán, chàng nghe Hà nói về ngải Ma Lai mà soát mồ hôi lúc nào không hay. Chàng với tay tắt đèn nằm xuống bên Hà. Bóng tối tràn đầy căn phòng nhỏ. Hà gác một chân lên mình Tam, nói:

- Thôi chúng mình đi ngủ nhé.

Tuy vậy nhưng Tam không thể nào ngủ được, chàng chần trọc nhìn lên trần nhà đen thui mà tưởng tượng ra hàng trăm chuyện ma quái, một lúc sau, Tam nói nhỏ:

- Hà à, trong cuốn sách ngải của chú Tư có ghi rõ tất cả phép luyện các giống ngải hay sao?

- Dạ, mỗi thứ ngải đều ghi chú đủ cả cách dùng cũng như hình dáng của cây ngải nữa.

- Tất cả có bao nhiêu loại ngải được ghi trong đó.

- 36 loại.

- Hèn gì trong lời kinh tụng của môn phái chúng mình có câu "Ba Mươi Sáu Vị Tà Ngải" là như vậy.

- Anh Tam à. Hình như cuốn sách ngải này thầy Tư có trao cho thầy San chép rồi phải không?

- Đúng rồi, thầy San chép cuốn sách này ngay từ khi được xuất sư, lúc đó anh đâu có biết nó lợi hại như vậy nên không để ý.

- Ngoài cuốn sách này ra, anh còn thấy cuốn sách nào nói về ngải nữa không?

- Anh đâu có biết, bộ cuốn sách này chép không đủ sao?

- Cuốn sách này chép đủ hết phép luyện và cách dùng, cũng như tả hình dáng 36 loại ngải, nhưng em không thấy có ghi cách giải.

Tam chợt nhớ ra điều gì, chàng kêu lên một tiếng:

- Thôi chết rồi, còn một cuốn nữa màu đỏ thầy San còn giữ.

- Anh hỏi mượn đi.

Tam giấy này lên:

- Đùng có súi đại chứ, chúng mình vừa trộm cả đồng sách, bây giờ anh lại mở miệng ra hỏi, như vậy có khác gì lấy ông con ở bụi này hay sao.

- Ừ hén, để lộ ra là bỏ đời.

- Bỏ đời là cái chắc rồi, hơn nữa, từ hồi nào anh không biết chữ, bây giờ lại đi mượn sách về ngắm hay sao. Có ai ngu như con heo cũng biết tội mình gian. Nhất là thầy San thì đừng hòng qua mặt nó. Anh ngán thẳng này còn hơn chú Tư nữa!

- Không hiểu sao em cũng như anh vậy đó. Nhiều lúc mình còn dám rờ mặt với thầy Tư, còn thầy San mình lại không dám, mặc dầu anh ấy cũng chỉ sắp xỉ như tội mình chứ có hơi gì nhiều đâu.

- Ừ thôi ngủ đi nhé, khuya rồi đó.

Hà không nói gì nữa, nàng cũng buồn ngủ rồi. Bàn tay Tam mò mẫm nhẹ nhàng trên thân thể làm nàng dễ chịu và lịm đi lúc nào không hay.

Thời gian trôi qua thực mau, hôm nay lại tới ngày San hẹn Hoa tới đón nàng lên Saigon chơi. Con đường xuống cầu Bình Lợi như dài ra hơn mọi lần. San cho xe chạy thực mau, gió thổi ù ù qua hai bên tai. Trời chưa sáng rõ mà đã oi bức khó chịu rồi. Trên trời nhiều đám mây đen kéo nhau che khắp vùng. San đoán hôm nay đám có mưa lớn lắm. Sở khí tượng đã tiên đoán cả tuần nay một trận bão sẽ thổi qua đây vào cuối tuần này.

Tới đầu hẻm nhà thầy Mười, San đã thấy Hoa ra đón chàng ở đó. Nàng cười tươi, khuôn mặt rạng rỡ.

- Em đoán giờ này thế nào anh cũng tới.

San mỉm cười vui sướng:

- Sao em tài quá vậy, bộ thầy Mười có dạy em học bói toán nữa sao?

Hoa thực thà nói:

- Dạ, em có biết chút ít, nhưng mà em đâu có bói anh xuống đây chơi hôm nay đâu. Anh chả hẹn em tuần trước là gì.

San cười hì hì, nắm nhẹ tay Hoa.

- Anh nói chơi thôi, sao em thực thà quá vậy. Mấy bữa nay có gì lạ không em?

Hoa gật đầu.

- Anh vô nhà em cho anh coi.

- Cái gì mà bí mật quá vậy?

Hoa cười khúc khích.

- Em biết anh thích lắm đó.

- Vậy thì em leo lên xe đi, anh chở em vô trong.

Hoa không để San phải nói lại lần thứ nhì, nàng leo lên xe chàng ngay. San rẽ mấy cho xe chạy vào trong xóm. Con đường đất nhỏ, hai bên dừa Xiêm mọc dài che phủ cả phía trên, những trái dừa xanh mơn mớn in bóng xuống con lạch rung rinh ánh nước. Vài con chim bay vọt vù lúc xe San lướt qua.

- Thầy Mười đang làm gì ở nhà hả em?

- À, thầy đi chữa bệnh rồi, đi từ sáng sớm lúc em chưa thức nữa.

- Bao giờ thầy mới về?

- Em đoán cũng phải tối tối mới về được, hơn nữa, hôm qua thầy Mười nói với em, hôm nay thế nào cũng có mưa to, gió lớn. Không biết thầy có về kịp tối nay không, hay là lại kẹt luôn trên Lái Thiêu mất.

- Thầy đi chữa bệnh gì vậy?

- Em nghe thầy nói có người bị tự ếm gì đó, gần chết rồi ông ta là một thầy pháp thì phải.

- Thầy pháp mà lại để cho người ta ếm à?

Hoa cũng cười theo, nàng vòng tay ôm chặt bụng San hơn nữa. Con đường gồ ghề nên sóc quá. Xe vô tới sân nhà, Hoa nói ngay:

- Anh vòng xe ra nhà sau đi, không có ai ở nhà trên đâu.

San ngạc nhiên.

- Ủa, mọi người đâu hết rồi?

- Di Mười đi bán hàng, mấy đứa nhỏ đi chợ với ngoại em. Bây giờ còn có một mình em coi nhà thôi.

Hoa mới nói xong, xe cũng vừa tụt căn nhà nhỏ phía sau. Nàng bảo chàng:

- Anh cho xe chạy luôn vô trong nhà đi, em sợ để ngoài này chút nữa trời mưa quá.

Mấy con chó thấy người lạ, chạy ào ra sân sủa dữ dội. Hoa nạt một tiếng, chúng cúp đuôi chạy vô nhà ngay. San cười:

- Kể ra em cũng có uy đó chứ, phải chi anh đi một mình, tội này dám làm thiệt anh lắm.

Hoa cười khúc khích.

- Cái anh này cứ ngạo em hoài.

San chống xe lên, chàng nhìn quanh.

- Nhà vắng quá, em ở nhà một mình không sợ ăn cướp sao?

Hoa nhìn San tinh quái.

- Anh nghĩ có đứa nào vô nhà thầy Mười ăn cướp được hay sao?

San nắm tay Hoa kéo nàng sát vô người chàng.

- Ờ hén, nhất là thầy Hoa coi nhà, có Thiên Lôi cũng phải né chứ nói gì mấy thằng cóc con phải không?

Hoa dựa sát vô mình San cười khúc khích, chàng vòng tay ôm lấy nàng. Hoa vừa ngước mặt lên, San đã cúi xuống, nụ hôn đầy ắp bờ môi mộng đỏ làm Hoa run lên, nàng nhắm mắt lại. Lần nào cũng vậy, San thường hôn nàng như thế và Hoa không còn tự chủ được nữa; nàng niu cứng lay chàng. Bàn tay San lướt qua vạt áo bà ba làm nàng càng run rẩy hơn, San lúc nào cũng tham lam như vậy, nhưng không hiểu sao nàng chiều chàng đủ mọi thứ. Chưa có lần nào Hoa phản đối hay không chịu cả, nhất là những lúc nhà không có ai như hôm nay, Hoa biết thế nào San cũng còn đi xa hơn thế nữa. Nàng thì thầm:

- Anh ơi, vô buồng trong đi, đừng để ai đi ngang thấy làm em mắc cỡ lắm đó.

San không nói gì, cúi xuống bế bổng Hoa vô buồng. Hoa vẫn úp mặt vô bờ vai chàng, nàng không dám mở mắt nhìn San vì mắc cỡ. Nàng nút áo ngoài đã bật tung ra tự hồi nào, chiếc áo lót của Hoa cũng bị kéo lệch qua một bên, nước da trắng ngần làm San mê man trong hơi thở cuồng dại.

- Em thương anh nhiều không?

- Nhiều.

- Ngoại em có nói gì không?

- Không, ngoại cũng thương anh ghê lắm. Ngoại nhắc anh hoài đó.

Đám cưới xong, anh muốn nhà trên Saigon, nhất định phải đưa cả ngoại em về ở chung mới được. Bây giờ em đâu còn ai ngoài bà ngoại nữa phải không?

Hoa dụi đầu vô ngực chàng.

- Dạ, chỉ còn hai bà cháu thôi.

Ngoài trời, cơn mưa ập xuống thật nhanh, những hạt mưa thưa và nặng rơi trên mái lá rào rào. Gió bắt đầu rít lên từng cơn, mây đen kéo tới thực nhanh, bầu trời bỗng dưng tối xầm lại. Một tia chớp loé lên,

tiếp theo tiếng nổ đình tai, nhức óc. Hoa ôm chặt lấy San, nằng tìm thấy ở chàng những che chở vô biên trong cuộc đời. San kéo chiếc mền ở góc giường đắp lên cho cả hai đứa. Hoa vẫn xoắn lấy chàng. Nằng ôm cứng thân hình lực sĩ của San, đầu mặt đi qua vai chàng để che lấp những đam mê cùng cực hiện lên khuôn mặt. San chồm lên làm thân thể nằng cong cứng. Tiếng rên rỉ bật ra khỏi miệng... Hình như gió đang đổi chiều, đập vô nhau, xoay thành cơn lốc bất ngờ. Trận mưa như thác đổ ầm ầm trút xuống. Nước chảy lênh láng, tràn cả vô nhà.

Đang nằm ôm Hoa nghe tim nằng đập, bỗng San nghe có tiếng cục cục như gà trống gọi mái, chàng nói nhỏ nhỏ:

- Ủa, trời mưa lớn như thế này, anh gà trống nào hứng trí đi gọi gà mái vậy kia.

Hoa nhồm dậy, nằng ..nghe tai nghe, nhưng không thấy gì.

- Em có nghe thấy gì đâu.

San cũng ngồi dậy, nghe ngóng.

- Rõ ràng anh nghe thấy tiếng cục .cục mà. Kỳ cục héng.

Hoa kéo chàng nằm xuống.

- Thôi mặc kệ nó, chắc anh nghe lộn đó, mưa rơi thôi mà.

Vừa nói nằng vừa gác một chân lên mình San, bỗng tiếng cục cục vang lên thực rõ như ngay sát chân giường. Hoa lẩn một vòng vô phía trong, mặt nằng xanh lét. Giọng run rẩy, nói không ra hơi.

- Trời ơi...trời ơi, chết rồi, chết rồi.

San cũng tá hỏa, tốc mền ngồi dậy, nhưng Hoa níu cứng chàng không cho nhúc nhích.

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì vậy, bộ thầy Mười về hả?

Hoa lấp bắp:

- Không...không phải đâu.

- Vậy em sợ cái gì chứ?

Vừa nói, San vừa kéo nằng ngồi dậy, cả hai ngồi dựa vô tường, quay mặt ra cửa. Chiếc mền đã bị San hất qua một bên, thân thể Hoa lồ lộ cũng không làm nằng để ý. Nước da trắng ngần không một vết nhăn, những đường cong của một thân-hình vệ nữ từ trên xuống dưới ép sát vào thân thể San. Hoa đang trong cơn sợ hãi cùng cực, San cố trấn tĩnh nằng.

- Em đừng sợ gì cả, có anh ở đây, không ai làm gì được em đâu.

Vừa nói San vừa luồn tay dưới gối rút cây súng chàng vẫn thường mang theo mình, lên đạn. Trong khi Hoa vẫn còn run lẩy bẩy, hai tay ôm cứng lấy cổ San.

- Không phải người ta đâu. Rắn...rắn thần về đó.

San lập lại lời Hoa:

- Rắn thần?

Tiếng cục cục lại nổi lên, lần này nghe thực rõ. Hoa lại co người lại, run lẩy bẩy, không còn nói được lời nào nữa. Bỗng San chợt nhớ tới thầy Tư thường nói về những cặp Linh Xà hay xuất hiện ở các miếu cổ trong đêm tối. Theo thầy Tư chúng chỉ là một loài rắn sống rất lâu năm và khôn kinh khủng, có thể nói, chúng có trí óc minh mẫn còn hơn con người nữa. Loài rắn này khi đã xuất hiện ở đâu rồi, ít có khi di chuyển đi nơi khác lắm, chúng thường làm cho người ta sợ mà cũng quái để đêm đêm về ăn. Không biết chúng có giúp ích gì được những người cúng quải cho chúng ăn hay không, nhưng tuyệt đối khi đã được ăn uống ở đâu rồi, không bao giờ quấy phá khu vực ấy nữa. Thường thường mọi người đều coi chúng như thần linh. Những con rắn này dài cũng phải hai ba thước, màu đen, xám hay có khi màu trắng thì to lớn gấp mấy lần những con khác. Đặc biệt con nào trên đầu cũng có một chiếc mào như con gà trống, và hai bên mép lại có những sợi râu thực đáng sợ. Có thể nói chúng mang hình ảnh một con rồng trong tranh vẽ nhưng không có vẩy mà thôi. Đặc biệt nhất là bao giờ cũng đi từng cặp, ít có khi nào người ta thấy chúng đi một con cả. Cũng theo lời thầy Tư, những con Linh Xà này không sợ Ngải Rắn như những con rắn thường. Tuy nhiên, Ngải Rắn cũng làm chúng khó chịu mà bỏ đi.

San cúi xuống nhìn Hoa đang run rẩy trong lòng chàng, một tay ôm ngang nằng, một tay cầm cây súng chìa ra phía ngoài, chàng cố trấn tĩnh nằng.

- Anh biết rồi, có phải em nói mấy con rắn thực lớn, có mõng như mõng gà đó không?

Hoa nghe San nói càng run hơn, nằng lấy tay bịt miệng chàng lại, rên rí:

- Anh ơi anh, đừng có nói tầm bậy mà. Các ngài linh thiêng lắm đó, bắt anh chết bây giờ.

San bật cười, chàng đã biết chắc là loài rắn này về đây rồi hèn gì không làm Hoa sợ hãi như vậy. Những học trò thầy Mười và ngay cả thầy Mười nữa cũng đâu có biết nhiều về phép luyện rắn, bởi vậy gặp loài rắn này về không sợ sao được. Còn với thầy Tư và các đệ tử đã học phép luyện rắn, nếu gặp được loài rắn này phải gọi là một kỳ duyên hiếm có. Tuy nhiên, bắt chúng thực là khó và điều trở ngại nhất là sự mê tín dị đoan của dân chúng trong vùng đó, họ không bao giờ cho bắt cứ ai đụng chạm tới loài rắn này, vì cho chúng là thần linh của họ.

Tiếng cục cục lại vang lên, thân thể Hoa mềm nhũn, hình như nằng muốn siu trong lòng chàng. San bảo Hoa:

- Em đừng có sợ nữa, hãy xem anh bắt chúng nè.

Hoa ré lên, San không để cho nằng có phản ứng gì nữa, chàng đưa tay lên miệng, vận khí lên môi thổi phì phì liên tục mấy tiếng. Có nhiều tiếng lục cục rồi lộn chồm như có vật gì rơi xuống nước. Chỉ một phút sau, có tiếng như nhiều con cá vẩy vùng dưới nước. San đoán ngay được ba con rắn Trun của chàng đã bắt gặp con Linh Xà rồi, có lẽ chúng đang quần thảo với nó. Chàng hỏi Hoa.

- Mặc quần áo vào mau lên em, mấy con Rắn Ma của anh đang đánh nhau với con Linh Xà ở nhà ngoài rồi, chúng mình ra đó tiếp sức với chúng mới được. Dù sợ hãi, nhưng Hoa cũng lật đặt mặc quần áo vô thực nhanh. Khi San tụt xuống giường, nằng hơi ngần ngừ một chút, không dám xuống. Nhưng thấy San chạy ra nhà ngoài, Hoa cưỡng quyết theo ngay. Nước đã tràn vô nhà lên tới mắt cá, hai người lội bì bõm.

Vừa tới cửa, San đã nhìn thấy ngay một con rắn khổng lồ to bằng bắp chân, dài cũng ba, bốn thước là ít. Toàn thân màu trắng như bông, da nó lóng lánh như có kim tuyến. Trên chiếc đầu to như cái đầu, một cái mõng thực cao như mõng gà trống, lưỡi nó thò ra, thật vô cùng thực khiêu dâm. Ba con Rắn Ma của chàng chần ba góc, không chút sợ hãi, nhưng San biết ngay chúng không thể nào lấn áp đảo nổi con Bạch Xà này. Tuy nhiên, con Bạch Xà cũng không làm gì được chúng, những con rắn Trun được chàng huấn luyện cả mấy năm trời, tính khôn còn hơn chó săn, chúng biết không làm gì được con Bạch Xà khổng lồ, nhưng nhất định giữ chân nó lại, không cho chạy trốn.

Nhìn thấy tình hình bất lợi cho phe mình, San vội vàng móc trong túi quần một mớ Ngải Rắn thấy vô mình con Bạch Xà, con vật tinh khôn né tránh ngay, nó lấy đuôi hất những củ ngải văng ra xa làm nước bắn tung tóe.

Mấy con Rắn Ma của San, nhân cơ hội con Bạch Xà bậm đối phó với San, chúng nhảy số vô tập liến. Con Bạch Xà tung thế phải lui vô vách tường, cuốn mình lại. San không ngờ nó khôn như vậy, bây giờ nó không còn phải chống đỡ từ phía nữa, trận chiến phần ranh ngay, nó phải đối đầu trước mặt ba con Rắn Ma của chàng xếp một hàng ngang, chắn trước con Bạch Xà, thỉnh thoảng chúng phải chườn lại phía sau để né tránh con Bạch Xà tấn công, nhưng con Bạch Xà cũng không chạy được, vì hễ cứ chọc con này, hai con kia xông vào ngay, nên nó lại phải rút vào thế thủ sát vách.

Bỗng San nhìn thấy cái lưới đang máng trên vách, chàng mừng rỡ bảo Hoa:

- Hoa, em lấy cái lưới kia mang ra đây cho anh ngay đi mau lên, mau lên.

Dù sợ hãi, nhưng Hoa cũng luỳnh quỳnh nghe lời San ngay, nằng chạy lại kéo chiếc lưới xuống đem ra cho San. Chàng mừng rỡ, ném hết số Ngải Rắn còn lại vô mình con Bạch Xà, trong khi con Bạch Xà co người lại, chàng đỡ chiếc lưới trên tay Hoa, thấy liền vô mình nó. Con Bạch Xà không còn đường tránh nữa, nằm gọn trong lưới. Có lẽ nó biết bị bắt nên vùng vẫy dữ dội, nhưng chiếc lưới đã bao trùn lấy toàn thân nó rồi, càng vùng vẫy bao nhiêu, chiếc lưới càng rối mù, cuốn chặt lấy nó hơn nữa. San biết nó sắp nổi điên lên, không còn sợ gì nữa, chàng đưa tay lên miệng thổi phì phì mấy tiếng, mấy con Rắn Ma bò lại phía chàng ngay, San cúi xuống để ngựa bàn tay trên mặt đất cho chúng chui vô tay áo.

Hoa há hốc miệng nhìn những con Rắn Ma của San chui vô tay áo chàng, nằng hơi lui lại.

San phải hỏi:

- Chạy ra sân đi em, con Bạch Xà sắp làm dữ bây giờ đó.

Ngoài trời mưa vẫn tầm tã, gió thổi thực mạnh, cơn bão mà đài khí tượng tiền đoán mấy hôm nay, thực sự đang kéo qua đây, những hạt mưa hắt vô mặt San ran rạt. Hoa cũng đã chạy theo San, nhưng nằng không dám tới gần chàng. San biết ngay nằng sợ mấy con Rắn Ma trong tay áo San. Chàng cũng chợt nhớ phải để chúng trong nhà canh chừng con Bạch Xà, San trở vô nhà, bung tay áo, miệng rít lên những tiếng phì phì nghe thực lạ tai. Mấy Con Rắn Ma trong tay áo chàng chui ra ngay, nhưng lần này chúng không tới gần con Bạch Xà nữa mà chỉ bò chung quanh nhà nhìn con Bạch Xà vùng vẫy trong lưới.

San chạy ra ngoài sân nắm tay Hoa, hỏi:

- Em có thể bắt cho anh một con gà đó thực lớn được không?

- Dạ được, nhưng anh cần con gà đó làm gì giờ này chứ?

- Em cứ bắt cho anh nhanh lên, con nào càng lớn càng hay nhé.

Hoa không hỏi nữa, nằng chạy thực nhanh ra chuồng gà Có lẽ giờ này tất cả gà thầy Mười nuôi cũng chui vô chuồng tránh bão rồi. Trong khi đó, San chạy thực nhanh ra am thầy Mười, chàng đã để ý từ lâu, chung quanh am thầy Mười trồng không biết bao nhiêu là Ngải Rắn. Hồi đó chàng chỉ tưởng là thầy trồng loại ngải này cũng như những cây ngải khác, bây giờ San mới biết, vì chính thầy sợ con Bạch Xà này về phá am nên mới trồng những cây ngải này chung quanh am. Chàng nhớ một mớ Ngải Rắn cả củ lẫn lá ôm về. Gió vẫn thổi thực mạnh, mưa tuy thưa dần nhưng những hạt mưa đập vào mình chàng ran rạt,

đi ngược chiều gió nên chàng tiến thực chậm, nhiều khi muốn bị gió hất xuống mương. Bỗng San tá hỏa vì vừa nghe một tiếng sệt sật bên mình và chàng nhìn ngay thấy con Bạch Xà xuất hiện trước mặt, nó ngóc đầu định mổ vào đầu chàng. San sợ hãi buông mở Ngải Rắn, té lăn cù xuống mương. May mà chiếc mương chỉ sâu tới ngang bụng nên chàng chồm dậy được ngay. Con Bạch Xà tấn công huyệt, nó điên tiết truân mình tới, cũng vừa lúc San rút được cây súng bên mình ra, chàng không còn suy nghĩ gì nữa, bóp cò liền. May mà súng đã lên đạn ngay từ lúc chàng còn nằm trên giường với Hoa, nếu không San cũng không có thì giữ lên đạn nữa và chắc chắn hôm nay chàng tử với con Bạch Xà này rồi.

Chàng bắn một hơi hết băng đạn, con Bạch Xà trúng đạn bật ra sau chết ngay vì nó đứng quá gần chàng và lãnh luôn một hơi bảy viên đạn liên tiếp. Bắn chết con Bạch Xà rồi, chàng mệt nhoài, muốn siu. Chàng vừa sợ, vừa tiếc và không hiểu tại sao con Bạch Xà này có thể thoát khỏi chiếc lưới ni lông chắc như vậy, bỏ ra đây tấn công chàng. Một luồng điện lạnh chạy dài theo thân thể làm San run lên. Chàng hốt hoảng vùng ngay dậy, vội vàng tốc lên bờ chạy thục mạng về nhà. San chợt nhớ tới Hoa và ba con Rắn Ma của mình. Nếu con Bạch Xà thoát lưới ra đây tấn công chàng, có nghĩa là nó phải loại được mấy con Rắn Ma và chắc chắn Hoa cũng không thoát khỏi cùng chung số phận như chúng. Vừa chạy, chàng vừa thét lên:

- Hoa, Hoa ơi, em đâu rồi.

Chạy tới sân, San bỗng đứng sững lại, chàng thấy Hoa đang đứng ôm con gà ở mé hiên.

Mừng rỡ, chàng chạy vội lại ôm lấy nàng hôn lên mặt, lên môi Hoa cuống quýt làm nàng quỳnh lên. Hoa cổ đẩy chàng ra.

- Anh, anh... anh làm gì vậy.

San đưa hai tay bợ mặt nàng lên cười ha hả

Em chưa chết hả Hoa. Tà ơn trời đất. Tà ơn trời Phật.

Hoa ngơ ngác không hiểu gì. .

- Anh nói cái gì vậy?

San chỉ ra ngoài vườn, nói thực nhanh.

- Anh bắn chết con Bạch Xà rồi, chút xíu nữa nó cắn anh chết. Kể cũng tiếc, nhưng toàn mạng là phúc đức rồi. Không hiểu sao nó không giết em trước mà lại đi tìm anh ngay.

Hoa nắm tay San kéo vô nhà, chỉ con Bạch Xà đang vùng vẫy trong lưới. San chưng hửng, chàng nhìn thấy cả mấy con Rắn Ma của chàng lang lang vờn chung quanh con Bạch Xà có vẻ đã thấm mệt. San ngơ ngác hỏi:

- Ủa, như vậy anh vừa bắn chết con Bạch Xà nào ngoài vườn?

- Trời ơi, anh vừa gặp con Bạch Xà khác. Chúng nó có một cặp mà.

San buông Hoa ra ngay, chàng chạy vội ra ngoài vườn. Xác con Bạch Xà còn nằm sượt sượt bên bờ mương, chàng vội vàng vác nó lên vai, nhặt nhanh những cây Ngải Rắn ôm về nhà. Hoa nhìn thấy San vác con Bạch Xà về, dù nàng đã biết nó chết rồi mà vẫn run lên.

Không ngờ con này còn lớn hơn con nằm trong lưới, San vác nó trên vai mà cả đầu lẫn đuôi nó còn chạm đất. Như vậy có lẽ nó là con đực. San ném con Bạch Xà xuống đất, bảo Hoa:

- Em lấy dùm anh con dao và cái thớt ra đây mau lên, để anh giữ con gà cho.

Hoa trao con gà cho San, chạy ngay vô bếp lấy dao và thớt. San mổ bụng con gà, nhét những cây Ngải Rắn vô trong, vừa làm vừa giải thích:

- Ít người biết công dụng của Ngải Rắn là để luyện rắn. Thường thường thì không phải dùng tới một số lượng nhiều như thế này, nhưng đây là trường hợp đặc biệt, con Bạch Xà này lớn quá anh mới phải dùng cả một con gà. Thực ra chỉ dùng một con chuột con cũng đủ rồi.

Vừa nói, San vừa đem con gà vô trong nhà. Con Bạch Xà cũng đã cắn rách được một mắt lưới, chui cái đầu ra, le lưỡi dài thông thật ghê rợn. Nó luôn luôn kêu cục cục một cách thảm thiết, hèn gì con Bạch Xà kia không biết nó bị nạn mà tới cứu. San ném con gà có nhồi Ngải Rắn trong bụng tới trước mặt nó. Con Bạch Xà tấp ngay, nó nuốt chửng con gà một cách dễ dàng. San mừng rỡ, chàng nắm lấy tay Hoa âu yếm:

- Bây giờ mọi việc đều êm đẹp rồi, chỉ tiếc không bắt được đủ cặp nhưng mà một con Bạch Xà này luyện được cũng quá đủ rồi. Từ trước tới giờ, trong môn phái chưa có ai bắt được loài Bạch Xà này cả. Nghe nói ngày xưa Sư Tổ có luyện được một cặp, nhưng nhỏ thôi, và màu xám. Vậy mà nhờ chúng, ngài đã tu yên lành trên ngọn núi đó cả trăm năm không bị ai quấy nhiễu.

- Anh có biết luyện loài Bạch Xà này không?

- Trong sách có nói, luyện nó cũng giống như luyện những con rắn khác thôi. Tuy nhiên, có lẽ những vị thuốc sau này dùng phải nhiều hơn nó mới thấm đòn.

Nghĩ ngợi một lúc, San nhìn thẳng vào mặt Hoa nói nho nhỏ

- Có điều này anh muốn bàn với em, không biết em nghĩ sao.

- Anh cứ nói đi.

- Anh không muốn ai biết chúng mình bắt được con Bạch Xà này, Kể cả thầy Tư và thầy Mười.

Hoa ngơ ngác hỏi:

- Tại sao vậy?

- Tại em chỉ biết sự lợi hại của cặp Bạch Xà này. Nếu bất cứ ai biết mình có cũng sanh tâm sang đoạt ngay, và lúc bấy giờ họ bắt chấp thủ đoạn nào cũng làm cho bằng được, không cần tới đạo nghĩa giang hồ đâu. Vậy muốn giữ báu vật này làm của riêng chúng mình, em phải giấu kín chuyện ngày hôm nay cho tới khi anh luyện thành mới không sợ gì nữa. Lúc ấy không ai có thể ngó ngang gì tới bữa bồi này được cả. Vì những con Rắn Ma chỉ trung thành và quen với một giọng người điều khiển chúng mà thôi.

Hoa gật đầu đồng ý ngay.

- Như vậy cũng hay, vì chính em cũng không muốn cho ai biết chuyện này. Mọi người ở đây, kể cả thầy Mười đều cho cặp Bạch Xà này là thần linh phải thờ phượng. Nếu mọi người biết anh bắt một con, giết một con, em sợ không ai để anh yên đâu.

San lật đặt nói:

- Nếu vậy càng hay, anh phải mang chúng về Saigon ngay bây giờ.

Trời còn mưa lớn, không ai để ý đâu.

Hoa thắc mắc.

- Làm sao anh mang chúng về được?

Sam mỉm cười.

- Em đừng lo, con Bạch Xà chết thì dễ rồi, cứ cho nó vô bao bố cột lại, chở phía sau xe là yên. Còn chú còn sống cũng thế thôi. Sau khi ăn con gà có Ngải Rắn, nó sẽ yếu siu như con trùn. Anh sẽ cho nó ngủ một thứ ngải nữa là cả tuần sau mới thức dậy được. Trong lúc đó, anh thổi những âm thanh như một ngôn ngữ vào tiềm thức con vật và dần dà nó quen với những âm thanh này, và mình có thể sai khiến nó như một con chó trung thành. Lúc đó nó sẽ trở thành Rắn Ma của anh rồi: Hoa mừng rỡ, nàng mỉm cười sung sướng:

- Lúc đó nó phải là Bạch Xà Ma chứ đâu có phải là Rắn Ma .

San cười tỏ mớ:

- Đúng rồi, đúng rồi, Bạch Xà Ma, cái tên nghe thực đẹp.

Hoa khinh mình.

- Đẹp cái gì, thấy mà ghê đi. Lần sau anh tới em không cho anh ôm nữa đâu?

- Tại sao vậy?

- Anh thử nghĩ xem, trong mình anh, rắn lớn, rắn nhỏ, cuốn cùng mình, ai mà dám ôm anh chứ.

San cười ha hả.

- Anh không để nó trong mình đâu, lúc này em không thấy mấy con Rắn Ma nằm trong túi sau xe đó sao.

Hoa chợt nhớ ra, nàng nói:

- Hèn gì, lúc đó anh thổi phi phi gọi chúng. Em nghe thấy tiếng lục cục, rồi lồm chồm, hóa ra mấy con Rắn Ma đó nhảy ra khỏi cái bị xuống nước.

- Đúng rồi, thường thường thì anh để nó cuốn trên cánh tay. Ống tay áo phủ lên chúng nên không ai nhìn thấy. Nhưng tới đây anh cho nó vô túi sau xe đó.

Hoa thắc mắc:

- Rồi mai một con Bạch Xà Ma này anh chứa nó ở đâu?

- Ông nội đó chắc chắn phải để ở nhà rồi, nó to như con voi thể kia làm sao tha đi đâu được. Bây giờ để em cho anh xin hai cái bao gạo đi.

- Thứ đó em có nhiều lắm, nhưng để em cho anh cái túi lớn hơn, bữa trước may chơi, ráp mấy cái bao gạo lại làm một, chắc anh có thể chứa được cả hai con cũng còn rộng nữa.

San mừng rỡ:

- Nếu vậy tiện lắm, em lấy cho anh mượn đi.

Hoa kéo San vô buồng trong, nàng lục tủ lấy ra chiếc bao đưa cho San. Lúc ấy con Bạch Xà đã nằm êm rờ như chết rồi, có lẽ ngải đã thấm vô toàn thân nó đúng như lời San nói, bây giờ nó chẳng khác gì con trùn. San cẩn thận để nguyên cả chiếc lưới đứt con Bạch xà vô bao bố, chàng lại ra ngoài hiên kéo con Bạch Xà chết bỏ vô túi luôn. Khiêng lên yên xe, lấy dây cột lại thật chặt, xong đầu đấy, San nhặt mấy con Rắn Ma bỏ vô bị sau xe, từ giả Hoa ra về.

Ngoài trời vẫn mưa tầm tã, tuy nhiên gió đã nhẹ bớt và hạt mưa nhỏ hơn. San cho xe chạy thực cẩn thận, chàng biết là báu vật mà chàng có hôm hay hàng ngàn năm khó thấy. Bởi vậy mưa gió đối với chàng không thành vấn đề nữa.

Trời đã về chiều, mưa vẫn còn rả rút, trong khi San lợi mưa chờ hai con Bạch Xà về nhà, Tam và Hà đang nằm trên ghe đùa rờn. Hồi sáng, tự nhiên Tam rủ nàng đi câu chơi, Hà theo chàng ngay vì cũng muốn đi thăm vườn ngải bên Thủ Thiêm nữa. Tới khi ghe qua sông, chui vào được con lạch bí mật đưa tới chỗ trồng ngải, trời bắt đầu mưa thực bắt ngờ, cũng may mà mấy bữa trước, Hà đã mượn bác thợ mộc gần nhà làm mui ghe và hai cánh cửa hân hoi nên cả hai chống ghe chui vô trong đóng cửa lại, không sợ ướt át gì nữa. Trong khoang ghe như một căn buồng xinh xắn. Mưa càng to, gió càng lớn làm cho chiếc ghe chòng chành dễ sợ. Tam bảo Hà:

- Để anh cởi quần áo ra chèo ghe vô sát mé lạch, cột vô bờ cho chắc ăn nhể.

Hà đồng ý ngay, nàng cũng muốn theo Tam ra ngoài.

- Cho em đi với.

Tam lắc đầu lia lia:

- Không được đâu, không được đâu. Trời mưa lạnh lắm, em trúng nước mưa là đau ngay cho mà coi.

Hà phụng phịu không chịu, nàng chạy đại theo Tam. Chỉ một loáng, cả hai đã ướt như chuột lột. Tam cười ha hả:

- Đã nói rồi, không chịu nghe, coi kìa, ướt hết chơn rồi.

Hà tinh nghịch cúi xuống bốc nước sông tạt vô mình Tam, cười khúc khích, trong khi đó Tam cố cột được ghe vô một bụi dừa nước thực chắc. Chiếc ghe không còn bị gió thổi chòng chành như lúc nãy nữa. Chàng kéo Hà vô trong khoang ghe nhưng nàng ghì lại, ôm cứng lấy chàng, cười như nắc nẻ.

- Em muốn tắm mưa với anh cơ.

- Em không sợ lạnh à?

Nàng bướng bỉnh.

- Không.

Tam đành chịu, đứng ngoài mưa với nàng. Bỗng chàng để ý, mảnh áo bà ba mỏng manh, ướt át dính sát vô da thịt Hà, bộ ngực nàng căng phồng hẳn lên thân áo. Gió thổi mở tóc Hà bay ngược ra sau, mưa mưa chảy dài trên khuôn mặt trông thật bướng bỉnh. Tự nhiên chàng mê đi với hình ảnh man đại này. Máu trong người Tam chảy mạnh, chàng rít lên, để Hà xuống ván thuyền. Hà vẫn cười sắc súa thích thú với trò chơi trong mưa này, nàng ôm ghì lấy Tam, cắn vô vai chàng... Mưa gió tràn đầy, những đám mây đen cuốn tới thực nhanh theo cơn bão làm bầu trời thấp hẳn xuống. Nằm dưới ván thuyền, Hà thấy những tảo dừa nước rạp mình trong cơn gió bão. Những hạt nước mưa chảy dài theo thân thể nàng thực sáng khoái. Thân hình lực sĩ của Tam nằm gọn trong vòng tay nàng nhưng nhìn thực xa xăm mờ ảo, những hạt nước mưa chảy vô mắt nàng đã làm cho nàng nhìn Tam như tranh vẽ chốn thiên thai.

Nàng vít đầu Tam xuống, biu môi chàng đầy ắp mật ngọt tình yêu.

Nàng lịm đi trong hơi thở điên cuồng.

Bỗng cả hai ngồi bật dậy. Một tia lửa nóng bóng lóe lên chói lòa, cảnh vật chung quanh đổ chối tới mờ mắt. Tiếng sấm nổ tung, bầu trời khét lẹt, tai Hà ù đi không còn nghe thấy gì nữa. Nàng thất thanh la lên:

- Trời đánh, trời đánh, chết... chết anh ơi.

Tam cũng hốt hoảng cùng cực, chàng ôm Hà kéo vô khoang thuyền, đóng cửa lại. Mặt Hà nhợt nhạt, mắt trợn trừng, hình như nàng vẫn còn trong cơn khiếp đảm cùng cực Tam lật đặt cởi hết quần áo nàng ra, lấy khăn khô lau mình cho Hà. Chàng bôi chút dầu nóng cho nàng, thoa bóp khắp người làm cho nàng hồi tỉnh.

- Có lẽ chỉ vì quá sợ hãi bị sét đánh sát bên nên sau khi Tam xoa bóp dầu nóng cho nàng một hồi, Hà lấy lại được bình tĩnh thực nhanh.

Nàng đưa hai tay lên ôm ngực thở hổn hển, miệng mím cười nhìn Tam ngáy ngất. Tam vẫn thoa bóp cho nàng, chàng thấy Hà bớt sợ, sắc mặt trở lại hồng hào nên mừng lắm, chàng vừa cười vừa nói:

- Phen này Thiên Lôi đã mà tụi mình không chết, kể như lột da sống đời được rồi đó.

Hà với tay, đập nhẹ vô vai Tam, cười khúc khích.

- Trời vẫn còn mưa đó, ở đó mà nói tắm bây giờ bực đi. Ông Thiên Lôi mà nghe được là bỏ đời chứ đừng có vội giểu.

Tam cười hề hề, nắm hai tay Hà đang ra, nhìn vô ngực nàng, bộ ngực trần trụi, trắng ngần không một nếp nhăn, và to phồng quá khổ.

- Em coi, hơ hơ như thế này, làm gì Thiên Lôi không đánh chứ.

Hà mặc cỡ, dang tay Tam ra, ôm cứng lấy chàng, cắn vô bờ vai chắc nịch.

- Em cần cho anh chết luôn.

Tam bị Hà cắn đau, la lên: .

- Trời ơi...chết, chết.

- Cho anh chết luôn.

- Sao em ác quá vậy?

- Ai bảo anh tắm bây giờ bực.

- Tắm bây giờ hồi nào?

Hà đẩy Tam ra, nhưng vẫn còn níu lấy đầu chàng âu yếm.

- Anh còn nói được nữa hả, em cần cho anh chết luôn đó lúc bấy giờ cho dù anh có luyện được Ngũ Hành Thiên Tiên Khí em cũng không sợ đâu.

Nghe Hà nhắc tới Ngũ Hành Thiên Tiên Khí, Tam bỗng chợt nhớ ra ngọn sét đánh vừa rồi, chàng vội vàng hỏi:

- Hà à, hình như lúc nãy sét đánh cái cây nào ngay trên bờ lạch phải không em?

Hà ngơ ngác không biết Tam đang định nói gì.

- Dạ, em không định rõ nhưng chắc chắn nghe thấy tiếng cây đổ ầm ầm đó.

Tam mừng rỡ, nói:

- Như vậy trời giúp mình rồi.

- Anh nói như vậy là làm sao?

- Em vừa nói tới Ngũ Hành Thiên Tiên Khí, làm anh nghĩ ngay tới một vật vô cùng quý báu trời vừa cho tụi mình.

- Em vẫn không hiểu anh nói gì.

- Em biết ngũ hành là gì rồi chứ gì?

- Em biết, đó là: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

- Từ hồi nào tới giờ, trong môn phái mình luyện bửu bối chỉ có kim, mộc, thủy, thổ. Còn hầu như chưa ai kiếm được chất hỏa bao giờ. Không để Tam nói hết câu, Hà mừng rỡ reo lên:

- Em biết rồi, em biết rồi. Mau đi anh, mau lên không có trễ mất bây giờ.

Nhưng mà mình không có dao, có dựa gì ở đây mới làm sao được lá Hà lật đặt tháo một miếng ván thuyền, lồi lên chiếc cửa lá.

- May quá là may, hôm chủ Ba thợ mộc làm mui ghe cho mình, để quên chiếc cửa này em chưa kịp mang trả.

Tam cầm vội chiếc cửa bỏ ra ngoài, chàng nói thực nhanh:

- Em ở đó đi, sửa soạn đồ nghề "giữ lửa" để anh đi cửa khúc cây này về liền bây giờ.

Hà lật đặt thu dọn khoang ghe ngay. Nàng nghĩ tới cái may mắn ngày hôm nay quả thực ngàn năm không gặp được Từ trước tới giờ trong môn phái, luyện bửu bối phải cần năm thứ là: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ làm thành năm ông Phật. Kim thì lấy sắt hoặc chì hay vàng đúc ông Phật quá dễ dàng. Mộc dùng bất cứ loại cây nào khắc ông Phật cũng được. Thổ thì lấy đất sét nặn ông Phật không khó gì. Thủy thì hơi khó, nhưng sau này anh em đã am được một loại cây Huyền ở Hà Tiên, mộc cả đời dưới nước, không nhờ lửa khỏi mặt nước mà thân cây thực chắc, lấy về làm ông Phật thay cho chất thủy rất tốt. Duyệt chỉ có chất hỏa, mọi người vẫn lấy cục diêm sinh khắc thành ông Phật, nhưng chất này không đủ trọn vẹn đặc tính của chất hỏa và lại rất dễ bể, nhưng mọi người cũng phải dùng tạm thôi chứ không được hoàn hảo cho lắm. Chất hỏa thực sự mà mọi người mơ ước là thân cây bị sét đánh, phải lấy ngay khúc cây chỗ bị sét đánh khi còn đang cháy hoặc âm ỉ, mang về luyện ngay mới có hiệu quả, nếu để chậm một vài tiếng kể như hết linh nghiệm.

Vừa rồi Tam bảo Hà sửa soạn đồ nghề "giữ lửa" đã xếp đặt chỗ cho chàng đem khúc cây về luyện phép. Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Hà còn cẩn thận đem cuốn sách chụp lại của thầy Tư, mở trang phép luyện cây bị sét đánh để giữ thiên hỏa. Những chữ bùa này nàng và Tam đã cố học thuộc lòng từ lâu, nhưng nàng cũng cứ mang sách ra để phòng khi quên một nét nào trong chữ bùa, còn có sách mà ngó.

Đồ nghề của thầy bà trên ghe không thiếu một món nào. Vì Hà và Tam đã sắm sửa đầy đủ từ lâu, hai người thường vừa đi câu cá vừa luyện phép và học những chữ bùa trong những cuốn sách chụp lại được của thầy Tư. Bây giờ Hà đem đồ nghề ra đầy đủ, sẵn sàng cho Tam luyện phép.

Chàng mảy chốc, Tam ôm hai khúc cây về, thân cây chỉ to hơn bắp đùi nên Tam cưa thực nhanh. Chàng vội vàng lau mình cho khô, thay quần áo hần hoi. Thấp nhang, vẽ những chữ bùa lên khúc cây mới mang về ngay. Tam nhìn hơi, vận khí lên cánh tay, tập trung hết tư tưởng vô chữ bùa. Chàng vẽ thực cẩn thận, đọc chú, nhin hơi thổi vô hai khúc cây.

Hà ngồi bên cạnh canh chừng, nàng không tưởng tượng được những gì đang nhìn thấy. Mỗi lần Tam đọc chú, vẽ bùa thổi vô khúc cây, những vết than đen bị sét đánh cháy đang dờ lại hồng lên nóng hừng hực. Quả thực là lửa trời, nàng phải nhắm đi nhắm lại câu chú và tưởng chữ bùa hộ mệnh chống lại ngọn lửa liên liên, nếu không, không thể nào ngồi đây coi chừng cho Tam luyện phép được. Vậy mà sau khi Tam luyện xong phép giữ thiên hỏa, thân thể Hà cũng nóng hừng hực, mồ hôi nàng và ra, chảy dài trên khuôn mặt đỏ hồng.

Khi cây nhang trên tay Tam đã cháy hết, chàng cầm chân nhang vô bình. Nhìn Hà hân hoan:

- Chúng mình thành công rồi.

Hà nắm tay Tam, âu yếm:

- Anh có mệt không?

Tam gật đầu.

- Mệt mà nóng nữa.

Hà đề nghị.

- Hay là chúng mình ra tắm mưa nữa đi.

Tam chịu liền, chàng nắm tay Hà kéo ra ngoài khoang thuyền. Gió đã ngừng hẳn, nhưng mưa càng nặng hột và thực dày. Trời đã sấm sấm tới. Tam diu Hà ngồi trước mũi thuyền. Những hạt mưa thấm qua quần áo chạy luôn vô trong da thịt làm Hà thấy sáng khoái lạ kỳ. Tam vòng một tay ra sau lưng Hà kéo nàng ngồi thực sát vô mình chàng, bàn tay chàng lướt qua áo nàng hồi nào Hà cũng không hay. Những cảm giác êm mê tràn ngập khắp thân thể, nàng vừa vui mừng vì dịp may lấy được thiên hỏa, vừa sung sướng được Tam chiều chuộng, nhất là hồi này Hà không còn phải đi bán bia ôm nữa, vì sông bầu cua đã thừa tiền cho cuộc sống của cả nàng lẫn Tam. Hà như muốn người lên cho thân thể ép thực sát vô mình chàng. Nàng kéo bật tung hàng nút áo trước ngực để lộ thân thể trắng ngần. Tam cúi xuống ngay, chàng biết Hà đang muốn gì. Tự nhiên chàng nghĩ phải làm sao cho Hà mang

thai ngay, càng sớm càng tốt Đã tới lúc chàng phải luyện được Thiên Linh Cái rồi. Tam rá mắt tay xuống bụng nàng, thì thào: - Có phải đứa con trong bụng này em cho anh không? Hà vô tình không nghĩ tới những gì nàng đã hứa với Tam trong lần đầu ân ái, nàng trả lời trong đề mê cùng cực của xác thịt: - Em cho anh hết tất cả, tất cả những gì của em là của anh mà. Chỉ còn vài tháng nữa là chúng mình đám cưới phải không anh? . - Ừ vài tháng nữa thôi. Tất cả những gì em có là của anh phải không? - Dạ, em xin hiến dâng tất cả cho anh, con cái, thân thể em, anh hãy giữ lấy mãi mãi nghe anh.

Tam ngất ngất trong men chiến thắng tình yêu, chàng đỡ Hà nằm xuống. Mưa đã tạnh, gió sông thổi lành lạnh nhưng thân thể chàng lại nóng hừng hực, chàng nghe thấy tiếng Hà rên rỉ, van xin. Tam chồm lên trên thân thể cong cớn của nàng. Những vùng da thịt vụn vẹo chìm vào bóng tối cũng vào trần tối. Tam không còn nhìn rõ mặt người yêu nằm dưới, nhưng hơi thở nàng nóng hổi và thật gấp rút... Mưa đã tạnh từ lâu, con trăng mười sáu tròn và thật sáng, ánh trăng trải đều trên trên mặt nước. Sau cơn mưa bão, trời thực trong, không khí mát mẻ lạ kỳ. Tam ngồi bên Hà trên mũi ghe nhìn những chiếc phao giữ lưới cá nổi lừ đừ, nhấp nhô. Chàng biết chắc mẻ lưới này thế nào cũng đầy ắp. Từ mấy tuần nay, chàng và Hà thường đánh cá ban đêm như thế này ở đây chỉ cần thả một mẻ lưới rồi đi ngủ tới sáng mai, kéo lên là có đủ cá ăn cả tuần không hết. Tam đã phải bán cho mấy người lối xóm, lúc đầu chỉ để lại rế, sau Tam thấy đó là mối lợi lớn, chàng bắt đầu kiếm tiền thực sự bằng cách bỏ mồi cho mấy bà bán cá ở chợ Nhỏ. Cá của chàng tươi và lớn nên mọi người tranh nhau mua rất được giá. Chàng bắt đầu ham đánh cá kiếm tiền. Hà cũng rất thích đi đánh cá chung với Tam, không phải để bắt cá, nhưng mục đích chính là cùng Tam luyện tập những bùa phép trong những cuốn sách chụp trộm được của thầy Tư. Nàng học rất nhanh và hầu như thuộc lòng gần hết những gì có trong sách. Tam chậm hiểu và hay quên. Hơn nữa, bây giờ chàng ham đánh cá nên cũng chỉ học hỏi qua loa để làm Hà vui mà thôi. Tuy nhiên, những năm tháng theo Chú Tư học đạo, Tam cũng có một chút kiến thức kha khá đủ để Hà tìm hiểu những khúc mắc với chàng khi gặp những điều khó khăn trong sách. Cứ mỗi lần thả lưới xong, cả hai đứa cùng ngồi coi cá đớp bóng một lúc rồi vô khoảng ghe đi ngủ, hoặc tìm hiểu những chữ bùa trong sách. Hôm nay Hà không muốn học vì hơi mệt, nàng ngồi bên Tam xem cá đớp bóng tới thật khuya, Tam có vẻ cao hứng lắm, những tấm cá làm chàng mê mẩn không để ý tới Hà ngồi bên. Nàng cũng ngồi lặng thinh nhìn Tam đắm đuối. Tự nhiên Hà nghĩ tới San, đã mấy hôm nay, những lúc rảnh rỗi ngồi nghĩ ngợi bằng quơ, hình ảnh San cứ lớn vờn trong đầu óc nàng: Hình như trong con người San có một cái gì lạ kỳ; hề gần chàng làm cho Hà cảm thấy náo nức và khi xa chàng nàng thấy nhớ nhung?

Đám cưới của Hà với Tam đã được loan báo khắp nơi, ai ai cũng biết và chính cả gia đình Tam cũng đã dọn qua nhà nàng ở, lúc đầu như người muốn nhà, nhưng sau này tự nhiên Tam trở thành chủ gia đình lúc nào cũng không ai hay. Thậm chí có nhiều người còn gọi Hà bằng tên Tam nữa. Vậy mà tự nhiên không hiểu sao dạo này Hà lại thấy hình bóng San lớn vờn trong cuộc sống nàng hơi nhiều. Không biết có phải vì sự thay đổi cuộc sống chân chính của nàng đã được San nhìn Hà với con mắt khác hay không. Nàng đã để ý thật kỹ và thấy quá thực San quan tâm và gần gũi với nàng hơn bao giờ hết. Không hiểu sự quan tâm này của San có phải bắt nguồn từ cái nể nang Hà khi biết nàng sắp làm vợ Tam, hay vì thầy Tư đã công bố chính thức sẽ điểm đạo cho Hà cùng một lượt với Dung và Oanh. Hoặc là chàng đã yêu nàng?

Nhưng dù với bất cứ lý do gì, Hà cũng thấy tự ái mình được vượt ve cùng tột. Chẳng ai còn lạ gì trong môn phái, San đương nhiên là truyền nhân của cả thầy Tư và thầy Mười. Hiện nay Sư Tổ không chỉ định chương môn, ngôi vị đó hiện giờ còn để trống. Những người có uy tín nhất để nắm chức chương môn bây giờ là thầy Tư và thầy Mười, còn thầy Mười lớn đã tu hành thực sự, ông cạo đầu và không màng gì tới danh lợi của trần thế nữa. Như thế có khác gì chức chương môn đã ở trong tay San rồi, có chăng chỉ còn là ngày giờ sớm muộn mà thôi. Tự nhiên Hà thấy ghen với Hoa. Con nhỏ quê mùa mà một phúc. Mai này khi San chính thức được chỉ định làm chương môn, chắc chắn nàng gặp Hoa là phải cúi đầu khoanh tay hẳn hoi chứ không thể nào coi thường Hoa được. Luật lệ của môn phái rất khắt khe về sự tôn kính này.

Có một điều làm Hà còn hy vọng, mặc dù thầy Mười, hứa gả Hoa cho San và có nàng cũng yêu San đắm đuối, nhưng thầy Mười đã không cho hai người thành hôn ngay mà bắt buộc Hoa phải luyện được phép Rắn Ma rồi mới tính. Hà chẳng lạ gì tâm tính thầy Mười. Không có chuyện gì ông không dám làm. Cái vụ bắt Hoa phải học được phép Rắn Ma có khác gì chính ông muốn có loại bùa bối đó, chứ chưa chắc gì ông đã thực tâm gả Hoa cho San.

Tự nhiên Hà cũng muốn đám cưới của nàng đình lại. Nàng nghĩ chú rể trong ngày cưới của nàng phải là San chứ không phải Tam mới có lý. Điều này không phải ngày hôm nay Hà mới nghĩ tới, thực ra nàng đã

toan tính ngay từ khi thấy San có vẻ thích nàng rồi. Nhất là lời hứa với Tam trực bầu thai cho chàng luyện Thiên Linh Cái lại càng làm Hà muốn bỏ Tam. Cũng vì vậy mà Hà đã lén lút ngừa thai thật kỹ càng. Nàng nhất định không thể nào để Tam giết con nàng luyện Thiên Linh Cái được. Hồi còn đi bán bia ôm, ngủ hết với người này tới người khác kiếm tiền, khi có thai phá đi là chuyện không có gì đáng nói, vì chính nàng cũng không biết những đứa bé trong bụng đó là con ai và những kẻ bỏ tiền ra vui đập thân thể nàng trong một vài đêm đó cũng chẳng có ai nhận những cái bào thai ấy cả. Nhưng bây giờ không còn như vậy được nữa. Nàng đã bỏ hẳn việc làm nhơ nhuốc kia rồi, tất cả chỉ còn là dĩ vãng. Cuộc sống của Hà ngày hôm nay đã thay đổi hẳn. Sòng bầu cua của nàng trong chợ Nhỏ đã thừa sức nuôi sống Hà và nàng cũng không còn phải nhờ vả Tam nhiều trong công việc điều khiển sòng bài này nữa. Có lẽ chính Tam cũng không thích thú gì với cái nghề đồ bạc này lắm, chàng ham câu cá đến độ quên hết mọi việc khác. Thậm chí nhiều khi chàng không còn để ý tới Hà nữa, nếu không phải là cố ý làm cho Hà mang thai thực mau có lẽ Tam đã cho nàng ra rìa rồi không biết chừng. Với Tam, bây giờ chỉ còn nghe cả và quyết tâm luyện bằng được một con Thiên Linh Cái. Tất cả những thứ khác đều không làm chàng có hứng thú, hoặc quá tầm tay của Tam. Chàng đã bắt đầu lười biếng học những câu chú trong sách, mặc Hà muốn làm gì thì làm. Tam thường nói: "Chính thầy Mười nổi danh cũng là nhờ luyện được mấy con Thiên Linh Cái, chứ những món nghề khác ai mà không biết". Và cứ như vậy Tam theo đuổi mục đích của chàng mà không màng gì tới bất cứ thứ gì khác nữa. Tình trạng này lại càng làm cho Hà suy nghĩ nhiều; nàng không thể công khai bỏ Tam nga, bây giờ được, vì dù sao cũng như chàng mà mọi người nể nang nàng, hơn thế nữa, nàng cũng còn phải nhờ Tam để học hỏi những điều khó khăn trong sách. Nhưng điều quan trọng nhất có lẽ là nhờ vào đám cưới sắp tới với Tam mà thầy Tư bằng lòng điểm đạo cho Hà. Đó là mục đích bắt buộc nàng phải đạt được.

Tuy nhiên, việc rời lại ngày cưới cũng không có gì trở ngại cho mục đích nàng đang tiến tới. Chắc chắn Hà phải tìm một cái cớ, biết đâu đó, nếu San thương Hà thực sự việc dời ngày cưới lại không làm chàng vừa lòng. Nàng thấy vui vui nghĩ tới quả thực điều đó xảy ra. Hà ngập dãi bảo Tam: - Thôi, em đi ngủ.

Tam gật đầu không nói gì, chàng vẫn chăm chú theo dõi những chiếc phao nhấp nhô trên mặt nước. Ngoài chiếc lưới giăng ngang lòng rạch, Tam còn thả mấy giầy câu để bắt cá lớn. Chàng chẳng để ý gì tới Hà đang lết vô khoảng thuyền đi ngủ. Hà đã để bụng những cử chỉ này của Tam từ lâu, bởi vậy, những hình ảnh sẵn đón của San lại càng làm nàng thấy sồn sảng. Hà nằm co người lại, với chiếc chăn phủ lên mình, nàng nhắm mắt nghĩ tới San. Hai bàn tay nàng úp vào nhau, luồn vô giữa đùi, cặp chặt lại, tưởng tượng như tay chàng. Hà không ngờ chỉ có như vậy mà cũng làm người nàng nóng lên. Nàng lịm đi trong giấc mơ đầy hoa mộng...

Hà bừng tỉnh, nàng dụi mắt nhìn Tam đang cười hi hi bên cạnh. Ghe đã về tới nhà. - Em ngủ gì mà mê inan, mắt mơ rên ư ử. . Hà chột dạ, hỏi: - Anh có nghe thấy em nói gì không? - Em rên ư ử, có ai nghe thấy gì đâu. Hà yên bụng, mím cười: - Em ngủ mê quá, không còn biết trời đất là gì nữa. Tam hí hửng, chỉ chiếc sọt đựng cá. - Em coi này, chưa có hôm nào đánh được nhiều cá như hôm nay. Anh còn câu được mấy anh cá Mú khổng lồ này nữa. Để biểu chú Tư một cặp nấu cháo cho cả làng ăn chơi. Hà bước ra ngoài nhìn sọt cá, nàng cũng thấy vui vui, nhất là cặp cá Mú lớn tổ chẳng kia, đem biểu thầy Tư lấy điểm, làm gì ông không thích cho được. Cái kẻ mua chuộc thầy Tư bằng đủ mọi thứ này coi bộ để có kết quả thực. Chỉ còn vài ngày nữa, thầy Tư sẽ điểm đạo cho nàng rồi. Lúc bấy giờ Hà thả cửa hỏi những gì nàng thắc mắc từ lâu Tam không giải đáp nổi. Nàng lấy mớ lạt, rút ra một cọng xỏ vô mang hai con cá lớn nhất, bảo Tam: - Để em mang cặp cá này cho thầy Tư đã, anh đem bỏ mồi cho mấy bà bán cá đi kéo cá ươn hết. Chúng mình sẽ gặp lại nhau ở sòng bài nhé.

Vừa nói Hà vừa nhảy lên bờ đi ngay, nàng hơi lật đật vì muốn gặp mặt San. Hà biết chắc giờ này chàng đang lớn vờn ở vô đường. Xách cặp cá vô nhà thầy Tư, Hà nhìn dáo dác không thấy ai. Nàng lấy lạng lẹ, giờ này trong vô đường có học trò mới phải. Mấy đệ tử tập buổi sáng đang nhè phài ở đây, chưa tới giờ về mà. Hà cũng không thấy đâu. Hà lui khui đi thẳng vô trong bếp. Con chó vàng thấy nàng ngoe nguẩy đuôi ra mừng. Nó lấy mũi ngửi ngửi cặp cá, leo đéo theo Hà vô bếp. Hà cúi xuống vô nhẹ nhàng vô đầu nó. - Cả nhà đi đâu hết chơn rồi hả mày? Con chó ngheech mõm, lim dim mắt nhìn Hà, nó vẫn thích mọi người vỗ đầu như vậy. Hà máng cặp cá lên cây đình trên vách, ngồi xuống ôm lấy đầu con chó, nựng nịu:

- Mày nói tao nghe, mọi người đi đâu hết rồi?
Con chó dụi đầu vô mình Hà kêu ư ử. Bỗng nó nhảy dụt lên, vọt khỏi tay Hà, nhảy xổ ra cửa; vừa chạy vừa sủa ầm ỹ. Hà ngạc nhiên chạy theo nó ngay. Nàng cũng nghe thấy tiếng nhiều người cười nói thật ồn ào. Ra tới cửa, Hà nhìn thấy ngay đoàn người lũ nhỏ đầu đường. Mấy đứa nhỏ đi đầu reo hò. Một chiếc xe cyclo đi thật chậm, thầy Tư đi ngay bên cạnh, trên xe Hà nhìn thấy hình như con Oanh và con Dung ngồi hai bên một đứa con gái khác đang vùng vẫy. Nàng đoán ra liền; chắc chắn con nhỏ đó điên nên người nhà mang tới đây nhờ thầy Tư chữa dùm. Có lẽ con nhỏ này dữ dần lắm mới phải để nhỏ Dung và Oanh kèm hai bên như vậy. Thường thì mấy con điên nhìn thấy thầy Tư là sợ rồi, chứ đâu có dám hỗn như thế này. Phía sau xe cyclo các đệ tử thầy Tư vừa đi vừa cười nói có vẻ thích thú lắm; hèn gì trong vô đường không còn ai. Mọi người đã túa ra đường đón con bệnh điên này về. Hà cố nhìn trong đám đông xem có San hay không, nhưng nàng không thấy chàng đâu. Có lẽ nào những cảnh chữa bệnh điên nào nhiệt như thế này lại không có chàng được. Tự nhiên Hà thấy buồn buồn vu vơ. Chiếc xe cyclo chở con bệnh điên đã vô trong sân, con nít chạy tứ tung, la lối om xòm. Thầy Tư thấy Hà, cười ha hả, nói:
- Con bà nó, tôi chưa thấy con điên nào dữ như con Hà Bá này. Nó dám tát tôi một miếng chứ.
Hà cũng cười, nàng tới gần thầy Tư dả là:
- Không lý có ông bà nào nhập nó phải không thầy?
Thầy Tư lắc đầu.
- Chẳng có ông, có bà nào hết đó; nếu có họa may mấy con tà chó mới cắn ầu vậy chứ, ông bà nào nhập mà hỗn vậy đâu.
Hà bật cười, nàng nhìn Dung và Oanh đang ghì con nhỏ điên kéo xuống xe.
- Nếu vậy lần này thầy để con trị nó cho.
Thầy Tư cười hềnh hếch.
- Mày mà đụng vô nó, nó cắn bỏ ăn chứ trị cái gì:
- Thầy cho con thử được không?
- Được mày không sợ thì thử cho biết.
Hà chỉ nói chơi, ai ngờ thầy Tư lại cho nàng thử thật. Ai còn lạ gì chỉ có những đệ tử được điểm đạo rồi mới có ăn điển để trị bệnh trừ tà. Có lẽ thầy Tư ng he Hà nói chơi, ông cũng nói vậy thôi. Nhưng Hà làm thực. Khi Dung và Oanh kéo con nhỏ điên đi qua Hà, nàng nói:
- Dung với Oanh buông nó ra đi, để tao trị con điên này cho tụi mày coi.
Có lẽ cả Oanh lẫn Dung cùng muốn chơi Hà, nghe nàng nói liền buông con nhỏ điên ra ngay. Dung cười hí hí, giễu:
- Thưa thầy, xin mời thầy trị bệnh ạ.
Tất cả mọi người nghe Dung giễu cười ồ. Vì ai cũng biết; Hà chưa được điểm đạo, làm sao nàng có thể trị bệnh điên được. Hơn nữa, con điên này thật dữ dần; tới thầy Tư còn bị nó cắn một phát hả gì Hà. Lúc ấy Hà cũng thấy sợ sợ. Nhưng nàng chợt nhớ những gì học được trong sách về phép trị bệnh điên. Nhất là hiện trong mình Hà còn có mảnh cây bẻ sét đánh; thứ này trị tà đệ nhất thiên hạ không có gì sánh bằng. Nàng đánh liều đưa tay bắt ấn, chỉ con điên quát:
- Con tà chó, gặp tao sao không quì xuống?
Con nhỏ điên vừa được Dung và Oanh buông ra, xô lại phía Hà, nhìn nàng cười hí hí; đến khi nghe Hà quát lớn, nó nhảy xổ lại tát nàng liên. Mọi người được dịp cười nghiêng ngả; ai cũng ngờ thế nào Hà cũng bị nó cắn một phát như cắn thầy Tư ở đầu gối. Ai ngờ lúc đó Hà quỳnh quá, sáng mặt một bạt tai nẩy lửa. Miệng la lớn:
- Ngũ Lôi Thần Chương chết mày. Con điên bị Hà đánh một bạt tai té bò càng. Trong lúc đó Hà cũng không ngờ mình buột miệng la lên những gì học lỏm trong sách; và ngay chỗ để miếng cây bẻ sét đánh! Da thịt nàng nóng ran. Một luồng hơi nóng chạy dài ra cánh tay làm Hà muốn run lên. Mắt nàng chói lòa vì có cái gì bùng lên ngay trong con người nàng. Hà lui lại mấy bước, dựa lưng vô thành cửa cho khỏi té, nàng vịn tay vô vai thầy Tư đang đứng kế bên.
Mọi người thấy Hà đánh con bệnh nặng tay như vậy bỗng im bặt, không ai nói một câu nào nữa. Không khí trở nên ngột thở. Lúc ấy con điên lồm cồm bò dậy, máu mũi, máu miệng rỉ ra trông thật dễ sợ. Nó ngơ ngác nhìn quanh rồi oà lên khóc. Bỗng nó nhìn thấy bà cụ đứng góc phòng, nhồm dậy yếu ớt gọi:
- Má, má.
Bà cụ run lẩy bẩy chạy lại đỡ con điên dậy, miệng mếu
- Con, con tôi. Con hết bệnh rồi à. Trừ ới...tạ ơn trời phật. Con nhận ra mẹ thật rồi phải không?
- Má ơi má, con làm sao vậy hở má.
- À ... à... con bị đau, con bị tà nhập. May mà hết rồi.
Cô gái vịn tay vô bà mẹ đứng dậy một cách yếu ớt. Hà lật đật chạy lại đỡ cô ta. Nàng mừng rỡ, hỏi:
- Em bị chị đánh có đau không?
Cô gái ngơ ngác nhìn Hà, giáng điệu thực một mối.
- Bộ chị đánh em thực à?
Bà cụ nắm tay Hà, bảo cô gái:
- Con cảm ơn bà thầy đi con, bà thầy đã cứu con khỏi bệnh đó.
Hà thấy bà cụ gọi mình là bà thầy, lật đật nói:

- Cụ đi cụ không phải con đâu, thầy Tư mới là thầy con đó. Cụ cảm ơn thầy Tư đi.
Bà cụ quay lại nhìn thầy Tư, cúi đầu lật đật nói:
- Dạ, dạ... tôi cảm ơn thầy Tư. Thầy cho bà thầy đây chữa bệnh cho con gái tôi.
Có nhiều tiếng cười khúc khích trong đám đệ tử. Ai không biết Hà là đệ tử chưa được điểm đạo nhập môn, nói gì tới thầy bà. Hà bắt đầu thấy lúng túng không biết phải làm sao. Nàng nhìn thầy Tư cầu cứu.
- Thầy ơi thầy, bây giờ phải làm sao đây.
Thầy Tư có vẻ cao hứng lắm, ông cười ha hả.
- Còn làm sao, mày chữa hết bệnh cho nó rồi còn gì nữa. Thật tao cũng không biết phải nói cái gì bây giờ. Ông Tổ hiển linh độ mày chữa bệnh thật tài tình. Mai một điểm đạo cho mày rồi, chắc chắn mày có tay làm thầy khá chứ không phải chơi đâu.
Hà mừng rỡ, và cũng hồi hộp sợ thầy Tư phát giác ra nàng học trộm kinh sách.
Nàng lật đật nói:
- Tạ ơn Tổ nghiệp, giúp con trị được con bệnh.
Vừa nói, Hà vừa tới bàn thờ thắp mấy cây nhang, khấn vái tạ ơn ông Tổ. Trong khi đó thầy Tư quay lại bảo bà già:
- Bây giờ bà cụ có thể đem con bà về được rồi đó. Tuy nhiên, bà phải tới tiệm thuốc Bắc, hốt ít thang thuốc bổ cho cô ấy uống để lấy lại sức. Chúng tôi chỉ biết đuổi tà thôi, còn sức khoẻ phải có mấy ông thầy thuốc mới được. Bà cụ khúm núm lấy trong túi ra mấy tờ giấy bạc, trao cho thầy Tư.
- Thưa thầy, xin thầy nhận ít đồng mua nhang đèn cho ông Tổ.
Thầy Tư lấy tiền để lên bàn thờ.
- Cảm ơn bà nghĩ tới chúng tôi.
Bà cụ cũng quay qua Hà, thọc tay vô túi nàng, ghé sát miệng vô tai nói nhỏ nhỏ:
- Bà thầy cầm chút ít uống cà phê, chúng tôi thật không biết lấy gì tạ ơn bà. Bữa nào rảnh, xin mời bà tới nhà cho chúng tôi hầu bữa cơm gia đình.
Hà ngẩn ngơ không biết phải ăn làm sao, nói làm sao. Nàng mắc cỡ tới đỏ mặt, từ hồi nào tới giờ, Hà có biết tới chuyện ơn nghĩa như thế này đâu. Hơn nữa, bà ấy cứ một điều bà thầy, hai điều bà thầy lại càng làm Hà bối rối hơn. Trong khi đó các đệ tử thầy Tư đều ngơ ngàng, nhiều người nghĩ thầy Tư đã âm thầm dạy Hà vì nàng sắp lấy Tam. Hơn nữa, Hà cũng sắp được điểm đạo nhập môn rồi còn gì.
Sau khi đưa con bệnh ra về, bỗng nhiên không khí vô đường vui nhộn hẳn lên. Hà lật đật kéo thầy Tư vô trong bếp, dúm mớ bạc bà già nọ cho nàng vô tay thầy Tư.
- Thầy ơi, tiền bà già để lại nè, thầy cầm lấy đi.
Ông Tư cầm mớ tiền, tần ngần:
- Thì bà ấy cho mày, mày đưa tao làm chi vậy?
Hà cười khúc khích:
- Không lý con tới đây chữa bệnh kiếm tiền sao. Thầy còn lạ gì tiền bạc con kiếm đâu có khó, thầy cứ cầm lấy đi.
Thấy thầy Tư còn tần ngần, Hà nhét đại mấy tờ giấy bạc vô túi ông, nói:
- Thì thầy cứ lấy đi mà, khổ quá. Con đã nói rồi, con tới đây chỉ mong được học đạo thôi, còn ngoài ra không có ý gì khác nữa. Bây giờ con không còn đi bán bia ôm, nhưng sòng bài ngoài Chợ Nhỏ đem về cho con còn nhiều gấp ba lần đi làm nữa. Đó là chưa kể anh Tam đánh cá càng ngày càng khá hơn. Không lý tụi con kiếm ăn được mà lại không nghĩ tới thầy sao.
Ông Tư cười hề hề, hồi này trong nhà cũng đang túng quẩn, có món tiền này cũng đỡ lắm.
Ông chưa kịp nói gì, Hà đã chỉ tay lên vách bảo ông:
- Đó, thầy coi, con vừa mang cặp cá tổ chàng này cho thầy nấu cháo ăn chơi. Tối hôm qua chúng con cầu được đó.
Ông Tư lại bèn vách nhìn cặp cá chạch lười, khen:
- Con bà nó, thẳng Tam cầu được cặp cá ngon lành quá trời ta.
Vừa nói, ông vừa đem cặp cá ra nhà ngoài khoe đám học trò:
- Ê, tụi mày coi này, thầy Tam cho cặp cá bự tổ chàng nấu cháo đã không. Nặng có mấy kí chứ không ít đâu.
Trong khi mọi người xúm lại bên thầy Tư, Hà khều thẳng Cưng ra ngoài hỏi nhỏ:
- Ê Cưng, mày có thấy thầy San đâu không?
Cưng mím cười ranh mãnh, lắc đầu:
- Từ sáng tới giờ, em đâu có thấy thầy ấy tới.
Hà kí vô đầu nó một cái nhe nhe, hăm:
- Mày coi chừng tao đó nghe.
Cưng biết Hà muốn nói gì, từ mấy tuần nay, nó đã để ý Hà có vẻ sẵn đón San một cách bất thường, và rồi nó đã tìm ra nguyên nhân; bữa hôm trước, sau giờ học, Cưng vô tình nhìn thấy Hà cố ý ép sát người vô mình San trong bếp, nó đã đoán ra ngay. Bữa ấy Hà cũng thấy nó bắt gặp mình đang mơn chớn San, nàng trợn mắt nhìn nó làm Cưng hoảng hồn đông thực ị, và từ hôm đó, cứ mỗi lần Hà hỏi San là Cưng lại mím cười, cái cười đông lóa một cách tinh nghịch. Hôm nay cũng vậy, Hà hỏi San rồi hăm nó, nhưng Cưng còn lạ gì Hà đã đương nhiên

coi nó như đồng lõa với vụ ngoại tình này rồi. Thực ra mà nói, Tam chưa chính thức là chồng Hà, bởi vậy Cưng thấy nếu Hà có đổi ý bây giờ cũng chưa phải là quá muộn. Tuy chỉ có một điều Cưng không hiểu sao ai cũng mê San một cách mù quáng như vậy, không hiểu ông này có cái gì khác người ta chẳng. Cưng ghé sát vô tai Hà nói nhỏ nhỏ, mặc dù ngoài vườn chỉ có hai người.

- Chị đừng có lo, em không có nói với ai đâu. Nhưng mà chị tính cưới thầy San hay thầy Tam đó?

Mặt Hà đỏ hần lên, mặc dù nàng biết Cưng đã biết hết chuyện nàng ve vãn San từ lâu rồi, Hà nói nhỏ nhỏ vô tai nó:

- Làm sao tao cưới thầy San được, thầy ấy sắp lấy con Hoa học trò thầy Mười rồi còn gì? Biết vậy sao chị còn đeo đuổi thầy ấy làm gì cho mất công chứ. Mà không hiểu nổi đâu, tâm lý đàn bà con gái nó kỳ cục lắm, tao biết như vậy rồi mà vẫn còn muốn người ta mới chết chứ.

- Còn thầy Tam thì sao?

- Thì thầy Tam vẫn là thầy Tam chứ sao, tao có bỏ ông ấy đâu, đám cưới tới nơi rồi mà.

- Nhưng mà chị có thương thầy ấy không?

- Thương thì cũng thương chứ sao không, nếu không làm sao sống với nhau được.

- Nếu thầy ấy biết chị thương thầy San rồi làm sao?

- Làm sao mà biết được, có một mình mày biết thôi, nếu mày nói ra mới bẽ chuyện còn không có gì đâu.

Cưng nghe Hà nói nhảy nhồm lên, la nhỏ nhỏ:

- Em không có nói à nghe, chị làm sao thì làm, đồ bẽ chết cả đám ráng chịu đó, lúc ấy đừng đổ thừa thằng nhỏ này là không được đâu đó nghe.

- Ừ, không có sao đâu, miễn là mày đừng nói là được. Hơn nữa, nếu mày nói chuyện này ra, mày là người lố hơn tao nhiều.

- Em có mắc mớ gì vô chuyện chị lẹo tẹo với thầy San đâu mà lố với lời.

- Không à, mày là người biết chuyện này lâu hơn ai hết. Hơn nữa, nếu thầy Tam nổi ghen, liệu sông bầu cua của tụi mình còn tồn tại nổi không. Lúc ấy mày mất việc, lại còn mất luôn cả con Châu nữa.

- Cái gì mà còn có con Châu trong đó nữa.

- Chứ mày tưởng không ai hay chúng mày đem nhau ra ruộng mía, ngày một ngày hai đó hần.

Cưng tái mặt, nó không ngờ Hà biết vụ này. Cưng run run hỏi:

- Tại sao chị biết?

Hà cắn cổ hỏi lại:

- Tại sao mày biết vụ tao với thầy San.

- Thì... thì... chị... chị...

- Còn mày cũng thế chứ gì. Có sao đâu, tao không nói ra đâu có ai biết, cũng như mày đừng nói vụ của tao thì làm sao lộ ra ngoài được.

Cưng đưa một ngón tay ra, nói:

- Được rồi đó, ghé tay đi, không đứa nào nói chuyện đứa nào đó nghe.

Hà đưa tay ghé tay với Cưng, nàng nói nhỏ nhỏ:

- Chịu rồi nghe.

- Được rồi. Bây giờ còn vụ này đây, tính kiếm chị nói gấp nè.

- Vụ gì nữa đó?

Cưng hằng giọng, từ từ nói:

- Bữa qua, nghe con Châu nói; thằng Hai Cảnh Sát dụ nó hỏi coi có đứa nào biết lặc bầu cua không, kiếm cho nó mấy đứa. Tụi nó định lập một sòng ngay bên cạnh mình đó.

Hà giật mình, hỏi thực nhanh:

- Nó nói hồi nào?

- Mới nói sáng hôm qua à, lúc con Châu uống cà phê ở quán Hủ Tíu đầu hẻm đó.

Hà chửi thề:

- Tổ cha nó, tao đã cho nó ăn rồi mà còn muốn phá nữa. Thằng này tới số rồi sao.

Cưng nhìn Hà lắc đầu:

- Nó là Cảnh Sát, mình không để gì làm gì được nó đâu.

Hà trợn mắt:

- Cảnh Sát rồi sao chứ, bộ để đụng vô tụi mình lắm hay sao.

- Dù sao thì mình cũng không dám đánh nó, hơn nữa nó cũng có thể đem lính tới dẹp sòng mình cái một. Chỉ có cách nếu nó mở sòng, chị rủ thầy San dẹp sòng nó thôi, nhưng mà sòng mình cũng tiêu luôn.

- Ừ ai ngu gì làm như vậy. Nhưng mà chuyện này mày không được nói với ai là mình biết ý định của tụi nó nghe.

- Tao đã có cách.

- Cả thầy Tam cũng không được nói à?

- Ừ, cả thầy Tam nữa cũng không nói bây giờ được, để một mình tao lo được rồi. Mày nói luôn với con Châu nữa nghe.

- Chị định làm gì thằng Hai Cảnh Sát đó?

Hà mỉm cười bí mật:

- Mày vừa thấy tao trị bệnh điên không?

- Thấy, rồi sao, có ăn chung gì tới vụ thằng Hai Cảnh Sát đâu?

Hà cười khẩy:

- Mày không biết trong môn phái mình, trị được người điên thì cũng làm cho người ta điên lên được rồi chứ?

Cưng há hốc miệng, nó chợt nhớ ra mình đang đứng trong võ đường thầy Tư, nơi mà ai không biết thầy Tư cũng như những đệ tử ruột của ông có thể thư ếm người ta một cách dễ dàng tới điên khủng. Nó liếc thực nhanh vô nhà, mọi người đang cười nói thực ồn ào, vô tình Cưng nhìn xuống bàn thờ ông Tà; những hình nhơn bằng giấy vàng dán kín một bên, nó rùng mình nhìn Hà thực nhanh. Không lý nàng đã được thầy Tư chỉ cho phép thư ếm này rồi hay sao? Bỗng Cưng chợt hiểu, Hà đã sắp sửa làm đám cưới với Tam, hai người đã chung sống với nhau như vợ chồng từ lâu rồi, làm gì Tam không chỉ cho nàng, tuy nhiên phép này chưa chắc Tam đã biết, làm gì Hà biết được. Còn San, chắc chắn ông này rành sáu câu rồi, Cưng nghĩ không lý San dám chỉ cho Hà sao, hai người mà lẹo tẹo với nhau cái kiểu này ai biết đổ vào đâu. Con điên vừa rồi thầy Tư nó còn sơ một miếng, vậy mà Hà sáng cho một bạt tai hết bệnh thì nàng không phải tay vửa rồi.

Cưng vừa mở miệng nói, Hà đã kéo vô nhà. Bây giờ hình như mọi người quên hẳn vụ con điên vừa rồi, ai nấy hi hà nói về nồi cháo cá đang nấu, Hà nhìn trước nhìn sau, không thấy ai để ý, nàng lên ra ngã sau tới chợ Nhỏ tìm thằng Hai Cảnh Sát, bây giờ nhất định y đang la là ở quán cà phê đầu đó trong Chợ.

Hai Cảnh Sát ngồi nhâm nhi ly cà phê, gật gù bảo Hai Què:

- Em nhìn kia, chúng nó làm ăn thế kia, tại sao anh lại ngồi không được hả?

Hai Què nhìn qua đường, sông bầu cua của Hà lổp trong lổp ngoài đông nghẹt, có lẽ dân trong xóm lao động này dư giả lắm sao mà hể cứ chỗ nào có ba vụ đồ đen là họ bu lại ngay. Đầu tiên còn xổ số của nhà nước, rồi tới ba con số đề, bây giờ lại bư vô cái sông bầu cua cá cộp này rồi. Nàng mỉm cười:

- Đúng là đám thiêu thân, ai còn lạ gì chúng nó chơi bịp, vậy mà không hiểu tại sao bà con cứ thấy tiền cho chúng lượm vậy không biết kia? Coi bộ dân trong xóm này dư tiền lắm sao?

Hai Cảnh Sát nhìn Hai Què cười hề hề:

- Có một mình em ở trong nghề mới biết chúng nó chơi lặn, chứ ai mà biết được chuyện đó đâu! Còn bà con trong xóm này nghèo cùng cực rồi, bởi vậy mới có đồng nào cứ tính chuyện đó đen, đặt kiếm thêm đó mà. Đã nghèo cho nó nghèo luôn. Chỉ có một điều mình không nghĩ ra trước, để cái con bán bia ôm về đây làm trùm thì tức thật!

Hai Què cười khẩy. .

- Chưa chắc gì ra trước đã là hay đâu, rồi anh coi con em của anh ra nghề mới biết đá, biết vàng được. Cái tụi con nít chưa hề sạch mũi mà nhâm nhỏ gì.

Hai Cảnh Sát cười nịnh:

- Em khỏi nói anh cũng biết tài nghệ của em rồi, nếu không anh đâu có đi tận Thủ Thiêm rước em về đây.

Hai Què cười thoả mãn:

- Em sẽ không phụ lòng anh đâu, nhất định phải được việc cho anh mà. Anh cứ nhìn kia, sông của tụi nó vòng trong vòng ngoài thế kia, mỗi ngày không hốt bạc ngàn em không chơi. Đó là chúng tay nghề còn non, nếu cứng cựa một chút, đám mê đồ đen này đừng hòng còn một xu dính túi.

Hai Cảnh Sát khoái trí cười hểnh hểch, y móc túi ra bao thuốc 555, moi một điếu châm lửa, hít một hơi thực dài, từ từ nhả những vòng tròn khói cuộn vào nhau bay vô tóc Hai Què. Đã mấy ngày rồi, Hai Cảnh Sát chờ Hai Què tới xóm Lao Động này chỉ để ngồi đây ngắm tụi thằng Cưng, thằng Phên lặc bầu cua, chàng cố tình cho Hai Què nghiền cứu tình hình. Hai Què khoái trí lắm, nàng chắc chắn chỗ này "đắc địa" rồi, không mở sòng ở đây, còn

chạy đi đâu hơn nữa. Khu vực này lại là địa bàn hoạt động của Hai Cảnh Sát, thử hỏi còn ai làm khó làm dễ gì được nữa chứ. Nàng mỉm cười tự mãn, nghiêng mình sát Hai Cảnh Sát hỏi nhỏ:

- Vậy bao giờ anh tính cho em ra quân đây?

Hai Cảnh Sát nheo mắt.

- Em thấy chắc ăn chưa?

Hai Què cười thật tự tin.

- Chắc như bấp mà, anh cứ lo vòng ngoài, còn phần sông bầu cua em bao đầu cho anh.

Hai Cảnh Sát cười hi hi.

- Làm gì có vòng trong vòng ngoài, em muốn lặc giờ nào thì cứ lặc, em quen là khu vực này của anh sao?

Bữa trước sao anh nói đám thằng Tam con Hà là người của võ đường thầy Tư, trong đó có đám An Ninh Quân Đội nữa, nếu chúng có ăn chia, đầu có để thi mình yên.

Hai Cảnh Sát gật gù.

- Em nói đúng đó, An Ninh Quân Đội tuy ghê gớm thực, nhưng về ba cái vụ hình sự này không phải nhiệm vụ của họ thì cũng chẳng ăn nhằm gì.

- Nhưng nếu chúng nó cố ý làm khó cũng không phải là không được phải không anh?

- Nếu cố ý làm khó, cơ quan an ninh nào cũng có thể làm được, tuy nhiên chuyện gì đáng kìa, anh nghĩ không vì cái sông bầu cua nhỏ nhỏ

– Anh Hai của em mà, anh muốn cái gì mà không được.
Vừa nói Hai Què vừa lúc lắc thân mình, Hai Cảnh Sát nhìn ngay thấy những gì Hai Què muốn phở ra cho chàng coi. Đã mấy ngày nay thì chờ Hai Què từ Thủ Thiêm qua đây bộ ngực Hai Què ép sát sau lưng chàng làm Hai muốn điên lên, nhưng chỉ dám quan nguyền, không phải chàng sợ gì, nhưng công chuyện làm ăn quan trọng hơn, với lại chàng cũng chưa biết ý tứ của Hai Què ra sao nên còn thận trọng. Hôm nay Hai đã để ý thấy có nàng bắt đầu khiêu khích rõ ràng rồi, Hai Cảnh Sát mỉm cười nhìn nàng nheo nhẹ một bên mắt, Hai Què cười chúm chím, làm bộ quay đi ngang trước ngực anh, thấy không có ai để ý tới mình, thò một tay xuống găm bàn nhéo Hai Cảnh Sát một cái thật đau. Hai Cảnh Sát vội vàng nắm lấy tay nàng, Hai Què rút tay về, bần tay Hai Cảnh Sát vẫn không buông nên vô tình chạm vô bụng nàng, người Hai Què nóng ran, trong khi Hai Cảnh Sát vội vàng rút tay về, nhưng chàng cũng đã hình dung được vùng thịt u lồi chàng vừa đụng phải. Mặt Hai Què đỏ lên, nàng vừa cười vừa gãi nọ nhỏ.

- Đờ quí nè. Thiên hạ nhìn thấy người ta nói cho bể đầu bây giờ đó.
Hai Cảnh Sát biết ngay đây là cơ hội tấn công dễ dàng nhất chàng nói
nhỏ nhỏ:

Tuy nói vậy, nhưng nàng cũng đã với cây nạng theo. Hai Cảnh Sát đứng đợi. Hai hí hửng trà tiền ca phê, dắt xe Honda đỡ Hai Quê lên xe vọt đi liền. Xe vừa ra khỏi đầu hẻm, vô đường nhựa, Hai đã thấy bộ ngực như núi lửa của Hai Quê ép sát sau lưng mình rồi, lần này chàng còn nghe thấy cả hơi thở dồn dập của cô nàng một cách khác lạ nữa. Hai mừng rỡ vùng vada da thịt chàng chạm tay vô lúc này, quả thực thiên hạ nói không ngoa chút nào, những người con gái Trung Hoa ngày xưa bị cha mẹ bỏ chân, để cho sự đi lại khó khăn cũng chỉ với mục đích dồn hết sự chú ý khi đi chuyển lên háng và làm cho phần da thịt nơi đây nảy nỏ hơn những chỗ khác. Bây giờ không còn tục lệ ấy để thỏa mãn đàn ông nữa, nhưng tình huống hợp như Hai Quê, bị liệt cả hai chân từ thuở nhỏ đã vô tình làm cho thân thể nàng nảy nỏ như những điều người xưa mơ ước. Mặc dù Hai Quê không biết chuyện xưa tích cũ là như vậy, nhưng nàng cũng tự biết mình có những bộ phận phải đau kín nấy nỏ một cách quá khổ. Từ trước tới nay, nàng có tình mà chiếc quần đầy rộng thùng thình để che giấu những cơ phận này. Hai chiếc chân nhỏ xíu lúc lắc, nàng chỉ đứng cho có lệ vì mọi sức lực đi chuyển đều tập trung vào đôi nạng gỗ, đó là chưa kể những lúc ở nơi chật chội hoặc trong nhà, Hai Quê thường dùng tay đỡ cả thân mình mà lết đi, và có lẽ cả ngày nàng lết như thế này nhiều giờ là đúng năng, cũng vì thế những bắp thịt mỏng và ngọc nỏ tròn và cứng ngắc. Điều này đã làm nhiều người để ý, nhất là Hai Quê lại có một khuôn mặt thực dễ coi, hai mắt nàng tròn và to, chiếc miệng nhỏ chúm chím, cặp môi mỏng đỏ. Nhưng tuy vậy mà cho tới giờ nàng vẫn chưa có chồng, cũng chỉ vì đôi chân liệt đã làm cho Hai Quê ngại thối như vậy. Đường tình duyên thì thế, nhưng chuyện xác thịt lại khác hẳn. Cha nàng mất sớm, mẹ nàng có tần tảo nuôi con, nhưng chỉ vài năm sau bà cũng phải tái giá, năm ấy Hai Quê đã mười bốn tuổi. Và cũng chính ông đương này là người đưa Hai Quê ra khỏi cuộc đời con gái ngây thơ, dắt nàng vào con đường đam mê xác thịt mà mẹ nàng không hay biết một tí gì, vì cứ tưởng nàng còn nhỏ và tất nhiên nên không ai để ý tới.

ông ta diễn lên hơn nữa. Đáng nhẽ hôm đó Hai Què phải đau đớn ghê lắm, nhưng nàng lại tỉnh bơ chỉ vì đã từ lâu, nàng thích chơi một mình với những ngón tay hay bất cứ vật gì có thể ăn vờ đó được. Điều này làm cho ông dưỡng nàng ngạc nhiên, sau này ông hỏi tới, nàng phải khai thật và từ đó cứ mỗi lần mẹ nàng đi khỏi là ông ta lòng nặng nề lắm trong. Nhưng sự thật sức vóc ông dưỡng cũng chẳng được bao lắm hơi, mẹ nàng là người vợ thứ ba của ông, chẳng là ông ta làm cai phu trong thương cảng Sài gòn, mẹ nàng là dân phu trong đó nên ông ta tạo ơ, thế rồi ở luôn với nhau, hai bà vợ lớn sau khi ghen tuông một thời gian chẳng nhằm nhò gì nên cũng đành chịu, chấp nhận cho ông ăn ở chính thức với mẹ nàng và từ đó ông dưỡng cứ đi đi, về về với cô mấy người vợ của ông. Người ông càng ngày càng ốm nhom vì mệt mỏi, tới khi đặng tới Hai Què, trông thân thể ông càng thảm hại. Chẳng ai biết lý do tại sao, trong khi đó Hai Què lớn như thổi, thân thể nàng day đắp, da thịt tròn trịa, chỉ có điều không hiểu tại sao nàng không mang thai với ông dưỡng. Có lẽ cũng vì thể Hai Què càng lớn dữ hơn, nàng không còn chỉ lên lút với ông dưỡng không thôi mà bắt đầu là cả tới mấy đứa bạn cùng trang lứa. Hai Què ở nhà trông em cho mẹ và ông dưỡng đi làm, cũng vì thể nàng có rất nhiều thì giờ lẻ lết khắp nơi, cho tới một hôm Hai Què cặp với đám lều bầu của đầu hẻm, cuộc đời nàng bắt đầu đi vào khúc quanh với cuộc sống hoàn toàn đổi mới. Không hiểu sao Hai Què học rất nhanh nghề cờ gian bạc lận này, nàng tập luyện một cách say mê và những ngón tay Hai Què đã làm dân trong nghề kiêng nể. Từ đó Hai Què bắt đầu nổi tiếng trong đám dân chơi vùng Thủ Thiêm. Dưới tay nàng có cả chục đàn em chuyên lều bầu của khắp vùng Thủ Thiêm, cũng vì vậy Hai Cảnh Sát đã tìm tới nàng.

bộ ngực trắng ngần của nàng hiện ra lồ lộ, vươn lên thật cao, chắc

như thế này mà đứng thẳng căng cứng như vậy. Mùi thơm da thịt nồng nàn, chàng mê đi trong sự thôi thúc ham muốn cùng cực, hình như Hai Què ôm cứng lấy chàng, cả hai cùng ngả mình xuống tấm ván hồi nào không hay. Bây giờ chỉ còn là hơi thở rồn rập và nóng hổi. Trời đã về chiều, Hai Cảnh Sát đưa Hai Què trở lại Chợ Nhỏ, giờ này sông bầu cua của tụi Tam và Hà đã giải tán lâu rồi, nhưng Hai Cảnh Sát nghe lời Hai Què chở nàng tới đây nghiên cứu thời gian bà con đi làm về, theo nàng đây mới là lúc an tiền, những người có máu đỏ đen vừa lãnh tiền công hàng ngày hoặc cuối tháng mà đi qua sông bài thể nào cũng phải đứng lại thử thời vận một phen, và lột cái đầm này mới bọn bạc.

Hai người vô quán phở tíu của chú Ba đầu Hẻm, vừa ngồi vô bàn, thẳng nhỏ chạy bàn đã chạy ra hỏi rồi rít, Hai Cảnh Sát vẫn biết những người trong quán này rất nể nang chàng.

- Ê, cho hai cái cà phê xay chừng đi mày.

Thằng nhỏ hỏi thêm:

- Thầy Hai với cô Hai có ăn gì thêm không ?

Hai Què nói với Hai Cảnh Sát:

- Hay là cho em xin một ly cà phê sữa hột gà đi.

Hai Cảnh Sát mỉm cười.

- Phải đó, mày cho tao hai cái cà phê sữa hột gà được rồi, hai hột gà nghe. Ăn cho bổ mà, bỏ cái vụ cà phê xay chừng đi.

Thằng nhỏ chạy đi ngay, nó liếc thực nhanh vô góc tiệm, Hà đang ngồi nhâm nhi ly cà phê ở đó, nàng gật gật cái đầu nhìn nó mỉm cười.

Thằng nhỏ bỗng thấy run run, vừa rồi Hà đã đưa cho nó một gói đường nho nhỏ, bảo phải bỏ vô ly Hai Cảnh Sát. Nàng nói đây chỉ là đường thường thôi, nhưng nàng có làm bùa chú trong đó để dụ Hai Cảnh Sát đừng làm khó dễ sông bầu cua; tuy vậy, tự nhiên nó cũng thấy hồi hộp lạ thường. Không hiểu vì sợ cái gói đường này gây tai họa hay sợ lời hăm của Hà. Nó nhớ lại nàng nói: "Siu à, mày cứ bỏ gói đường này vô ly cà phê của nó đi, chuyện này chỉ có mày và tao biết, dù có xảy ra chuyện gì cũng vô hại, bù lại tao sẽ tha cho mày tất cả số tiền mày thiếu sông bài, bọn bạc đó chứ không phải ít đâu, mày có ăn cắp tiền ông gì mày cả năm cũng không đủ trả tụi tao đâu. Còn như mày cưỡng lại tao, mày phải trả số tiền đó ngay nội ngày hôm nay, nếu không tao sẽ đòi ông già mày và mày cũng khó sống ở cái xóm này lắm".

Biết chắc không có thể nào từ chối được, Siu đã nhận gói đường, bây giờ Hai Cảnh Sát ngồi kia, Hà ngồi đó, nàng lại vừa ra dấu cho Siu nữa thì làm sao còn do dự được. Vừa pha cà phê, Siu vừa nhìn chừng mọi người, thừa lúc không ai để ý, Siu đổ hết gói đường vô một ly cà phê, bưng ra cho Hai Cảnh Sát. Siu đặt ly cà phê có pha đường của Hà trước mặt Hai Cảnh Sát, còn ly cà phê kia cho Hai Què. Tim Siu lúc này đập loạn xạ, trời không nóng mà mồ hôi đổ thảo ra lúc nào không hay. Siu vội vàng rào bước trở về quầy hàng ngay, vừa lúc ấy Hà cũng đưa tay ngoắc nó, Siu do dự nhưng cũng phải chạy tới bàn nàng, Hà nói nhỏ:

- Mày làm liền một ly cà phê sữa hột gà nữa y như ly của thằng Hai Cảnh Sát, để sẵn đó cho tao, rồi đổ một nửa đi khi nào thấy Thằng Hai Cảnh Sát đi khỏi, lửa lúc con nhỏ bỏ nó không để ý, đem đổi ly đó lấy ly của nó, đem vô bếp đổ xuống cống ngay, rồi rửa ly cho thật sạch, như vậy là mày đã thủ tiêu được tang chứng. Nếu mày làm không xong tao e cả mày lẫn tao cùng khó sống ở cái xóm này đó.

Nghe Hà nói, chân tay Siu rụng rời, nó lắp bắp hỏi không ra tiếng.

- Trời ơi, chỉ...chỉ...chỉ bỏ cái...cái gì trong gói đường đó.

Hà gần giọng:

- Mày cứ đi làm ngay những gì tao nói không, hay là đợi lính nó tới đây công đầu mày lại rồi mới hỏi hận không kịp.

Siu sợ xanh mặt, lật đật chạy về quầy hàng pha vội một ly cà phê sữa hột gà như lúc này làm cho Hai Cảnh Sát, nó quậy lên rồi đổ đi một nửa ngay, may mà bỏ nó vừa ra ngoài, nếu không ông ta thấy nó làm chuyện kỳ cục này cũng khó mà giải thích. Siu nhìn vội về phía bàn Hai Cảnh Sát, nó tính chạy đại ra đó bảo Hai Cảnh Sát đừng uống ly đó nhưng chân nó nhắc lên không nổi, miệng lưỡi khô đắng. Ngay lúc ấy Hai Cảnh Sát đứng dậy ra khỏi tiệm một cách vội vã còn Hai Què vẫn ngồi đó nhâm nhi ly cà phê. Ruột gan Siu nóng như lửa đốt, Siu nhìn khuôn mặt Hai Cảnh Sát lúc đó biết chắc là gói đường của Hà trao cho nó đổ vô ly cà phê của Hai Cảnh sát phải có một thứ gì ghê gớm lắm, Siu muốn chạy ào ra đổi ngay ly cà phê đó đem đổ đi như lời Hà nói lúc này, ngặt nỗi Hai Què vẫn ngồi đó làm sao mà đánh trao được. Năm phút, rồi mười phút trôi qua, chân tay Siu run lấy bấp, mồ hôi càng thảo ra thật nhiều.

Lúc đó Hai Què cũng nhấp nha, nhấp nhồm, nàng đã uống hết ly cà phê từ lâu, Siu thấy hình như nàng muốn lấy ly cà phê của Hai Cảnh Sát uống nên hoảng hồn, không còn suy nghĩ gì nữa, Siu lật đật mang ly cà phê vừa pha chạy lại. Hà ngồi ở góc tiệm nhòm chừng, tim nàng cũng đập loạn đả, gói đường Hà trao cho thằng Siu có pha bột Ngải Ma Lai trong đó, giờ này chắc chắn Hai Cảnh Sát chết rồi, nàng đã dự đoán lúc Ngải mới ngâm, Hai Cảnh Sát sẽ đau bụng và thể nào anh chàng cũng phải chạy đi tìm nhà cầu nhưng không biết có kịp tới đó không hay chết ngay dọc đường. Tâm thần Hà cũng bấn loạn, đây là

lần đầu tiên nàng dùng Ngải giết người, thứ ngải độc địa nhất trong vườn thầy Tư. Hà đang ngồi nhấp nhồm chữ kết quả, bỗng thấy Hai Què với ly cà phê của Hai Cảnh Sát định uống và thằng Siu chạy ỉa ra bàn nó, nàng hoảng hồn vì biết nó định làm gì rồi, nếu nó cần Hai Què uống ly cà phê đó là bẽ chuyện. Nàng vội vàng đứng dậy thực nhanh, chạy tới bàn Hai Què

trước, vừa lúc Hai Què bưng ly cà phê lên, cả Hà và Siu cùng tới một lượt, Hà thấy nó vừa định la lên, nàng nhìn thấy cặp nặng của Hai Què để trước mặt, tiện chân đá thực mạnh, cặp nặng văng ra xa và Hà làm bộ té chúi vô bàn Hai Què, Hai Què buông vội ly cà phê xuống, đỡ Hà khỏi té vô mình, Siu đứng cạnh đó nhanh tay đổi ly cà phê đem vô trong bếp ngay. Hà mừng rỡ, biết Siu đã đổi được ly cà phê có Ngải Ma Lai rồi, nàng làm bộ nhăn nhó, vịn tay vô vai Hai Què, rên ỉ:

- Trời ơi... trời ơi, chết cái chân tôi rồi.

Hai Què vừa định mở miệng xin lỗi, bỗng có nhiều tiếng la thất thanh từ trong xóm vang lại, mọi người ùn ùn kéo nhau vô phía trong, nàng nghe loáng thoáng cái gì người chết, người chết. Linh tính cho nàng hay có chuyện chẳng lành cho Hai Cảnh Sát rồi, nàng lượn quỳnh lết xuống đất với cặp nặng, hốt hải hỏi một người đàn bà vừa từ trong xóm đi ra:

- Chị ơi chị chuyện gì đó hả chị.

Người đàn bà nhìn nàng ái ngại, trả lời:

- Thầy Hai Cảnh Sát ngồi uống cà phê với chị lúc nãy té xuống sông chết rồi, không hiểu tại sao nhà cầu chắc như vậy mà thầy ấy làm gãy cả tấm vách sau rồi lọt xuống nước được.

Hai Què tá hỏa, nàng nhìn ly cà phê chừng chừng, nhớ lại lời Hai Cảnh Sát trước khi đứng dậy: "Không lý ly cà phê này có thuốc độc hay sao mà anh uống vô đau bụng quá trời".

Lúc ấy nàng chỉ cười hi hi cho là Hai Cảnh Sát nói chơi, bây giờ chàng chết rồi, chắc chắn phải có nguyên do. Chỉ ít phút sau, xe chữa lửa và cảnh sát ào ạt kéo tới. Hình như mọi người cho Cảnh Sát hay Hai Cảnh Sát vừa ngồi với Hai Què nên nâng được mới về bớt ngay. Hai Què không quên nói với người cảnh sát đem ly cà phê của Hai Cảnh Sát uống dở về bớt, đồng thời mời luôn chú Ba bán hủ tíu về bớt luôn.

Thằng Siu mặt mày tái ngắt, nhìn theo bộ nó lên xe cây. Cái xác của Hai Cảnh Sát cũng được vớt lên, chở đi nhà xác, lúc hai người lính cứu hoả khênh xác Hai Cảnh Sát qua chỗ Hà, nàng nhìn thấy miệng anh chàng méo xẹo, mặt xanh lè, mắt trợn ngược, thật rùng rợn. Lúc ấy thầy Tư và San cũng vừa được đám học trò cho hay có người chết đuối một cách lạ kỳ nên kéo nhau ra coi.

Khi nhìn thấy mặt Hai Cảnh Sát, không hẹn mà cả hai cùng kêu lên

nhỏ nhỏ:

- Ngải Ma Lai.

Thầy Tư sau khi kêu lên, hình như sợ có ai nghe tiếng, vội vàng nắm tay San dụt nhẹ nhẹ, lúi ra khỏi đám đông, ông thì thầm:

- Không biết ai xài Ngải Ma Lai hại thằng này, trong xóm này ngoài tụi mình còn ai vào đây nữa. Trong vô đường chỉ có tôi và thầy biết xử dụng cái thứ độc địa này, mà cả hai đứa còn ngồi đây thì nhất định phải có một đứa nào khác hại thằng đó. Cái giống này nuốt vô là chết nhấp nháy hà.

- Thưa thầy, thấy mặt nạn nhân tụi mình đoán như vậy nhưng có thể nó chết vì thứ khác không?

- Không, không thể nào làm được, không phải tui chỉ nhìn mặt thằng đó không đâu, thầy có để ý mùi tanh nồng phát ra từ xác chết nó không, đó mới là điều quan trọng.

San chợt nhớ ra, khi xác chết khênh tới đầu, mọi người đều bịt mũi, chính chàng cũng nghĩ thấy mùi hôi thối, tanh nồng, bây giờ thầy Tư mới mới để ý. Siu hỏi:

- Theo như thầy chỉ cho con thì mùi hôi thối này là phân của nạn nhân tiết ra chứ không phải da thịt nó thối như xác chết để lâu ngày. Nhưng mà thằng này chết lại bị té xuống sông, vậy mà mùi hôi thối vẫn còn.

- Thầy không thấy là quần áo nó còn nguyên, như vậy dù có té xuống sông nhưng phân vẫn còn dính trong quần. Theo tôi đoán nó nuốt phải Ngải Ma Lai! Đau bụng vội chạy đi cầu nhưng vừa chui được vô nhà cầu Ngải Ma La đã bút ruột nó rồi, bởi vậy mới té xuống nước. Thôi, chúng mình đi về coi lại mấy cây Ngải Ma Lai xem có bị ai ăn cắp không. Cả hai lần lúi trở lại Võ Đường, không ai nói với ai một lời nào nữa, mỗi người đều có một ý nghĩ khác nhau trong đầu. Khi vô tới sân nhà, không ai bảo ai, cả hai cùng ngồi xuống cạnh những luống Ngải Ma Lai xem xét thực kỹ, bỗng thầy Tư chỉ một khoảng trống, giọng ông lạc đi.

- Có đứa nào ăn cắp Ngải thực rồi, thầy San coi này, nó nhỏ cả một khoảng lớn chứ không ít, chỗ lấp đất lại này coi bộ không lâu đâu. Với bấy nhiêu, nó có thể giết cả trăm người chứ không chơi.

- Không lý học trò mình lại có đứa nào biết cách xử dụng loại ngải này chứ. Ngoài con, thầy nhớ xem có chỉ cho ai nữa không?

Thầy Tư trợn mắt, gần giọng,

- Mồ tở tui cũng không dám dạy cái thứ này ầu tả như vậy trong môn phái mình, tui nghĩ nhiều lắm là vài ba người biết mà thôi, nhưng phải là có thầy Mười hay thầy Ba Cơ mới biết chứ không phải là đám học

trò được đâu. Thầy có nghĩ là đệ tử mình lên thầy Mười học lóm được hay không?

- Cái gì tui tin, chứ vụ Ngài Ma Lai thầy Mười không dám cho ai hay đâu, vì thứ này tui nhỏ biết được mà có ý phản thầy thì ông ấy cũng khó sống lắm, dù cho có cách ngừa đó, nhưng nó vật mình nhanh quá cũng không đủ thì giờ đi lấy thuốc giải đâu. Tui biết thầy Mười kỳ ba cái vụ này nhất.

- Như vậy thì lạ thực, cứ như anh trạng này phải là một người trong đám đệ tử mình ra tay, nhưng mà ai có bản lãnh này chứ, thầy có nghĩ ai không?

- Bây giờ thì chưa, nhưng nhất định phải tìm cho ra mới được.

- Thầy nghĩ là nó sẽ tới ăn cắp nữa à?

- Nếu nó lấy được một lản, nó sẽ tới lấy nữa, lúc ấy mình sẽ biết thôi. San lác đầu.

- Con không nghĩ như vậy đâu.

Tại sao?

- Nếu đứa nào đó biết cách dùng loại này, nó cũng phải biết thứ này rất dễ trồng, thầy biết nó chỉ nhỏ một cây thôi, trồng trong ba tháng là có cả vườn rồi, cái thứ này nó mọc nhanh như cỏ ấy mà.

Thầy Tư ngẩn ngơ, ông thấy San nói đúng, như vậy là tai họa đã tới rồi. Những khuôn mặt đệ tử mà ông nghĩ ngờ chợt thoáng qua đầu ông. Mây đen tối đầu kéo tới thực nhanh, mùa này trời vẫn nổi giông bão bất thường, bầu trời thấp hẳn xuống. San đứng dậy bảo thầy Tư.

- Thôi vô trong nhà đi thầy, mưa sắp kéo tới bây giờ đó thầy ơi.

Thầy Tư uể oải đứng dậy, trông ông khổ não vô cùng, người ông bần thần như mất hồn, San biết tâm trạng ông lúc này hơn ai hết, chàng cũng không vui gì hơn ông, vừa rồi bắt được con Bạch Xà, đem về tưởng luyện được thành Bạch Xà Ma, ai ngờ về tới nhà đã thấy nó chết rồi. Có lẽ là lỗi của chàng cho nó ăn nhiều Ngài Rắn quá, làm sao con Bạch Xà đó chịu nổi. Tuy nhiên, nếu không làm thế cũng chẳng có cách nào đem về được, vì để nó sống, sức vùng vẫy của nó có voi cũng không kèm nổi chứ nói gì sức người. Không khéo chính chàng phải bỏ mạng dọc đường không chừng, nhất là cái giống linh khôn này thấy chàng giết chết người bạn đời của nó mà nổi điên lên, thử hỏi còn cách gì kiềm chế được nữa chứ.

Cuối cùng San cũng đành tự an ủi mình như là số trời định mà thôi, tuy nhiên, chàng đã lấy được hai hòn ngọc trong đầu hai con Bạch Xà đó cũng là một bảo vật quý báu vô ngần, hơn nữa, chàng lại còn hai bộ xương sống của nó để luyện phép cũng không phải ai cũng có. Với hai thứ báu bối này, chàng nhìn khắp môn phái cũng đã thấy hơn nhiều người rồi.

Trên bàn thờ khói hương nghi ngút, vậy mà thầy Tư vẫn lấy một bó nhang đốt lên cắm mỗi nơi một cây. San để ý ông cắm trên bàn ông Tà năm cây, thay vì ngày thường mỗi lần đốt nhang như vậy chỉ cắm ở đó một cây thôi. Đốt nhang xong, thầy Tư ngồi xuống đất xếp bằng tọa thiền như bất động, nhưng chỉ một lúc sau, thân hình ông hơi lắc lư, đảo vòng vòng. Trạng thái này thật lạ, từ trước tới giờ chưa bao giờ San thấy thầy Tư làm như vậy, Chàng tò mò tới trước bàn thờ đốt một cây nhang, cắm trên bàn Phật Tổ rồi cũng ngồi xuống đất tọa thiền, nhưng không phải chàng định tâm tọa thiền mà chỉ ngồi gần thầy Tư xem ông làm gì.

Hơi thở thầy Tư bắt đầu mau hơn và tự nhiên nước mắt ông trào ra, rơi là chả. Hai vai rung rung như ông sức động cực độ. Miệng ông mấp mấp nhưng San không nghe được tiếng gì, chàng vội vịn định thần, nhắm mắt lại tập chung hết tinh thần vào cầu chú, hai tay để lên bắt ấn định tâm, chỉ một lúc sau, San đã nghe được tiếng thì thầm của thầy Tư trong hơi thở yếu ớt, âm thanh vi vu như gió thoảng. Mồ hôi San bắt đầu vã ra, chàng linh cảm như tai họa sắp ập xuống trong môn phái này. Mây, gió, trăng, sao, sấm, chớp xoắn lại, nổ tung ra trong tâm tưởng San. Chàng kêu cô Hai Thu về, cục thị u lên trong nách chàng hơi nóng lên, hmh ánh cô Hai Thu run rẩy hiện ngay ra bên cạnh chàng.

San hỏi nho nhỏ:

- Em có biết chuyện gì đang xảy ra cho anh không?

Tiếng nàng thoảng thoảng trong gió, thì thảo:

- Anh ơi, thiên cơ bất khả lậu, tha cho em, giờ này không thể ở đây lâu được, hẹn anh tới tối nhé.

San gật đầu, đọc thần chú cho nàng thăng thật nhanh, chàng ngửa mặt lên trần nhà thờ dài. Bỗng thầy Tư mở mắt hỏi nho nhỏ:

- Ai đó thầy San.

San không dám dứt nói thực:

- Con vừa thỉnh con Thiên Linh Ma Nữ của thầy Mười về

Thầy Tư từ từ quay lại nhìn chàng ngạc nhiên.

- Con Thiên Linh Ma Nữ đó dám xuất hiện ban ngày, trước bàn thờ này hay sao?

San gật đầu:

- Sự thực thì không, nhưng con thỉnh gấp nên nàng phải hiện hình thôi, tuy nhiên cũng không dám ở lâu, nàng trở về cõi âm rồi.

- Nó có cho thầy hay gì không?

- Nàng bảo thiên cơ bất khả lậu.

- Ý trời, ý trời thôi.

Ngưng một lát, ông ngập ngừng nói:

- Thầy San à, tôi có năm đứa con, vợ tôi bà ấy quê mùa dốt nát, không nuôi nổi tui đi đâu. Hai đứa con gái thì vô dụng, thằng út còn nhỏ quá. Duy chỉ có hai thành lớn có thể cáng đáng gia đình này được, nhưng không có ai đỡ đầu chúng nó cũng không sống nổi một mình đâu, tôi muốn thầy nhận hai thành đó làm đệ tử có được không?

San rung mình, chàng nghe thầy Tư gửi gắm con cái cho chàng như lời người trưởng trời. Chàng hấp tấp hỏi:

- Tại sao bỗng nhiên thầy lại nói vậy?

- Thiên cơ bất khả lậu thôi, ầu cũng là ý trời.

- Thầy biết được sao không cho con hay.

- Hồi đó Sư ông cho tui hay, sẽ có học trò làm phàn và tui không sống được lâu, không biết có phải là lúc này hay không, tui chỉ đoán chừng thôi. Tuy nhiên cẩn thận vẫn hơn, nếu ông Tổ muốn tui sống lâu hơn nữa, tôi nghĩ chưa có ai dám phàn tôi đâu, nhưng nay đã có kẻ làm phàn, ắt số tui đã tận rồi.

- Thầy đừng nghĩ thế, theo con chưa đến nỗi nào đâu. Đệ tử mình ngoài phép thuật ra, con cũng có thể kiềm chế họ bằng luật pháp, hay ngay cả luật rừng mnh cũng chẳng thua ai. Con chưa thấy ai trong môn phái này có thể lấn lướt được mình mà.

- Tui cũng nghĩ như thầy, cũng vì thế mà từ trước tới nay tui cố rèn luyện thầy như một vị hộ pháp cho môn phái. Phải thầy chú quanh vùng này thôi cũng làm mình bỏ xứ mà đi rồi. Đệ tử mình lớp trốn lính, lớp đào ngũ, chưa kể chúng mở sòng bài bắt hợp pháp nữa, đó là những điều mình biết, còn những chuyện chúng làm mình không hay còn tới đâu nữa. Hôm nay tui có linh cảm tới này về với Phật Tổ rồi. Thầy đừng cãi tui, tôi nay xin thầy xuất sư liên cho hai thành nhỏ đi, chỉ có như vậy tui mới yên tâm được.

Vừa nói xong thầy Tư ho lên sù sụ, mới đây mà trông ông khác hẳn rồi, người ông rút lại, co ro, thật yếu đuối. San biết giờ này không nên có ý kiến gì ngoài việc nghe lệnh ông, chàng hỏi:

- Thưa thầy, như vậy bây giờ con phải làm sao?

Tiếng thầy Tư run run:

- Thầy đi sắm dùm tui mấy thứ làm lễ xuất sư cho tui nó đi, tối nay cũng là ngày tốt, tuy không được như ý lắm nhưng như thế cũng được rồi. Khuya nay thầy giúp tui làm lễ xuất sư cho tui nó. Thôi thầy đi đi.

San đứng dậy, chàng chợt nhớ tới vườn Ngài Ma Lai nên nói:

- Thưa thầy, con nghĩ trước khi làm những chuyện khác, xin thầy nhớ hết đám Ngài Ma Lai đi, vì không trước thì sau chuyện này đổ bể ra, nhân viên công lực cũng sẽ tới đây điều tra.

Thầy Tư gật đầu:

- Tui cũng đã nghĩ tới chuyện đó rồi, thầy cứ yên tâm đi.

San lui ra, chàng hấp tấp lấy xe chạy ra chợ Thị Nghè mua ít vải vàng làm khăn xuất sư cùng những của lễ cho buổi lễ chàng phải làm đêm nay. Chàng phân vân vô cùng, không hiểu trong môn phái ai có bản lãnh dùng Ngài Ma Lai. Về bữa phép, thầy Tư có thể dạy cho các đệ tử một cách dễ dàng, nhưng về ngài nghệ, ông khó khăn vô cùng. Ngay cả dùng các loại ngải bóp trặc ông còn không dạy ai, huấn hồ những thứ độc địa như Ngài Ma Lai ai mà học được.

San phân vân, cố tìm trong đầu xem có người nào có thể làm chuyện đó. Đi qua một tiệm bán sách, San giật mình, chợt nhớ ra những cuốn sách thầy Tư chép về phép tắc, ngải nghệ. Nếu có đứa nào cá gan ăn cắp những cuốn sách đó kể như chúng có thể dùng được rồi.

Bữa hôm chàng chép lại có nói với thầy Tư những cuốn sách này viết như thế này rất nguy hiểm, chàng đề nghị ông viết bằng một thứ mật mã nào đó hay hơn, vì dù cho có ai ăn cắp cũng không biết cách mở mật mã mà hiểu được. Hôm ấy thầy Tư chỉ mỉm cười, ông nói nếu có ai cá gan tới đây ăn cắp sách kể như ông tới số rồi. Hôm ấy San không dám nói gì thêm nữa, nhưng ít lâu sau chàng có đem những cuốn sách chàng chép lại bằng mật mã cho ông coi, thầy Tư có vẻ hài lòng lắm, ông nói: "Thầy cẩn thận như vậy tui cũng mừng, nhưng tui mà viết cái kiểu này làm sao mà đọc được, tui đọc chữ quốc ngữ còn khó khăn, thêm ba cái giống này vô, mai mốt dám đọc lộn nữa mới không biết phải làm sao. Từ đó trở đi San không nhắc tới vụ kinh sách nữa, nhưng trong đầu chàng vẫn ái ngại và thường hay để mắt dòm chừng các đệ tử trong môn phái. Về vụ kinh sách này, nhưng làm sao chàng có thể ngờ được Tam, một anh chàng mù chữ lại đi trộm kinh sách được, hơn nữa chính Tam muốn học cái gì thầy Tư lại không cho mà phải trốn cắp chứ.

Về tới vô đường, trời cũng đã tối rồi, San chạy xe vô sân, chàng vô tình rơi đèn pha vô vườn ngài, San giật mình vì khu đất đã bị cây sỏi lên rồi, không còn một cây ngài nào nữa? Tất cả các loại ngài đều bị nhổ sạch? San muốn ứa nước mắt, phải nói đây là cả một gia tài thầy Tư vừa cho huỷ đi, muốn gây dựng một vườn ngài như thế này cũng phải mất ít nhất hai ba năm.

Chàng vội vã chạy vô nhà, hai đứa con thầy Tư mặt mày mếu máo chạy ra nói:

- Thưa thầy, bố con bệnh rồi, ổng yếu lắm, đang nằm trong phòng, ổng đang mong gặp thầy đó.

San hơi ngạc nhiên về cách xưng hô của con thầy Tư với chàng, hàng ngày chúng cũng gọi chàng bằng thầy San nhưng xưng tui, hôm nay chúng đổi thành con, như vậy có nghĩa là thầy Tư đã cho chúng biết tối nay chàng xuất sư cho chúng nó rồi. San chỉ vườn ngái hỏi:

- Ai hủy vườn ngái đi vậy Nhiều?

- Dạ, bố con bảo làm vậy.

- Còn những cây ngái đó đâu?

- Dạ, bố con nói ném xuống sông hết rồi.

San thử người, chàng tiếc một công trình vừa bị huỷ đi trọn vẹn, trong đó có bàn tay bồi đắp của chính mình. Chàng để những thứ sửa soạn làm lễ xuất sư cho con thầy Tư lên bàn thờ, thấp một nén nhang, cắm lên bàn thờ Tổ. Vừa lúc ấy thẳng Phên ở đầu chạy vào vô nhà, mặt mày xanh như tào lá hốt hải nói:

- Thầy San ơi, thầy San, em tìm thầy khắp nơi mà không thấy.

San quay lại hỏi:

- Có chuyện gì thùng thẳng nói, mày làm cái gì mà như đi ăn cướp vậy.

- Không phải đâu thầy ơi, vụ này quan trọng lắm. Chị Hà bị bắt rồi, em sợ có dính líu tới vụ thẳng Hai Cảnh Sát chết quá.

- Tại sao mày biết có dính dáng tới cái chết của thẳng Hai Cảnh Sát chứ?

Thẳng Phên kéo chàng ra sân nói nhỏ nhỏ:

- Thầy ơi, đừng cho ai hay nhé, hồi chiều em biết thẳng Hai Cảnh Sát muốn mở một sòngbầu của cạnh tranh với chị Hà, em cho chị ấy hay, chị ấy dặn em không được cho bất cứ ai hay, để chị ấy tính, thế rồi thẳng Hai Cảnh Sát chết cấp kỳ, và chị Hà bị bắt.

- Mày thấy ai bắt nó đi?

- Dạ cảnh sát chứ còn ai nữa, em thấy cảnh sát đi với thẳng con chú Ba bán hủ tiếu đầu hẻm đó.

- Thẳng nhỏ con chú Ba bán hủ tiếu à?

- Dạ, cảnh sát còn công nó nữa, lúc ấy em đang đứng với chị Hà chứ đâu, thấy cảnh sát dắt thẳng nhỏ tới, chị Hà định chạy nhưng không kịp nữa vì thẳng nhỏ chỉ chị la lên, thế là chị ấy bị công liền.

San nghe nói xanh mặt, chân tay chàng run lấy bầy, như thế là rõ ràng rồi, chàng nói thật nhanh:

- Mày chạy ra chợ nhỏ nói với tất cả mấy đứa tui mày nghe ngóng bà con trong xóm bán tán về vụ này ra sao, được tin gì chạy về đây cho tao hay liền, còn mày phải trốn đi ngay, càng xa càng tốt, chỉ được trở về khi nghe tin con Hà đã bị ra toà lãnh án, nếu mày về sớm hơn cũng sẽ bị bắt ngay đó, tao biết sức tao không làm gì được cho tui mày trong vụ này đâu. Thôi đi đi cưng, mày có tiền không, cầm lấy mấy trăm đi đường này.

Phên mếu máo:

- Thầy San ơi như vậy là chết em rồi, em còn mấy ngàn để làm vốn lặt vặt của cửa chị Hà đây, nhưng mà trốn đi đâu được hả thầy. Em đâu có biết ai.

San ngẫm nghĩ một lúc bảo nó:

- Thôi được rồi, mày vô đây tao viết cho một lá thư giới thiệu với thẳng bạn trong Khối Kỹ Thuật Kiệt Kịch Mỹ ở Long Thành, đăng lính đi, nó sẽ giúp đỡ mày, như vậy mới ổn được, còn cái thân lính đào ngũ của mày khó trốn ở đâu được lắm. Tao sẽ lên thăm sau, cũng gần đây thôi mà. Số tiền của con Hà cứ giữ mà sai, coi như tao cho đó.

- Nhờ thầy Tam kiểm em đời thì sao.

- Thẳng Tam không biết có giữ nổi mạng nó trong vụ này hay không, chứ nói gì tới vụ đòi hỏi cái gì, tuy nhiên có ai hỏi mày về số tiền đó, cứ nói tới hỏi tao là được rồi, mày không có nợ nần ai cái gì hết.

Nói xong San vô nhà viết thư giới thiệu đưa cho nó đi ngay, thẳng nhỏ bắt khóc ôm chầm lấy San, chàng vô về nó một lúc rồi nói nhỏ nhỏ:

- Thôi đi đi em, nếu trễ nải không kịp đâu, tao biết thế nào con Hà cũng khai mày ra thôi, mày cũng khỏi cần ra Chợ Nhỏ làm gì nữa, để vụ đó tao lo được rồi, có một điều chúng mày không biết, bố thẳng Hai Cảnh Sát cũng là cảnh sát mà còn là thứ bự nữa, tui mày giết con nó, nó không dễ gì để yên đâu.

Phên sụi sụi, buồm San ra, tới bàn thờ Tổ thắp mấy cây nhang, lạy xong, ra cửa, nó còn cổ quay lại, nói:

- Xin phép thầy San em đi, thầy bảo trọng, em sẽ nghe lời thầy dặn.

San gật đầu, chàng cũng đứng dưng nước mắt.

- Thôi, mày đi đi, tao sẽ lên đó thăm mày sau.

Khi Phên đi rồi, San vội vã vô trong gặp thầy Tư ngay, ông nắm tay chàng, nói:

- Tôi đã nghe hết những gì thầy nói với thẳng Phên rồi như vậy không còn gì để nói nữa, thẳng Tam âm mưu với con Hà làm vụ này chứ không còn ai.

- Nhưng thưa thầy, thầy Tam có biết vụ Ngái Ma Lai ?

- Không, tôi đâu có chỉ cho nó, nhưng bây giờ tôi biết rồi chính nó ăn cắp kinh sách đưa cho con Hà thôi, tôi cũng hơi nghi nghi từ trước vì kinh sách tôi để có thứ tự, quyển nào trước, quyển nào sau, không bao giờ để lộn xộn, vậy mà có một lần tôi thấy kinh sách để tùm lùm, không còn thứ tự gì, tôi đã để ý, nhưng lại không nghĩ là thằng Tam vì nó không biết chữ. Phải thú thực với thầy, tôi nghĩ là thầy tò mò,

nhưng cũng không hại gì, vì những kinh sách ấy thầy biết hết rồi.

Cũng vì vậy mà tôi bỏ qua luôn. Bây giờ thầy bảo thẳng Nhiều phụ với thầy ra nâng tượng Phật Tổ lên, ở dưới đó có một cái học nhỏ, có cái hộp, đem vô đây cho tôi.

San ra bàn thờ bảo thẳng Nhiều phụ với chàng nâng tượng Phật Tổ lên, quả có một cái học nhỏ dưới đó, chàng thò tay vô lấy chiếc hộp như lời thầy Tư dặn. Thì ra thầy Tư còn giấu những thứ quan trọng ở đây chứ không phải chỉ có mấy cuốn kinh ở trong ngăn tủ dưới bàn thờ. Chàng đem vô trao cho thầy Tư, ông run run mở chiếc hộp bảo chàng:

- Thầy lấy cái khăn choàng này ra, mặc vô cho tôi coi.

San nghe lời thầy Tư lấy chiếc khăn lớn đã ngả màu vàng thật lợt, cũ kỹ, choàng qua vai. Chàng biết ngay đây là chiếc khăn xuất sư của ai đó thực lâu rồi, nhưng những chữ bùa trên đó coi thực lạ mắt, cũng có một số chữ chàng biết, còn nhiều chữ khác rất lạ. San buột miệng hỏi:

- Khăn này của ai vậy hả thầy?

- Đây không phải là khăn xuất sư, mà là Y Lệnh Chương Môn của môn phái mình. Thầy sẽ là Chương Môn đời thứ 18 nghe rõ chưa. Quý xuống đi.

San bàng hoàng, chàng run lấy bầy, nói:

- Trời ơi, thầy nói cái gì, con là Chương Môn đời thứ 18 .. con..con...

Thầy Tư ngắt lời San:

- Tui nói thầy quý xuống sao còn lồi thoi cái gì nữa?

San lú lú quý ngay xuống bên cạnh giường, thầy Tư húng hắng ho rồi bảo thẳng Nhiều:

- Nhiều, mày đỡ tao ngồi dậy coi.

Nhiều chạy lại ngay, nó đỡ thầy Tư ngồi dậy ngay ngắn, ông bỏ hai chân xuống đất, ngồi trên giường đối mặt với San, ông nói:

- Mày kiểm thẳng em mày về đây, đem tất cả những thứ thầy San vừa mua về vô trong này.

- Đây là bí mật của môn phái, thầy phải nhớ lấy chức Chương Môn không bao giờ được tiết lộ cho ai biết, nay tui truyền cho thầy, nhiệm vụ này nặng lắm, tui đã nhìn tất cả đám đệ tử của mọi người trong môn phái, không ai qua được thầy đâu, bởi vậy mới có ngày hôm nay. Nói xong, ông không đợi cho San mở miệng, lấy trong hộp ra một chiếc nanh heo thực lớn, chàng chưa bao giờ thấy chiếc nanh heo nào lớn như cái nanh heo này, thầy Tư cầm bằng cả hai tay, nâng lên trước mặt San, nói:

- Thầy nhìn cho kỹ, trên chiếc nanh heo này có khắc 3 điều luật người Chương Môn phải tuân theo bằng chữ Nôm ngày xưa, những điều này đã được dịch ra chữ quốc ngữ mình ở trong cuốn sách nhỏ trong cái hộp này, thầy phải học thuộc lòng mà tuân theo. Trong cuốn sách cũng có rất nhiều cách luyện phép và bùa bối bí truyền của môn phái, chỉ người Chương Môn mới có quyền luyện, tuyệt đối không được dạy bất cứ người thứ hai nào, dù cho là con cái cũng không được phép dạy. thầy nhớ chưa?

- Dạ, con nhớ rồi.

Thầy Tư nhắm mắt lại, nâng chiếc nanh heo lên cao, khan:

- Xin 36 vị Phật Tổ chứng giám, con là Chương Môn Lâm Kinh Thần Võ đời thứ 17, nay xin truyền chức Chương Môn cho thầy San.

Thầy Tư khấn xong, từ từ mở mắt ra, nhìn San chứng chứng, ông nói thật chậm: .

- Hạ Sư San, tiếp nhận chức Chương Môn đời thứ 18.

San lật đật đưa hai tay đỡ chiếc nanh heo từ tay thầy Tư, trong khi thầy Tư chấp tay lại xá chàng một lạy. San hoảng hồn nâng thầy Tư dậy, la lên:

- Thầy làm cái gì vậy.

Thầy Tư mỉm cười.

- Đó là tục lệ tui không sá thầy không được. Bây giờ thầy ra bàn thờ Tổ thắp mỗi chỗ ba cây nhang tạ ơn, rồi cắt tất cả những thứ này đi. Nhớ những điều tui vừa dặn. Sau khi mọi chuyện xong xuôi rồi, ráng luyện cho hết những gì ghi trong sách, phải thú thực với thầy, vì tui không biết chữ nhiều, nên đã không luyện được bao nhiêu trong sách đó đâu, khi Sư Phụ truyền chức cho tui cũng biết điều này, nhưng ngài nói cứ cố gắng được bao nhiêu hay bao nhiêu, miễn là giữ bí mật được theo như Môn qui là được rồi. Mai này thấy ai có khả năng truyền lại là được.

Bổng San nghĩ tới lời di huấn của Sư Tổ, chàng hỏi:

- Thưa thầy, như vậy lời di huấn của Sư Tổ ở nhà thầy Mười là làm sao?

- Sư Ông, Sư Phụ đều là Chương Môn thời đó, cứ người nọ nọ truyền cho người kia, tới thời Sư Phụ tui, ngài mất sớm nên truyền lại cho tôi. Cũng vì vậy mà khi Sư Tổ mất đi, ngài chỉ để lại một di huấn răn dạy thầy Mười mà ông ta không biết, cứ tưởng mình được chọn làm Chương Môn, sự thực thì thầy Mười đâu có biết ai là Chương Môn đâu. Hôm đó tui nghe thầy Mười xuống núi khi Sư Tổ chết, lại được người nhà thầy Mười nói có di huấn cho thầy Mười làm Chương Môn, nên cũng mang ít lễ vật tới, nhưng thực sự tui cũng đoán được phần nào không bao giờ Sư Tổ làm thế, vì chính Sư Tổ cũng không phải là Chương Môn, nếu hôm đó ngài có chọn thầy Mười làm Chương Môn thì bây giờ mình lại có thêm một môn phái mới nữa, chứ không phải là

Lâm Kinh Thần Võ rồi. Bây giờ thầy có thể hiểu được tại sao tui dạy các thầy khác hẳn với các thầy khác trong môn phái: Đó chính vì tui theo chương trình đào tạo để tử theo cuốn sách của Sư Phụ để lại. Nói tới đây thầy Tư có vẻ mệt lắm rồi, ông nằm xuống bảo San:

- Bây giờ tui làm xong bốn phần mình rồi, chỉ có điều không biết thành Tam lấy được bao nhiêu kinh sách cho con Hà, thầy có cách nào lấy lại được không?

San gật đầu.

- Thầy cứ yên tâm, con tới nhà con Hà lục một hồi là ra ngay.

Thầy Tư có vẻ mừng lắm, ông bảo San:

- Nếu như vậy thầy đi ngay đi.

San đi ngay, chàng tới nhà Hà dùng chìa khóa giả mở cửa, chàng không phải mất nhiều công đã tìm được ngay tập sách Hà chụp lại bằng hình đem về cho thầy Tư, ông mừng muốn rót nước mắt bảo San:

- Bây giờ tui mới yên tâm được, hèn gì hồi này con Hà làm cái gì cũng hơn các đệ tử khác, thì ra nó có bấy nhiêu kinh sách, thử hỏi ai hơn được nó nữa?

Vừa lúc đó hai đứa con thầy Tư về, ông chỉ chúng nó bảo San:

- Bây giờ xin thầy xuất sư cho cả hai đứa đi, mai mốt này tui chỉ còn trông cậy nơi thầy lo cho chúng nó thôi, dù thế nào đi chăng nữa, khi chúng cháu nhận đệ tử, thầy cũng phải bắt chúng đệ tử theo đúng môn qui nhé. Thôi thầy làm việc đi, tui mệt quá rồi, nằm nghỉ một chút. Ngoài trời lại bắt đầu mưa thật lớn, những hạt mưa rơi trên mái tôn nghe rào rào. Trước bàn thờ Tổ, hai đứa con thầy Tư quì gối nhận lễ bán sư. Mồ hôi San ra ướt hết áo ngoài, hôm nay chàng không mang theo Y Sư của mình nên lấy đại Y Lệnh Chương Môn choàng qua vai làm lễ xuất sư cho hai đứa con thầy Tư. khi chàng niệm chú về bùa, tự nhiên San thấy chiếc Y Lệnh Chương Môn như nặng ngàn cân làm chàng tháo mồ hôi, vất vả lắm mới hoàn tất buổi lễ Chàng vừa định bước vô phòng thầy Tư, bỗng có người xô cửa vô nhà vội vã, San nhận ra ngay một học trò của thầy Mười, gặp San, anh ta mừng rỡ, nói ngay:

- Thầy San, con lên đây tìm thầy.

San thầm nghĩ không biết có chuyện gì nữa đây, linh tính cho chàng hay điềm không lành.

- Có gì không anh.

Anh ta ngập ngừng một lúc rồi rụt rè nói:

- Con lên đây cho thầy hay, thầy Hoa bị một chiếc xe đồ dụng chết hồi trưa nay rồi, thầy ấy không kịp trấn trối điều gì cả. Thầy Mười nói mời thầy xuống tắm liệm dùm.

Đầu óc San quay cuồng, chàng lão đảo muốn té vịn tay vô thành ghế, chàng muốn lịm người đi. Hình ảnh Hoa yếu ớt trong lòng chàng hiện ra thực rõ. Hai hàng nước mắt chàng tự nhiên trào ra nhạt nhòa, chàng nghẹn ngào, hỏi:

- Tại sao lại tới nỗi đó.

Anh học trò thầy Mười nhanh nhẩu trả lời:

- Thưa thầy, trưa nay thầy Mười có một thân chủ tới xin ếm căn nhà, lúc họ ra về, thầy Mười mới phát giác người chồng ăn cắp một mớ ngải ngoài vườn. ông tức giận cùng thầy Hoa đuổi theo, không biết lụp chup thế nào, khi băng qua đường, chiếc xe đồ từ đâu chạy lại đụng phải thầy Hoa chết liền tại chỗ.

- Thế thầy Mười có sao không?

- Dạ, thầy Mười rừng bị té, nhưng nghe nói thầy Hoa xô thầy ấy vô trong nên chỉ bị thương chút đỉnh thôi. Thầy Mười nói thầy Hoa chết thế cho thầy ấy, nên buồn rầu lắm. Thưa thầy con phải về ngay, nếu không thầy Mười quờ, vì ở dưới đó bây giờ lộn sộn lắm.

San gật đầu:

- Thôi anh về đi, xin cảm ơn anh cho hay tin, tôi sẽ xuống dưới đó liền bây giờ.

Anh học trò thầy Mười đi rồi, chàng vô phòng thấy thầy Tư nằm, hơi thở thật yếu ớt, chàng bảo ông:

- Thưa thầy, con đưa thầy vô nhà thương nhé, hình như thầy bị bệnh nặng rồi.

- Không được, không được đâu. Tui không muốn chết trong nhà thương đâu, hãy để cho tui nằm đây đi thầy San đi Tui biết mà.

- Thầy đừng nói gở mà, nghe con đi nhà thương đi.

Mặt mũi thầy Tư nhăn nhó:

- Tui đã nói không được là không được mà, không lý bây giờ thầy không nghe lời tui nữa sao. Tui đã nghe học trò thầy Mười báo tin rồi, thầy đi ngay đi, tui nghĩ một chút là khoẻ thôi.

Nghe thầy Tư nói vậy, San đành từ giả ông:

- Nếu vậy xin thầy nghỉ cho khoẻ, con phải đi ngay xuống thầy Mười, vuốt mắt cho thầy Hoa cho trọn tình trọn nghĩa. Con sẽ về ngay.

Thầy Tư gật đầu có vẻ hài lòng lắm, ông cố mỉm cười, đưa tay nắm tay chàng bóp mạnh.

San thấy ông vẫn còn sức nên cũng yên tâm, chàng quay qua nói với đứa con trai lớn của ông:

- Thầy Nhiều, tôi phải đi một chút, nhưng thầy ở nhà không được đi đâu nghe, nếu có gì phải đưa ông đi nhà thương ngay nhe, nhớ chưa.

Thằng nhỏ nghe San nói chỉ biết vâng vâng , dạ dạ. Trong lòng San rối như tơ vò, chàng cúi chào từ giả thầy Tư, trở về nhà cắt đồ đạc rồi xuống Cầu Bình Lợi ngay. Trời mưa như thác đổ, San nằm rạp mình trên xe Honda phóng ào ào chàng không để ý những gì xảy ra chung quanh nữa, đầu óc chàng quay cuồng với bao nhiêu việc xảy ra rộn rập từ chiều tới giờ. Chẳng bao lâu San đã tới nhà thầy Mười, trong ngoài đông nghẹt, mọi người thấy San tới dạt ra hai bên cho chàng vô. San thấy Hoa nằm đó như người ngủ, có lẽ mọi người đã tắm rửa sạch sẽ cho chàng rồi. Chàng tới bên giường, gục đầu vô mình người yêu nức nở. Hình như chàng nghe thấy nhiều tiếng khóc khác. Không biết San quì đó bao lâu, khi thầy Mười kéo chàng dậy, người ta đã mang quan tài tới sẵn sàng tắm liệm. Thầy Mười nghẹn ngào bảo San:

- Thôi, thầy đừng buồn nữa, số trời thôi. Dù sao tui vẫn coi thầy như người trong nhà rồi. Thầy Hoa chết đi là lỗi ở tui một phần lớn, tui..tui...

Nói tới đây thầy Mười nghẹn lời, ông ôm lấy San không nói thêm được lời nào nữa. Một người trong nhà quàng xin phép thầy Mười cho tắm liệm, thầy Mười buông San ra bảo chàng:

- Bây giờ thầy vuốt mắt cho thầy Hoa đi, từ hồi thầy ấy chết tới giờ, không ai làm cho thầy ấy nhắm mắt được. San để ý nhìn lại, quả nhiên mắt Hoa tuy nhắm mà còn mở hi hí như cố nhìn lại cuộc đời này. Chàng ngồi sát bên nàng, hai tay bưng lấy khuôn mặt lạnh ngắt của nàng, thì thầm:

- Hoa ơi, em ngủ đi, ngủ đi giấc ngủ ngàn thu êm à để cho mọi người an tâm, anh vẫn yêu em, yêu em trên tất cả tình yêu trên đời này. Dù em có xa anh, nhưng tình yêu vẫn còn đây, kiếp sau thế nào chúng mình cũng gặp lại.

San vừa dứt lời, mọi người ngạc nhiên vì mắt nàng từ từ nhắm lại, khuôn mặt rạng rỡ như mỉm cười thoả mãn, thầy vậy, ruột gan San càng đau như dao cắt, chàng biết nàng yêu chàng tha thiết, tình yêu của người con gái mới lớn đầy mộng đẹp. San móc trong túi ra hai viên ngọc Bạch Xà, ánh sáng của ngọc làm mọi người lóa mắt, chàng để nhẹ lên môi Hoa rồi dứt cả hai viên ngọc vô miệng nàng. Khuôn mặt Hoa tự nhiên hồng lên như có sinh khí, vẻ đẹp huyền ảo làm San ngất ngất, chàng cúi xuống hôn nhẹ lên môi nàng rồi từ từ đứng dậy.

Mọi người còn đang ngạc nhiên, bỗng San chạm tay lại bắt ấn, niệm chú, miệng chàng phát ra những âm thanh thật lạ tai, chàng chỉ tay vô mặt nàng quát lớn:

- Mau!

Gió bên ngoài bỗng nổi lên như cuồng vũ, đèn nến trong nhà rung rinh, quần áo Hoa bay phất phới trông như nàng muốn ngồi dậy. Thầy Mười hoảng kinh, nhìn San trân chối. Ông không ngờ San lại biết phép chiêu hồn này, như thế có nghĩa là Hoa không chết, thân xác nàng sẽ tan rã về lòng đất lạnh, nhưng hồn phách nàng đang trong tay San. Một lúc sau, gió ngừng thổi, đèn nến lại cháy lung linh, San nói nho nhỏ:

- Bây giờ các ông tắm liệm cho nàng được rồi.

Nói xong, San bước ra vườn ngay, nước mắt chàng nhạt nhòa chàng không muốn nhìn thấy người ta khiêng người yêu chàng bỏ vô quan tài. Mọi người lúc đầu còn chú ý tới San, sau ai nấy cũng cố nhìn mặt Hoa lần cuối cùng nên khi chàng đi ra vườn, không còn ai để ý tới chàng nữa. Trời vẫn còn mưa thực to, San thần thối đi trong vườn cây như người mất hồn. Chàng bước tới thân cây chỗ chàng và Hoa thường ngồi tâm tình, nhớ lại những nụ hôn không bao giờ muốn rút. Không hiểu chàng ngồi đó bao lâu, mưa cũng đã tạnh rồi hình như nhiều người đã về. Trời càng khuya, gió càng lạnh, nỗi đau thấm tứa cả hồn xác. Trăng vàng ờ ợt đã lên thực cao và lú ra khỏi những đám mây đen đang vội vã bay về cuối chân trời. Thân thể San rã rượi, tâm hồn chàng tê tái. Bây giờ chàng đã là Chương Môn một môn phái thần bí nhất trong thế kỷ này, thế nhưng San cũng đâu có đủ uy quyền vượt qua ý trời để giữ lại mạng sống của người yêu. Bỗng San nhìn thấy thầy Mười trong nhà đi từ từ đi ra chỗ chàng. Tới nơi, ông ngồi xuống, nói nho nhỏ:

- Thầy San không đi ngủ à?

San lắc đầu nhe nhệ:

- Thưa thầy, con làm sao nhắm mắt được.

Thầy Mười khuyên San, nhưng hình như ông tự an ủi chính mình.

- Kể như thầy Hoa chết như vậy cũng được mỗ yên mà đẹp và mọi người thương yêu. Chúng ta đau buồn thật, nhưng cũng là ý trời thôi, cái số thầy Hoa không được thọ.

San không nói gì, chàng dựa đầu vô gốc cây nhìn lên trời, thầy Mười lại hỏi:

- Thầy Tư trên đó có mạnh không?

San chợt nhớ tới thầy Tư, chàng nói:

- Thưa thầy, thầy con yếu lắm, có lẽ chút nữa trời sáng con phải về ngay.

Thầy Mười ngạc nhiên, hỏi thực mau:

- Thầy ấy thế nào rồi?

San từ từ kể lại đầu đuôi câu chuyện làm thầy Tư ngã bệnh bất thường, tuy nhiên chàng không dám động gì tới lễ nhận chức Chương

Môn của chàng cả. Thầy Mười nghe xong nghiêng răng kèn kẹt, ông kéo San dậy, lôi vô am. San hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì, cứ theo ông đi. Vô trong am rồi, ông lôi ra một cuốn sổ nho nhỏ, bảo San:

- Tôi còn giữ tên họ và tuổi của cả thằng Tam lẫn con Hà trong này. Chúng nó xuống đây xin một mớ ngải và mấy cái khăn. Đám phản đồ này không giết không được. Vừa rồi thầy Hoa chết cũng tại vợ chồng thằng khốn nạn ăn cắp đồ của tôi nên chúng tôi mới lật đặt chạy theo, chúng nó cũng đến tội rồi, bây giờ tới cặp này thôi.

San chưa kịp nói gì, thầy Mười đã nắm tay chàng, nói:

- Thầy San à, bây giờ tôi đành phải hy sinh con Thiên Linh Ma Nữ, vì lúc này tôi đã sai tội Thiên Linh Cái đi trị tội hai đứa kia rồi, trong vòng một trăm ngày không nhờ và chúng làm được cái gì nữa.

San tá hoà, chàng lật đặt nói: .

- Thưa thầy, chuyện đâu còn đó, cứ để thùng thẳng được mà.

Thầy Mười cười gằn:

- Đối với cái quần này không nường tay được.

Vừa nói ông vừa bắt ấn chỉ lên trời vẽ bùa, hét lớn:

- Cấp cấp như luật lệnh

San giật nảy mình, như vậy là cả Hà và Tam đều bị con Thiên Linh Ma Nữ giết rồi, cánh tay chàng tê đi, cục thịt trong nách chuyển động mạnh, nóng bỏng rồi biến mất; có tiếng nói vì vu như ma kêu quỷ hờn vọng về.

- Anh San ơi vĩnh biệt.

San nhẩy lại định chụp lấy tay thầy Mười nhưng không kịp, chàng ngồi bệt xuống đất bưng mặt khóc rưng rức. Như vậy là cô Hai Thu đã trở về lòng đất lạnh, hồn xác nàng lại tan biến trong hư vô theo định luật của trời đất. Vì khi sai khiến nàng đi giết người, nàng cũng phải tiêu tan. Bỗng có tiếng gà gáy sáng, lúc đầu còn thưa thớt, sau hình như chúng đua nhau gáy để đánh thức mọi người dậy.

Thầy Mười kéo San đứng lên, có lẽ ông tưởng chàng thương tiếc Hà và Tam nên nói:

- Thầy còn tiếc chúng nó làm gì, tôi biết thầy và thầy Tư không bao giờ giết chúng đâu, bởi vậy tôi mới ra tay, cái thứ này không nên để chúng sống, mai một chúng hại bá tánh biết đâu mà lường, lúc ấy tôi e cả thầy lẫn thầy Tư cũng không gánh hết tội ác chúng gây nên đâu. San dạ một tiếng nho nhỏ, chàng nói với thầy Mười:

- Có lẽ thầy cho con lên thăm thầy Hoa một chút rồi phải về lo cho

thầy Tư ngay.

- Phải đó, mình phải lo cho người sống trước đã, nếu có bề gì ân hận

không kịp đâu.

Cả hai cùng trở lại nhà trên, quan tài Hoa để ngay giữa nhà, San ôm quan tài có người yêu chàng trong đó ghen ngào một lúc rồi quay lại

nói với thầy Mười:

- Thôi, con xin phép thầy về thăm thầy Tư một chút rồi sẽ trở lại ngay.

- Ừ thầy về đi, nhớ nói với thầy ấy tôi gửi lời hỏi thăm nhé. Bảo thầy

ấy giữ gìn sức khoẻ, ma chay thầy Hoa xong, tôi lên đó thăm ngay..

- Dạ, cảm ơn thầy.

San thần thờ lấy xe Honda phóng nhanh về Saigon. Vừa tới đầu hẻm,

chàng đã gặp một đám đệ tử kéo nhau vô vô đường, chúng chặn

chàng lại nói: "Thầy San ơi, thầy Tư chết rồi".

San nghe choáng váng, tai chàng ù đi, mắt hoa lên muốn siu chiếc xe

Honda ngã xuống đường. Đám đệ tử xúm lại đỡ chàng dậy. Khi chúng

đưa chàng tới vô vô đường, mọi người ôm lấy chàng khóc nức nở. San cố

gượng hỏi:

- Trước khi thầy Tư chết có trời trăn lại gì không?

Thằng Nhiều sụt sùi vừa khóc vừa nói:

- Bố con nói đứng đưa bố con vô nhà xác, hãy xin thầy cho chôn bố

con ngay trước cửa nhà thầy, dưới chân bàn thiên.

San nhìn ra sân, cách đây mấy tháng, thầy Tư có cho chàng cái vũng

nho nhỏ trước cửa nhà, San nhờ đám đệ tử lấp đất lại cất trên đó một

căn nhà đối diện ngay nhà thầy Tư để tập luyện. Bây giờ ông muốn

nằm đó càng hay, chàng từ từ gạt đầu, nín thở nhỏ:

- Kể từ nay, khu này sẽ là đất thánh của Lâm Kinh Thần Võ.

Hết